

HARLEQUIN®

Страст® 103

НЕПРЕОДОЛИМО
ИЗКУШЕНИЕ
АНЕТ БРОДРИК

ORMOND

АНЕТ БРОДРИК НЕПРЕОДОЛИМО ИЗКУШЕНИЕ

Превод: Здравка Славянова

chitanka.info

Дъщеря на богат сенатор, Дженифър Шеридън е взета за заложница в далечен Ширан. Куин Макнамара е изпратен с тайна мисия в дивата пустош на Северна Африка. Той е единственият, който би могъл да я спаси. Ала неспособен да устои на страстта, пламнала помежду им, Куин не си дава сметка, че любовта може да се окаже пагубна за оцеляването им...

ПЪРВА ГЛАВА

Куин си погледна часовника, дръпна за последен път от цигарата и пусна тлеещия фас на земята. Стъпка го с тока на грубата войнишка обувка, сетне внимателно заличи следата — по-скоро по навик, отколкото от желание да прикрие местонахождението си в покрайнините на малкото селище наред Северна Африка. Захвърлен фас от турска цигара едва ли би привлякъл ненужно любопитство.

Всекидневието на Куин бе изпълнено с подобни привични постъпки. През последната година и половина бе оцелял именно защото не оставяше нищо на случайността. Допускаше незначителен брой грешки тъкмо поради факта, че предварително обмисляше всяко свое действие. А оцеляването бе за него добре осъзнато решение, подновявано с всеки изминал ден.

Като огледа сухия каменист терен, той пое по клисурата, която отделяше селото от заобикалящата го пустиня. Нехаеше за дългите часове, които му отне наблюдението върху живота в селото просто защото такава му беше работата — да събира информация. С годините търпението се бе превърнало в негова втора природа.

Усети струйка пот да се стича по страната му. Механично подхвана края на кърпата, вързана на врата му, избърса лицето си, сетне нахлупи шапката си още по-ниско, за да предпази очите си от залязващото слънце. Примижал под тясната периферия, без да забавя крачка, той продължи да оглежда потъналото в прахоляк село.

Не бе дошъл на почивка, нито пък заради здравето си в това забравено от Бога място. За жалост естеството на работата му включваше и такива пътувания в най-затъntenите кътчета на земята.

Хрумна му, че може и да поиска повишение от Макс, и се усмихна. Молбата да бъде прехвърлен другаде изобщо не се предвиждаше като възможност. Вече година и половина живееше тук в Ширан — целият в слух, денем и нощем нащрек, с цел да събере колкото е възможно повече информация.

Ширан бе последното име, дадено на тази малка пустинна земя със стратегическо местоположение и залежи от петрол, които живо интересуваха хора от различни страни, включително и от Щатите.

Макс го бе предупредил, че задачата е трудна. Не пропусна да изтъкне и колко подходящ бил Куин — поради външността и произхода си.

Е, може да се каже, че дотук бе успял. Спечели доверието на група мъже, които подготвяха свалянето на сегашното правителство. В един момент дори започнаха да го канят на своите събирания, да излагат пред него плановете си, което бе чудесна възможност да следи развитието на събитията в бунтовническия лагер.

Тазвечерната среща бе от особено значение и той се надяваше да попълни някои от празнините в цялостната картина.

Очакваше да научи каква позиция биха заели бунтовниците по отношение на правителството на Съединените щати, ако превратът успее. Трябваше да разбере кой в тайната организация би се отнесъл благосклонно към сближаване със Съединените щати, кой клонеше към Съветския съюз и кой желаше съглашение с една или няколко от ислямските групи, действащи в Северна Африка и Близкия изток.

Куин спря, заслушан в звуците, привични за настъпващата нощ. Всички му бяха добре познати, не долови нищо необичайно. Свърна по тясната пътека, водеща към мястото на срещата. Беше подранил. Знаеше го. Надяваше се да си е осигурил възможност да поговори с Омар, водача на бунтовниците.

Въздухът в малкото магазинче, в което хлътна, бе спарен и задушен. Без да продума, Куин мина покрай продавача, отметна завесата и се озова в тесен коридор. Почука на първата врата според предварително уговорения сигнал и зачака.

Когато му отвориха, той прекрачи в стаята и се превърна в Рашид Куорам, чиято роля отдавна играеше без усилие.

— Подранил си — рязко отбеляза Хамид на арабски.

— Да — потвърди Куин на същия език, а погледът му мигом се насочи към тъмния ъгъл, където се бяха скупчили трима мъже, вперили очи в нещо, което оставаше скрито за него. — Какво става?

Хамид сви рамене и се присъедини към групичката. Гостът го последва, озадачен от осезаемото напрежение. Пристъпи още крачка-две и откри причината.

Русокоса жена бе вързана към стола, на който седеше. Дългата ѝ коса, доскоро сплетена на плитка, сега бе разпусната и объркана. На бузата имаше кървава рана.

Седеше със сведена глава, все едно не забелязваше мъжете наоколо си.

Куин се облегна на стената и с усилие запази добре усвоената поза на безразличие.

— Коя е тя? — попита кратко.

Въпросът му внезапно сложи край на разговора. Омар обърна гръб на мъжете.

— Ти подрани, Рашид. Сигурно нямаш търпение да започнем.

Куин посочи жената.

— Да не сме обявили война на жените, Омар? Какво става тук?

— Боя се, че моите хора са се престарали. Днес следобед им се удаде възможност да пленят тази жена и те решили, че би спомогнала за нашата кауза.

— И по какъв начин?

— Помислили, че малко реклама ще бъде от полза за групата ни. Нищо чудно новината за заложник американец в тая част на света да предизвика сензация. Обясних им, че са сбъркали. А сега трябва да решим как да постъпим с жената. — Той се подпря на стената, имитирайки позата на Куин. — Ти какво ще предложиш, Рашид? Тук тя не може да ни бъде от полза, а и твърде много би ни навредила, ако я намерят.

Американка! Какво, по дяволите, търсеше тя в Ширан? Да не си въобразяваше, че тук е Дисниленд?

— Смяташ, че трябва да я пуснем, така ли? — попита сухо.

Омар поклати глава.

— Това бе първата ми мисъл, приятелю, но се боя, че няма да свърши работа. Познава прекалено много от нас. През последния месец се опитах да ти обясня, че запазването на тайната е основното ни преимущество. Не искаме никой да знае за съществуването ни, докато не стане време да нанесем удара. — Той посочи двамата мъже, застанали зад него. — За жалост те се надяваха на малко лично удовлетворение. По-точно казано, налице са два проблема, които предстои да реша.

Съдейки по изражението на Омар, Куин бе почти сигурен, че тия двамата едва ли ще доживеят същинското решаване на проблемите. Ала разправата на Омар със собствените му хора в момента изобщо не го интересуваше. Безпокоеше го най-вече жената, чието присъствие тук го поставяше в крайно деликатно положение.

— Американка значи — повтори той, за да спечели време за размисъл. — Какво я е довело в Ширан?

— Работи за някакво благотворително дружество, храни гладните, такива неща.

— И как тъй на твоите хора им е хрумнало да я пленят?

— Случайно я срещнали. Пътувала с двама мъже, които изглежда, били застреляни, когато хукнали да бягат. Жената също се опитала да побегне, но я хванали. — Той за пореден път погледна към нея; също и Куин.

Жената бе вдигнала глава и гледаше към Куин. За миг погледите им се срещнаха. В нейните ясносини очи проблесна презрение.

Глупачка! Няма ли представа каква опасност я заплашва? — запита се Куин. Ако остане безучастен, като нищо ще я убият. Не се съмняваше, че тъкмо това се въртеше в ума на Омар. Безследно изчезнала туристка би създавала много по-малко главоболия, отколкото ако се разчуе, че е заложница.

Куин съзнаваше, че не бива да издава истинските си чувства. А как му се искаше с един удар да строши нещо. По дяволите! Защо тъкмо сега трябваше да се забърка в тая досадна история? И двамата с Омар знаеха, че допуснат ли случилото се да стане публично достояние, това би означавало самоубийство за малката група бунтовници. Пуснеха ли я да си отиде и да се оплаче от жестокостите, на които е била подложена, изходът щеше да бъде не по-малко трагичен. Което ограничаваше възможността за избор.

Куин си наложи безгрижно да свие рамене, усетил колко внимателно следи реакцията му Омар. Знаеше, че все още не му се доверяват напълно, макар до този момент хладнокръвно да бе отстранявал всяка пречка пред тяхната кауза.

— Някакви предложения? — попита Омар.

— За кое?

— За това как да се отървем от жената.

Куин се видя принуден светкавично да намери изход. Щяха да я убият, ако не предприеме нещо... Каквото и да е... за да им попречи. На всичко отгоре опитът му да я спаси не биваше да разкрие действителната му самоличност! Той се огледа и осъзна, че по време на разговора с Омар няколко от мъжете се бяха присъединили към тях.

— Тук животът е труден. Често се е случвало да изчезват хора, прекосяващи граничните райони — додаде с небрежен тон. — Искате ли аз да уредя въпроса?

Омар погледна жената.

— Като гледам каква светла кожа има, едва ли ще изкара дълго в пустинята.

— Прав си — съгласи се Куин.

Омар кимна на двамата мъже, останали край пленницата.

— Отведете я оттатък. Да остане там, докато приключим съвещанието. — Погледна часовника си. — Време е да започваме.

Куин ги проследи как я отвързват и изправят. Стига да бе възможно човешки поглед да убива, тия двамата биха се вкаменили на място. Жената рязко се дръпна, опита се да направи крачка, но неволно извика и се олюля. Ако не бяха я задържали, щеше да падне.

Едва сега той забеляза, че от раната над глезена ѝ тече кръв, а ставата е отекла. Мъжете погледнаха Омар, а той им даде знак да я вдигнат. Единият се наведе, метна я на рамо и се отправи към вратата.

Когато минаха край него, Куин усети яростния ѝ поглед. По дяволите! Нима тя си въобразяваше, че той е причина за неприятния инцидент?

Лицето му остана безизразно, ала вече прехвърляше в ума си различни варианти за действие.

През следващите четирийсет и пет минути Куин си наложи да внимава какво говорят участващите в срещата. Групата бе разработила съвършена система за внедряване на свои хора в правителството. Бяха успели да проникнат в почти всички министерства, знаеха кои са силните звена. И което бе още по-важно, познаваха и слабите брънки от веригата, наречена държавно управление. Не оставяха нищо на случайността.

Американецът искрено им се възхищаваше. Добре се справяха. Някои бяха обучени в Съветския съюз, други в — Съединените щати, трети — в Близкия изток. Малко хора бяха, но не и аматьори.

Куин изчака другите да си тръгнат и едва тогава заговори с Омар:
— Да те освободя ли от жената?

— Стига да искаш — сви рамене Омар. — Какво смяташ да правиш с нея?

Уместен въпрос. Куин също би искал да знае отговора.

— Все ще измисля нещо — рече той. — Най-важното е да я махнем оттук, преди някой да я е забелязал.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Предпочитам да действам сам — ухили се Куин.

— Не се съмнявам. Ако не бях толкова зает, и аз бих се позабавлявал с нея.

Куин кимна. Все още си блъскаше главата какво наистина да прави с тази жена. Беше ѝ осигурил малка отсрочка, ала нищо повече. Трябваше да поговори с нея, да разбере има ли кого да помоли за помощ. Съзнаваше какъв риск поема, особено пък ако тя бъде открита по-късно, но в същото време нямаше избор.

Защо в края на краищата Вашингтон не пресече желанието на подобни хора да скитат из тия опасни региони на света? Та те си търсеха белята. И не ги беше грижа колко се тревожат близките им, нито пък в какви неловки ситуации поставят собственото си правителство. Те просто си затваряха очите пред опасностите, също както и тази жена.

Запита се колко ли други американци безследно са изчезнали по тукашните места. Поклати глава в недоумение и закрачи по коридора.

Когато отвори вратата, двамата мъже почтително се изправиха. Куин махна с ръка и приближи към жената. Забеляза, че ръцете ѝ отново са привързани към стола, макар че с тая рана в глезена едва ли би посмяла да мисли за бягство. Та тя дори не би могла да ходи без чужда помощ.

Той заговори мъжете на арабски; обясни им, че поема нещата в свои ръце. И двамата сякаш изпитаха облекчение и побързаха да излязат.

Жената продължаваше да се взира в очите му.

Куин забеляза тревогата ѝ, ала не разполагаше с време да я успокоява. Нека си мисли, че и той е от хората, които я бяха пленили. По този начин поне донякъде щеше да ѝ попречи да разкрие самоличността му.

В едно бе напълно убеден — трябваше да я махне оттук. Може би щеше да успее да я отведе на север, към Сироко, най-големия град по крайбрежието. Което означаваше да прекосят пустинята. Ако успееше да убеди Омар, че възнамерява да я изостави насред пясъчната пустош, щеше да спечели няколко дни, преди шефът на групата да реши, че има нещо съмнително в това забавяне.

Куин си даваше сметка, че може и да не се върне. Помогне ли на жената, ще трябва да ѝ каже кой е всъщност. В противен случай тя щеше да му откаже каквото и да било съдействие. А той не искаше да ѝ причинява страдание, макар в момента гневът му да бе тъй силен, че като нищо би я стиснал за гърлото.

Отвърза я, сетне я вдигна на ръце. Тя го изгледа недоумяващо и колебливо обгърна врата му. Дребничка е, отбеляза Куин, странно развълнуван от тази констатация.

Понесе я по коридора и оттам навън, където бе паркиран джипът на Омар. Трябваше да се отбие в жилището си. С всяка стъпка пресмяташе неизбежните рискове.

Жената отпусна глава на рамото му и той неволно сведе поглед. Върху бледото ѝ лице се открояваха единствено белезите от раните.

Омар ги чакаше отвън, на улицата.

— Ей там е джипът — посочи той.

— Виждам го — кимна Куин.

Остави жената на мястото до шофьора. Омар го следваше по петите.

— Зная, че сам трябваше да реша този проблем — наместо извинение рече той.

— Присъствието ѝ застрашава нашата мисия — прекъсна го Куин. — Но повече няма да чуеш за нея, уверявам те.

— Гледай да се върнеш колкото е възможно по-скоро — заръча арабинът и тръгна да се връща.

— Какво ще правиш с мен? — прошепна жената, като рязко се дръпна, когато той се опита да я намести по-удобно на седалката. Колкото и да е странно, бе проговорила на арабски. Куин не бе очаквал подобно нещо. Доколко ли владееше езика? И дали бе разбрала разговора му с Омар?

Отказа да срещне погледа ѝ. Заобиколи колата и зае шофьорското място. Запали двигателя и включи фаровете. Малко хора се срещаха по

улиците след залез-слънце. Куин подкара бавно към жилището си.

Наоколо нямаше жива душа, когато хлътна в малката къща, където бе наел стая. Остави жената на леглото си и излезе да донесе леген с вода и нещо, с което да направи превръзка. Когато се върна, коленичи пред жената и внимателно проми раните на лицето и на крака. Най-тежко бе засегнат глезенът. Навярно го бе изкълчила при опита за бягство.

Когато свърши, вдигна очи и забеляза, че тя го наблюдава през полуспуснати клепащи. Усети напрежението, обхванало всяка клетка в тялото ѝ.

— Как се казваш? — попита я на арабски.

Не получи отговор. Потребността да обмисли положението го накара да запали цигара, да вдъхне дълбоко дима. Огледа стаята, все с намерението да си вземе най-необходимото, за всеки случай. Нахвърля дрехите си в някаква чанта.

— Дженифър Шеридан — внезапно изрече жената.

Всемогъщи Боже! Куин се зарадва, че когато чу името ѝ, беше с гръб към нея. В противен случай реакцията му нямаше да остане незабелязана. Нищо чудно, че още в първия момент лицето ѝ му се бе сторило познато. Какъв ли дявол бе довел дъщерята на сенатор Андрю Шеридан тук в Ширан? Господи! Това правеше положението още по-заплетено. Дъщеря на американски сенатор — взета заложенка!

Тя по всяка вероятност го бе взела за местен жител; ето защо Куин не се издаде какво му говори името ѝ.

— Какво правиш в Ширан? — попита я, като продължи да се озърта да не забрави нещо.

— Работя по програмата „Помогнете на гладуващите деца“.

— И къде се помещава главната ви квартира?

— В Сироко.

— А какво правиш толкова далеч на юг?

— Проучваме какво е необходимо в тукашните селища.

Той се обърна и я погледна.

— И така ли ги срещна?

Жената потрепери. Отговори на английски, без съмнение с убеждението, че тоя местен човек няма да я разбере.

— По-скоро открих каква страхливка съм. Едва днес го осъзнах.

Куин все пак ѝ отговори. На арабски.

— Желанието да живееш не е проява на страх.
Тя само поклати глава в знак, че не иска да спори.
— Ако те пусна, има ли къде да отидеш?
Погледът ѝ внезапно стрелна лицето му.
— Ще ме пуснеш ли наистина? Ако можех да се върна в Сироко... — изрече глухо.
— Познаваш ли някого в селцето, където са те открили?
— Не — поклати тя глава. — Това беше първото ми пътуване дотам.
— А не ви ли предупредиха колко е опасен районът?
— Да, но ние мислехме...
— Изобщо не сте се и замислили. Нали само едно ви е в главата: че сте призвани да спасите света!
— Защо света, просто хората, които се нуждаят от помощ.
Този път не ѝ отговори, само я изгледа продължително.
— Какво пък толкова те ядоса? — попита тя след няколко мига напрегнато мълчание.
— Присъствието ти излага на опасност много отдавна замислени проекти. Ти дори нямаш представа на какво си се натъкнала.
— Прав си.
— Ще трябва да те спася, рискувайки собствената си кожа, а ти ме питаш защо се ядосвам!
— Защо смяташ, че трябва да ме спасиш?
Куин нарочно заговори на английски:
— Позволете да ви се представя, госпожице Шеридан. Майор Макнамара от Военновъздушните сили на Съединените щати на вашите услуги. Тук съм от две години и се опитвам да стана част от малката група, която видя тази вечер. Макар че всичко се обезсмисля след твоето появяване, не мислиш ли? Трябва да забравя защо съм тук и да спася дъщеричката на сенатор Шеридан, преди изчезването ѝ да предизвика международен скандал.
Облекчението, изписало се на лицето ѝ, бе някак нелепо.
— Американец! О, слава Богу! — По страните ѝ се застичаха сълзи.
Куин безпомощно разпери ръце, сетне грабна чантата си и тръгна към джипа.

Метна багажа си вътре, дръпна за последен път от цигарата, след което я стъпка с тока на обувката си. Вдигна поглед към обсипаното със звезди небе. Дженифър Шеридан. Няма да се случи някоя никому неизвестна туристка, а дъщерята на прочут американски сенатор! Можеше да си представи какви ще са последствията. Дали Омар имаше представа на каква бомба са се насадили? А самият той би ли се осмелил да му каже? По всяка вероятност арабинът не знаеше коя е тя и би се учудил как Куин я е разпознал.

Нямаше избор. Трябваше да я отведе в Сироко, и то по най-прекия път — през пустинята. Пък можеше и да успее да се върне, за да докладва на Омар, че я е изоставил на произвола на съдбата.

Не бе изключено и Омар да му повярва. Малко хора оцеляваха след подобно изпитание, пък и самият Куин не гореше от желание да поеме на това пътешествие. Все пак обиколният път бе немислима алтернатива; рискуваха да бъдат забелязани. Хората на Омар щяха незабавно да го известят. И арабинът щеше да разбере, че Куин го е излъгал.

Единственият начин да излезе от затруднението бе да отведе жената в Сироко, след което да се върне и да скалъпи някоя измислена история, която да обясни забавянето. А междувременно трябваше да набави продукти, за да не умрат от глад по пътя.

На хоризонта луната се издигаше все по-високо и обливаше в светлина всичко наоколо. Поне нямаше да се лутат в тъмнина. Ако пътуваха нощем, а горещите дни прекарваха някъде скрити, имаха шанс да успеят. Куин отказваше да мисли за каквито и да било неочаквани усложнения.

Върна се в къщата и започна да товари от продуктите на хазаина си. Остави му пари в замяна. Не разполагаше с време за излишни обяснения.

Откри жената в стаята си, заспала в леглото му. Нали бе успял да я убеди, че не е терорист, получил задача да я убие, и ето че изтощението бе надвило страховете ѝ.

Куин не преставаше да мисли за придружителите ѝ. Дали бяха убити? А ако бяха живи, изчезването на жената би ли ги накарало да

вдигнат тревога? На тяхно място той не би се колебал. За съжаление не бе в състояние да им попречи.

Куин отдавна бе навикнал да не се тревожи за неща, които не е в състояние да промени. Нали се зарече да върне жената в Сироко. А с Омар щеше да се разправя след това. Поне се надяваше, че ще успее. Водачът на групата като че ли му имаше доверие, вслушваше се в съветите му. Куин щеше да се оправдае със слабостта си към русокоси момичета, удължила пътуването им с няколко дни.

Крайно време бе да тръгват. Куин вдигна на ръце спящата жена. Тя не помръдна. Отнесе я в джипа и я положи на задната седалка; наместо възглавница подпъхна под главата ѝ своята торба с набързо събрани дрехи и завивки. Беше взел и брезентово платнище, което да опъват през деня.

Най-сетне зае шофьорското място и запали цигара. Очакваше го дълга нощ. Бяха нужни няколко дни, за да прекоси жарката пустош. Погледна през рамо към спящата жена и промърмори:

— Какво ли би предприел баща ти, ако знаеше къде се намиращ в момента?

Май се досещаше какъв е отговорът.

А дъщерята очевидно нехаеше за последствията.

Беше си наумила, че ще съчетае забавлението с благородната мисия да спаси света.

Тесният път ги водеше право към пустинята. И сега единствената грижа на Куин бе внимателно да го следва, да не се заблуди от навятия тук-там пясък.

Е, Макс, тая кукла май пообърка плановете ни, рече си наум. Дано ти хареса решението, което взех, без да те попитам.

А интуицията му подсказваше, че Макс би му откъснал главата, ако знаеше истината.

ВТОРА ГЛАВА

Дженифър се размърда неспокойно, опитвайки се да надмогне непоносимата горещина. Отвори очи и се втренчи в платнището, опънато на метър-два над главата ѝ, сетне се извърна към спящия до нея мъж. Жегата като че ли не му пречеше, макар по челото му да се стичаха струйки пот.

Това бе вторият ден от пътуването, а Дженифър не бе научила нищо за своя спътник; знаеше единствено, че появата ѝ в Ширан бе предизвикала яростния му гняв. Колебаваше се дали да повярва на малкото, което ѝ бе казал. Как тъй един военен летец се бе озовал в Ширан? Външно не се отличаваше много от местните жители: тъмна коса, тъмна брада и също тъй тъмни очи. Ами името... Куин Макнамара!? Все пак в жилите му навярно течеше и немалко арабска кръв.

Тя не помнеше много от първата нощ. Бяха спрели в някакво село; Куин домъкна вързоп дрехи, хвърли ги в колата и потеглиха отново.

Когато слънцето се издигна високо, той откри подходящо за лагер място, опъна платнището, предложи ѝ храна и се зае да прегледа раните на бузата и глезена ѝ. И всичко това, без да пророни и дума.

Нищо чудно да си бе въобразила, че ѝ е говорил на английски онази първа нощ. Нищо чудно и в момента да сънуваше. Вече в нищо не се чувстваше сигурна; носеше ѝ облекчение единствено поспадналият оток на крака — без съмнение беше подействало лекарството, с което Куин бе направил превръзката. Ръцете, краката и лицето ѝ бе намазал с някаква неприятна на мирис кафеникава каша.

Беше се опитал да втрие от същата каша и в косите ѝ, но тогава Дженифър решително се възпротиви. Реакцията ѝ ни най-малко не го смути, той просто ѝ даде знак да стои неподвижно и продължи безмълвно да маже главата ѝ.

Дженифър бе твърде слаба, за да се противопостави. Когато заедно с Ранди и Пол се озова под прицел, бе изпаднала в шок.

Ужасена бе наблюдавала приятелите си, отвърнали смело на предизвикателството и минути по-късно паднали простреляни в прахта. С чувството, че от собствената ѝ смърт я делят броени мигове, си бе пожелала да свършат с нея колкото е възможно по-бързо.

После бе изпаднала в апатия. Смътно си спомняше лицата на непознатите, сред които се открояваше само едно с удивително черни очи. Неговите очи. Другите наоколо бяха само тъмни, лишени от изражение очи, но не и тези. В съзнанието ѝ се бе запечатал гневът и отвращението, стаено в тях.

Колкото и да е странно тъкмо Куин бе предложил да я спаси. Беше я нахранил, беше ѝ намерил подходящи за пустинята дрехи... Беше се погрижил за раните ѝ. И бе готов да я преведе през жаркия ад до спасението.

Кой бе той всъщност и защо се нагърбваше с това непосилно начинание? Все това се питаше Дженифър през последните няколко дни и не намираше отговор.

Със сигурност знаеше само едно: че по някаква необяснима причина е готова да му се довери.

По външност действително много приличаше на местните жители — плътен загар покриваше лицето му; гъстата му черна коса и ниско подстриганата брада бяха характерни за тукашните мъже, ала Куин бе по-висок от повечето, близо метър и осемдесет и пет. Мускулестите ръце и рамене създаваха впечатлението, че е навикнал да носи тежко снаряжение.

Как ли изглежда, когато се усмихне? — запита се Дженифър. А дали изобщо се случваше да се усмихне?

Дженифър отново се размърда, като се опитваше да се намести удобно върху твърдата земя. Искаше ѝ се още да поспи, а когато се събуди, жегата да е отминала поне дотолкова, че да си отпочинат прогорените ѝ дробове.

В същото време знаеше, че залезе ли слънцето, ще ѝ стане толкова студено, че тутакси ще посегне към топлите дрехи и най-вече удобното наметало, набавено от нейния спасител още първата вечер.

Той не бе никак разговорлив, ала очевидно знаеше какво прави. Всяко нещо вършеше с увереност, която създаваше у Дженифър чувство за сигурност.

Отново зараглежда профила му. Запита се на колко е години и колко ли дълго бе живял в Ширан, какво го бе довело тук...

Защо ѝ помагаше? Мрачното му изражение говореше, че няма никакво желание да опознае спътницата си по-отблизо. Всъщност поведението му издаваше дори известна неприязън. Навярно не мразеше нея, а по-скоро цялото женско съсловие. Какъв загадъчен човек.

Защитена от прикритието на брезента, Дженифър се опитваше да не обръща внимание на неистовата жегга. Запита се дали все пак Ранди и Пол са успели да се спасят. Сълзи се стекоха по бузите ѝ. Приятелите ѝ тъй несправедливо бяха пострадали.

Какъв е този свят, продължи да се чуди тя. Тъй жесток, че човешкият живот не струва и пукната пара, а малкото наивници, решили да помогнат на умиращите от глад деца, всеки миг можеха да бъдат застигнати от куршум.

Щом затвореше очи, съзнанието ѝ се връщаше към ужасяващата сцена: въоръжените мъже спират камиона, принуждават Ранди и Пол да слязат, претърсват ги, а когато се чуват първите плахи думи на протест, в отговор от дулата на пушките блъбват смъртоносни пламъци...

Насила отвори очи; по-нататък не искаше дори да си спомня...

Дали пък нямаше да е по-добре, ако и тя самата бе срещнала смъртта си, вместо да се впуска в бягство? Къде ли би могла отново да се почувства в безопасност?

Можеше ли дъщерята на сенатора Шеридан да разчита на закрила повече, отколкото гладните деца от близките села? Какво право имаше тя на достъп до неограничени хранителни запаси, когато тези малки деца дори не помнеха някога да са яли до насита? Приятелите ѝ имаха навика да се шегуват със склонността ѝ твърде сериозно да възприема нещата. Колкото и наивно да звучи, тя се бе почувствала длъжна да помогне на гладуващите в тази страна.

Усилията, положени в продължение на тези осем месеца, прекарани в Ширан, не бяха отишли напразно. Независимо от спънките малката група все пак бе успяла да облекчи донякъде положението на гладуващите семейства.

Пред очите ѝ пеленачета бяха позакрепнали достатъчно, за да проходим, а по-големичките бяха започнали отново да се смеят,

увлечени в игрите си. И сега тя бе уверена: дори сам човек бе в състояние да постигне нещо, стига силно да го желае. Първоначално групите доброволци наброяваха двама-трима души, а постепенно бяха успели да създадат цяла международна организация, която бавно, но упорито отстраняваше пречките по пътя си и достигаше до онези, които най-много се нуждаеха от помощ.

Тя никога не съжали, че е избрала да дойде тук. Би го направила отново, дори ако предварително знаеше, че я очаква бягство през пустинята в компанията на този непознат. Струваше си да предприеме това рисковано начинание дори само за да убеди по-плахите си съмишленици, че мисията може и да успее. Измъкнеше ли се жива оттук, с още по-голямо усърдие щеше да заработи за успеха на каузата, в който вече твърдо вярваше.

Куин мълчаливо наблюдаваше спящата жена. Трябваше да я събуди, за да продължат към брега, ала се поколеба — тъй спокойна изглеждаше тя в съня си. Слънцето вече не печеше толкова силно, лекият вятър подхващаше кичури от косата ѝ.

Досега Куин не бе имал възможност да разгледа лицето ѝ. Бе полагал усилия да не я поглежда, да забрави, че спътникът му е жена, при това доста привлекателна. А той отдавна не бе се радвал на подобна компания. Не можеше повече да се преструва, че не забелязва нежната ѝ красота.

Откакто я намаза с пастата, косата ѝ бе придобила сивкав оттенък: добро прикритие, ако някой ги забележеше. Пък и цветът с нищо не загрозяваше фините черти на лицето ѝ, изящно извитите вежди, високите скули и пълничките чувствени устни. Макар да носеше безформени, подходящи само за пустинята дрехи, Куин се досещаше, че крехката ѝ фигура има привлекателни очертания. Нали я бе държал в прегръдките си.

През тези няколко дни бе го изумила с издръжливостта си. Той не разговаряше с нея, само даваше своите заповеди. Не искаше да се обвързва с прибързани изявления, преди да е овладял гнева си. В крайна сметка той самият бе решил да рискува завоюваното си с толкова усилия положение, за да я измъкне невредима от страната. Тя не беше го молила. Не искаше нищо от него. И все пак на Куин му бе

трудно да се примири с последствията от собственото си решение. Заради Дженифър онова, което бе успял да постигне за година и половина, можеше да отиде на вятъра. Самото ѝ присъствие го дразнеше. Навярно бе очаквал тя да хленчи, да се оплаква, да задава въпроси, да настоява да получи отговори... и тогава би имал възможност да поуталожи раздразнението си.

Жената го бе изненадала с цялостното си поведение. Изпълняваше заповедите му, без да се замисли дори. Той ѝ бе казал, че ще я отведе в Сироко, откъдето би могла да напусне страната. И тя му бе повярвала.

Неведнъж му правеше впечатление колко е изтощена, колко болезнено понася пътуването в тоя пек. Ала не беше се огънала. Навярно сетивата ѝ бяха дотолкова притъпени, че не усещаше страх. Или може би не си и даваше сметка за опасностите, които ги дебнеха на всяка крачка.

Всеки миг можеха да ги спрат и да ги подложат на разпит. Не бе изключено да ги арестуват пазителите на реда при сегашното правителство, което съвсем не се церемонеше с противниците си. В същото време можеше да ги открият и агенти на Омар, които тутакси щяха да ги върнат обратно и да поискат обяснение на причините за бягството им.

Все пак поне от спътника си би трябвало да се страхува, нали? Откъде тази увереност, че няма да я прелъсти, като поиска отплата за предложената помощ? Ала всеки път, когато го погледнеше, в очите ѝ грееше спокойна увереност, доверие... готовност да го последва, щом ѝ даде знак.

Куин не познаваше подобна жена. Искаше да научи повече за нея. Баща ѝ бе добре известен, член на Сената от години. Без съмнение бе израсла сред политици, навикнала бе в живота ѝ да присъства дипломацията, подмолните машинации на жадните за по-високи постове. Как ли ѝ бе повлиял този живот? И какво, по дяволите, търсеше момиче като нея в Ширан тъкмо в това размирно, бурно време?

Отначало я бе взел за отегчена млада жена, наумила си да поиграе на благодетелка на човечеството. Сега вече не бе съвсем сигурен в преценката си. Неволно бе започнал да ѝ се възхищава.

А в живота на Куин твърде малко жени бяха заслужили възхищението му.

Погледна си часовника, вдигна очи към слънцето и разбра, че повече почивка не могат да си позволят. Понечи да разтърси Дженифър, но нещо го спря. Повика я по име.

Сепната, тя внезапно отвори очи. Огледа се, сякаш очакваше да съзре надвиснала опасност.

— Не исках да те плаша — рече Куин. — Време е да тръгваме.

Дженифър нахлупи качулката и пропълзя във от навеса. Махна към близкия хълм.

— Дали ще мога да... — Замълча, сякаш ѝ бе трудно да изрече гласно какво ѝ е нужно.

Куин кимна и тя тръгна почти тичешком, без да се обръща назад.

Нима не се страхува, че мога да я изоставя, почуди се Куин. Тъкмо това очакваше от него Омар — да я зареже наред пустошта, без надежда за спасение. Нима толкова нищожна бе цената на човешкия живот в тоя затънтен край?

Докато изчакваше, Куин натовари джипа и зае мястото си зад волана. Дженифър се върна тичешком и останала почти без дъх, се качи до него.

— Не беше нужно да бързаш толкова — подхвърли Куин. — Няма да те изоставя в пустинята.

Тя го погледна изненадано и той си даде сметка, че я заговаря за пръв път от началото на съвместното им пътуване, като се изключат резките заповеди, които ѝ отправяше. Въздъхна и мълчаливо си призна, че докато я бе наблюдавал как спи, се беше примирил с взетото решение и гневът му бе отминал.

— При първата ни среща се представих, но може и да си забравила името ми. Казвам се Куин Макнамара.

— Ако правилно си спомням, някой там те нарече Рашид — плахо отбеляза жената.

— Тук, в Ширан, използвам това име.

— Не ми приличаш на Куин Макнамара — вече по-уверено рече Дженифър.

Той се засмя на неочакваната ѝ забележка, сепна се от собствената си реакция. Не си спомняше кога за последен път се бе смял на глас.

— Навярно имаш право, но тъкмо това име съм получил от баща ми, който е бил шотландец, а неговата избраница — египтянка. Очевидно приличам повече на майчиния ми род.

— Това обяснява много неща.

— Сигурно. — Куин извади пакет цигари. Предложи на Дженифър, а когато тя отказа, запали своята. — Поздравявам те — отбеляза с възхита. — Отвратителен навик.

— Защо не ги оставиш тогава?

Той я изгледа крадешком.

— Това не е единственият ми ужасен навик. Ако се откажа от всичките просто защото ми вредят... — Не довърши мисълта си, а отново смукна от цигарата.

Дженифър се усмихна. Бе я изумила промяната в изражението му, когато се разсмя, а белите му зъби проблеснаха ослепително сред черната брада. Не разбираше защо е решил да разговаря с нея, но бе очарована от промяната. Тъй дълго бе живяла потънала в мислите си.

— И какъв се чувстваш? — попита накрая, от страх разговорът да не замре. — Шотландец или египтянин?

— Нито едното, нито другото. Просто американец.

— А мога ли да попитам какво правиш в Ширан?

— Питай колкото искаш. Но не очаквай да получиш всички отговори. А за себе си какво ще кажеш? Какъв бръмбар ти е влязъл в главата, та си дошла тъкмо в Ширан да нахраниш гладуващите деца? Могла си да избереш коя да е друга нещастна страна. Не си ли знаела каква е политическата ситуация тук?

— Отчасти, да. И все пак никой не може да знае действителното положение, освен ако не разполага със секретна информация.

Куин рязко се извърна към нея, за да разбере дали намекът е преднамерен, но като видя как се е вторачила в пътя напред, си отдъхна.

— Исках да постигна нещо смислено — продължи Дженифър. — Да помогна на онези, които наистина се нуждаят от помощта ми. Разбирам колко наивно звучи, но не мога по друг начин да опиша онова, което изпитвам.

— Откога си тук?

— Не повече от осем месеца.

— Осем! Пък аз си мислех, че току-що си пристигнала.

— Установихме базата в Сироко, но вече имаме и няколко постоянни пункта за разпределение на храните, щом бъдат докарани в страната.

— И си търсила подходящо място за нов пункт, когато са ви хванали?

— Така се получи. Дотогава не бяхме навлизали толкова на юг. Ранди и Пол решиха, че трябва да опитаме, но за беда...

— Съжалявам за приятелите ти.

— Възможно ли е все пак да са оживели, как мислиш?

— Не зная. Може би никога няма да узнаем.

— Все това ми се върти в ума. Никой не знае какво се е случило с нас. Трябваше да се обадим в главното управление. Както всяка вечер. Сътрудниците ни сигурно са полудели от притеснение.

— Дали ще се свържат с властите?

— О, да. Повече от сигурно е.

— Въпросът е с кого ще се свържат. С правителството на Ширан или с нас.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Какво значение има това? И с едните, и с другите, предполагам.

— Сигурно си права — въздъхна Куин. — Което ще ни въвлече в поредния международен скандал. Правителството ще заяви, че не разполага с каквато и да било информация за местонахождението ви, което в случая е самата истина, но нашите дипломати съвсем няма да им повярват.

— Хората, които ни спряха, не се ли подчиняват на сегашния режим?

— Не.

— Значи са бунтовници.

— Точно така.

— И ти работиш за тях.

— Може да се каже.

— Но защо?

— Защото това е причината да дойда в тази страна.

Дженифър се умълча. Замисли се над думите му, а и над онова, което съзнателно бе премълчал. Офицер от военновъздушните сили на

Съединените щати, а работи на страната на бунтовниците! Каква ли всъщност бе неговата роля?

Очевидно той нямаше намерение да ѝ разкрие тайната си.

— Имаш ли представа за колко време ще стигнем крайбрежието?
— попита накрая.

— Често казано, не. Не ми се е случвало да пътувам насам. Според твърде примитивните карти, с които разполагам, ако продължаваме да се движим на север, рано или късно ще достигнем брега. А нямам никаква представа на какво разстояние от Сироко ще се озовем.

— Не те ли е страх, че може да се загубим? Въпросът ѝ му се стори повече от забавен.

— От много неща се страхувам. Не ми е оставало време досега да направя пълен списък. Пък и при моето богато въображение всеки ден ми хрумват нови опасения. Важното е, че се научих да живея със страховете си. За себе си какво ще кажеш? — И като срещна учудения ѝ поглед, допълни въпроса си: — Ти от какво се страхуваш?

— Страх ме е — усмихна се Дженифър — да не се свърши бензинът наред пустинята и да се наложи да вървя до крайбрежието.

— За щастие успявам да осигуря достатъчно гориво — успокои я Куин. — Ако шансът е все тъй на наша страна, в това отношение проблеми не ни очакват. Какво друго те плаши?

Постепенно Куин осъзна, че му е приятно да разговарят. От дълго време не бе говорил на английски и като че ли едва след първите десетина минути бе започнал отново да мисли на родния си език. Забележките на Дженифър също му допадаха. Не можеше да отрече, че има бърз ум. Малко неща ѝ убягваха.

Сега разбра, че тя обмисля последния му въпрос. Нямаше намерение да настоява. Предстоеше им да пътуват цяла нощ, тъй че разговорът можеше да следва естествения си ход.

— Другите си страхове не мога да определя толкова лесно — обади се Дженифър. — Боя се например, че ще се прибера у дома и няма да бъда в състояние да продължа работата си по този проект. А той е много важен за мен.

— Друг на твоето място досега да е изгубил кураж.

— Работата е там, че все някой трябва да се нагърби с тази мисия. Някой трябва да поеме риска просто за да помогне на тези

нещастни деца. Иначе ще продължават да умират от глад. Правителството пет пари не дава какво ще ги сполети, дори отказва предложената помощ. Ако наместо храна бяхме внесли оръжие и муниции, щяха на драго сърце да ни съдействат. Дори президентът не пожела да ни приеме, когато поискахме помощ за разпределение на доставките.

— Справили сте се и сами — отбеляза Куин.

Жената го погледна изненадано.

— Нямахме друг избор — рече кротко. — Храната щеше да изгние по пристанищата. А това не биваше да допуснем.

Решителността ѝ предизвика усмивката на Куин. Нито на нея, нито на който и да било от малката група, бе хрумвало да си стегне багажа и да се върне у дома. Както и в момента тя не изпитваше страх от своя спътник. Дженифър вярваше в това, което вършеше, и вървеше право към набеязаната цел. Беше му повярвала, когато ѝ каза, че ще я изведе от страната, и нито веднъж не бе се усъмнила в готовността му да изпълни обещанието си.

— Имаш ли брат или сестра? — попита той накрая, учуден от желанието си да научи нещо повече за нея.

— Двама братя, по-големи са от мен. И двамата се надяват един ден да получат постове в правителството. В момента работят като адвокати.

— А ти защо не си се омъжила?

— Какво те кара да мислиш, че не съм омъжена? — отвърна му тя с въпрос.

— Знам ли — повдигна вежди Куин, изненадан от враждебния ѝ тон. — В моите представи един съпруг не би ти позволил да поемеш толкова сериозен риск.

— Какво означава „не би позволил“? Омъжена или не, няма да допусна друг да взема решения вместо мен!

— Така да бъде. Та какво мисли съпругът ти за твоята работа тук в Ширан?

— Нямам съпруг — призна Дженифър.

— Ясно — бе краткият коментар на Куин.

— А твоята съпруга знае ли къде се намираш? — на свой ред попита момичето.

— Естествено. Аз нищо не крия от нея. Нали така правят верните съпрузи.

Дженифър се намръщи. Защо ли я изненада разкритието, че е женен? Та тя всъщност не знаеше нищо за този човек. И все пак ѝ бе трудно да си го представи в подобна роля. Изглеждаше ѝ някак закоравял, безчувствен към жените може би. Сякаш никога не би се вслушал в чуждо мнение.

— Откога си женен? — попита най-сетне.

— Не съм женен — отвърна той след продължителна пауза.

— Но нали току-що каза...

— Не, не съм. Ти сама реши, че имам жена. И какво се оказва? Двама необвързани американски граждани се носят през пустинята с надеждата скоро да достигнат брега на морето.

— Ти какво, подиграваш ли ми се?

— Кой, аз? — дяволито се засмя Куин.

— Значи просто се опитваш да ми натрапиш някой от собствените си страхове.

— Ще ти бъде от полза, уверявам те. Ситуацията, в която се намираме, крие немалко опасности. Не бива да разчиташ, че ще се отнасям с теб както баща ти или братята ти.

— Не съм толкова наивна, трябва да си го разбрал вече — раздражено отвърна Дженифър.

Джипът внезапно спря.

— Радвам се да го чуя — мрачно заяви Куин и внезапно я прегърна. Повдигна брадичката ѝ и притисна устни към нейните.

ТРЕТА ГЛАВА

Куин остана доволен, че успя да я изненада. Докато Дженифър осъзнае какво става, той бе хванал здраво ръцете ѝ и се съсредоточи върху целувката. А тя бе продиктувана по-скоро от намерението в известен смисъл да ѝ се наложи, отколкото от желание за интимност. Въпреки уверението ѝ той установи, че госпожица Дженифър Шеридан е твърде наивна и лишена от житейски опит. Допускаше мисълта, че може да бъде убита, но и през ум не ѝ минаваше възможността похитителите ѝ да я изнасят например. Нищо чудно, че не изпитваше страх от мъжете. Тя просто не бе имала случай да пострада от коварството им.

Без съмнение като малка са я закриляли братята ѝ. А когато е пораснала, името на баща ѝ е било достатъчно. Дори двамата ѝ спътници по време на акцията бяха по-скоро покровители, отколкото ухажори.

И все пак как тъй семейството ѝ я бе изпуснало от поглед?

Докато всички тези мисли прекосяваха съзнанието му, Куин не забравяше, че държи жената в прегръдките си. Тя се бореше, опитваше се да се измъкне, ала напразно.

Той подхвана главата ѝ и още по-силно впи устни в нейните... Настоячиво, сякаш искаше да узнае всичките ѝ тайни. С език проследи очертанията на устата, сетне се плъзна по страната ѝ и усети вкуса на пустинен пясък, който още дълго щеше да ги преследва.

Обсипваше с целувки наранените ѝ бузи, извивката на веждите, пърхащите мигли... и отново се спря на устните. Този път тя му отвърна — в първия миг сякаш само за да си поеме дъх. Куин се възползва от реакцията ѝ и като че ли забрави защо бе посегнал да я целуне. Забрави, че се намират в джип наскрел пустинята, и че именно заради тази жена с месеци изгражданото му прикритие може да се провали.

Тялото на Дженифър потръпна като от студен полъх, но опитът подсказа на Куин какво означава това. Той я притисна още по-силно, а

впитите му устни сякаш я обладаха, доказвайки властта си над тялото и душата ѝ.

Тя не се съпротивляваше вече. Бе се отпуснала в обятията му, притихнала, безмълвна. Куин продължи да я целува, опиянен от невероятното чудо, от тази приказна жена, която съдбата бе изпречила на пътя му тъй безцеремонно и чийто живот зависеше изцяло от уменията му да оцелява.

Най-сетне той поотпусна прегръдката си, с неохота откъсна устни от нейните и я загледа втрещен.

За Бога, какво го бе прихванало? Нали бе пожелал да ѝ даде урок. А ето че без малко сам да се превърне в недодялан ученик. С друга жена не беше му се случвало да изпита нещо подобно. За пръв път го бе обхванало чувството на вълнение и почуда, примесено с желанието да закриля и дарява нежност.

Дженифър бавно отвори очи. Когато съзря лицето му, изражението ѝ се промени, тя вдигна ръка и му удари такава плесница, че ушите му писнаха.

И като се отблъсна от него, втренчи поглед напред към пустинята.

Е, сам си го изпросих, отбеляза мислено Куин, потърка пламналата си буза и подкара джиपा.

Изминаха дълги километри в мълчание. Куин се опитваше да изясни собствените си мотиви. Беше се опитал да я предупреди, без съмнение. Бе поискал тя да проумее риска, на който се излага, да изпита страх...

Но нали не искаше тя да се страхува от него? Това ли бе успял да постигне? Крадешком хвърли поглед към Дженифър. Тя се бе отпуснала назад, със затворени очи, ръцете ѝ здраво стискаха страничните облегалки. Изпитваше нужда да ѝ каже нещо. Да, но какво? Може би да предложи някакво обяснение на поведението си.

Обяснение не успя да измисли. А вече не бе сигурен дали сам разбира реакцията си. И продължи мълчаливо да следи пътя на север.

Дженифър се чувстваше като упоена. Случилото се бе тъй неочаквано, че тя бе смутена и обърквана. Ако желанието му бе да ѝ докаже колко е уязвима в негово присъствие, той бе постигнал целта си. Не бе успяла да помръдне дори. С удивителна лекота бе я лишил от способността да владее тялото си, додето я обсипваше с целувки.

Плесницата бе просто рефлекторна реакция. Но в такъв случай, защо тъй дълбоко я бе развълнувала целувката? И преди се бе целувала. Приятелството ѝ с Пол постепенно се бе задълбочило и много скоро по всяка вероятност би прераснало в далеч по-интимна близост. Тогава защо целувката на Куин ѝ бе подействала тъй изпепеляващо?

Нямаше отговор, а и като че ли се страхуваше да го открие. С нея се бе случило нещо, което тя не проумяваше. Дали Куин очакваше интимна близост по време на пътуването? И дали по този начин ѝ даваше да разбере колко малко означава собственото ѝ мнение по въпроса?

Прохладата ставаше вече по-осезаема и Дженифър се загърна в наметката си. Никога досега не се бе чувствала толкова самотна и уязвима. Ако майор Куин Макнамара искаше да ѝ покаже какви поголеми злини я застрашават, той наистина бе постигнал целта си.

Точно преди зазоряване наближиха малко село. Край една от първите подобни на жилища колиби Куин спря колата и разпита дали могат да получат храна и подслон. Насочиха го към кръчма в центъра на градчето. Никой не се учуди, когато Куин поиска две стаи за деня.

— Днес тук ще се скрием от горещината — обяви, когато се върна при джипа.

— Защо? — попита Дженифър, сякаш уплашена, че вече и сама знае причината.

— Защото имам нужда от истинска почивка. Тук едва ли ще ни търсят. Ако са възникнали подозрения във връзка с моето изчезване, ще се опитат да държат под наблюдение градовете по крайбрежието. Тук ще се изкъпем, ще се нахраним до насита и ще поспим.

— Колко още остава до брега?

— Ако продължим с досегашното темпо, не повече от три дни. Горедолу половината път сме минали. Хайде, слизай — подкани я нетърпеливо. — Губим ценно време. — Подхвана я през кръста, ала в същия миг съжали, че не я е оставил сама да изпълзи от колата. Твърде късно. Още щом я докосна, тя затаи дъх в очакване какво ще последва.

Когато стъпи на земята, той я пусна, сякаш се беше опарил.

Вътре в постройката бе прохладно, огромни вентилатори раздвижваха въздуха. Поведоха двамата гости нагоре по стълбите, после по коридора. Стаите им бяха една срещу друга. Дженифър

колебливо изгледа своя спътник. Сякаш бе изненадана, че той не настоява тя да сподели леглото му.

Куин съвсем не си въобразяваше, че е светец, но пък и никога не би се възползвал от подобно съвпадение на обстоятелствата. Тази невинна девица нямаше от какво да се бои. Целувката не бе променила нищо, това бе просто неволна грешка, която той нямаше намерение да повтаря.

В дъното на коридора имаше помещение, приспособено за баня. Съдържателят обеща да им донесе храна в стаите, след което се оттегли.

— Можеш първа да се изкъпеш — рече Куин. — Аз отивам да намеря по-прикрито място за джипа. Няма да се бавя повече от десетина минути.

Дженифър само кимна. После прекрачи в своята стая. Нямаше чисти дрехи да се преоблече, но ѝ бе приятна мисълта, че макар и за кратко ще може отново да се почувства чиста. Решително отвори вратата и се насочи към банята. Вътре имаше вана наистина, ала топлата вода не вдъхваше особено доверие с ръждивия си цвят. Сапун също не липсваше. Дженифър с удоволствие се зае да отмие мръсотията от тялото и косите си. Накрая се уви в оставената хавлия и се опита да изстиска водата от косата си. Дори с гребен не разполагаше.

Нахлузи качулката на главата си и едва когато докосна лицето си, осъзна, че плаче. Сълзите просто се стичаха по бузите ѝ.

Но защо плачеше? Какво ѝ ставаше, за Бога? Беше изморена, гладна, уплашена. Какво друго? Отвори вратата и едва не се блъсна в Куин.

— Какво има? — поиска да знае той.

— Нямам гребен — оплака се Дженифър.

Той сякаш не вярваше на очите си.

— Плачеш, защото нямаш гребен?

Дженифър гневно избърса очи.

— На твое място — продължи Куин — бих се тревожил за маската, която си свалила от лицето си. Трябва да направим нещо с косата и лицето ти, преди собственикът да се е върнал. В противен случай ще поиска на всяка цена да разбере коя е русата жена, озовала се тук тъй ненадейно.

Куин я хвана за ръката и я поведе към стаята ѝ.

— Няма да мърдаш оттук. И няма да сваляш качулката от главата си. Съдържателят бездруго очаква да се държиш плахо. Аз ще се върна при първа възможност.

Няколко минути след като Куин излезе, на вратата се почука. Дженифър бе запомнила отговора на арабски.

В стаята влезе млада жена. Носеше поднос, отрупан с плодове, хляб и сирене. Остави храната и без да продума, изчезна.

Дженифър приседна на ръба на леглото и започна да се храни. Двайсет и четири часа не бе слагала и зальк в уста. Когато Куин се върна, тя с жест го покани да се присъедини към нея.

— Заповядай — рече Куин накрая. — Намерих ти гребен. Искам отново да се намажеш с пастата. После се опитай да поспиш. Ще се видим довечера. — И без да я погледне, остави нещата на масата и излезе.

Дженифър дълго остана неподвижна, вперила поглед във вратата. Ето че той ѝ бе намерил гребен. Бе го измислила като претекст да обясни сълзите си, а Куин бе побързал да я утеши.

В същото време не беше я докоснал, нито я бе погледнал.

Дженифър взе гребена и започна бавно да разресва сплъстената си коса. Безкрайно успокоение ѝ носеше това приятно бездействие, просто да седи и да разресва дългите до кръста ѝ кичури. Познат ритуал, нещо като опора в този свят, който внезапно ѝ се бе сторил тъй враждебен.

Сега вече с други очи възприемаше тази страна. Нямахше я разглезената дъщеря на американския сенатор, нейното място бе заето от смелата доброволка, включила се в акцията за подпомагане на гладуващите деца.

Но тя бе и жена, предприела опасно пътуване с единствен спътник този непознат мъж, чиято целувка я бе разтърсила тъй дълбоко. Тя вече сама не можеше да се познае. Просто се страхуваше да открие какво у нея се е променило. Страхуваше се, че не би могла да определи точно промяната. Страхуваше се, че ще бъде пометена от ураган на несигурност и хаотични, бурни чувства?

Нейният малък сигурен свят си бе отишъл и за пръв път в живота си тя бе истински сама и можеше да разчита единствено на себе си.

Куин с наслада се потопи във ваната и започна да прехвърля в ума си възможностите за избор. Колкото повече ги обмисляше, толкова повече се затвърждаваше у него намерението да убеди Омар, че си е взел няколко дни почивка, преди да се върне в селото и отново да се захване с работата си.

Той действително не бе проявявал никакъв интерес към местните жени. След едноседмично отсъствие дали ще успее да убеди Омар, че не е устоял на изкушението да се възползва от слабостта на русокосата, преди да я изостави?

Шансът да му повярват не бе малък. И тъкмо поради това почувства прилив на надежда. Оставаше му само да откара Дженифър до брега, да я убеди да се върне у дома и оттам да поеме на юг. Нямахше причина да проваля мисията, с която бе изпратен тук.

Поуспокоен, Куин посегна към джоба на ризата си и измъкна поомачкан пакет цигари. Запали си и с първото дълбоко смукване отново се отпусна във ваната. Колко приятно се чувстваше. Усецаше натрупаната умора, но и тя скоро щеше да премине. Беше се нахранил, беше се погрижил за тялото си, а след няколко часа щяха отново да поемат на път.

Той се усмихна и затвори очи. Какво повече можеше да желае човек?

Еротични видения затрептяха в съзнанието му. Тялото на Дженифър, неприкрито от безформените пустинни одежди. Тя му се усмихваше, протягаше ръце, приканваше го към осеяно с възглавнички легло...

По дяволите! Куин рязко се изправи, угаси цигарата и пусна водата да изтече. Какво ставаше с него, за Бога? Та той носеше отговорност за това момиче. Бреме, от което предстоеше да се отърве. Нищо повече. Той навлече панталоните си, грабна останалите си дрехи и излезе от банята. Ето че наистина се нуждаеше от почивка.

Пред нейната стая поспря и се ослуша. Не чу никакъв звук.

След минута влезе в стаята си, изпъна се в леглото и миг по-късно вече спеше.

Когато се събуди, в стаята бе тъмно. Той перна ключа на лампата и се взря в часовника си. Примига учуден. По дяволите! Не беше предвиждал толкова продължителен сън.

Протегна се и усети как реагират мускулите на тялото му. Очевидно почивката е била наложителна. Почуди се дали Дженифър още спи.

Дженифър. В съзнанието му изплуваха някои от споходилите го видения и той трепна. Как му се искаше да ги пропъди, да възвърне контрола над разума си. В неговия живот нямаше място за момиче като Дженифър. Той бе самотник. Открай време.

Куин бе съхранил само смътен спомен за баща си. От този герой от войната бяха останали само няколко снимки в униформа на военен летец и шепа медали. И синът бе решил, че дългът му повелява да бъде достоен наследник на своя баща. Това бе и причината да постъпи в тайните служби. Външността му и езиците, които владееше, му осигуриха сегашното място.

Майка му го бе възпитала да се гордее, че е американец, но и да не забравя корените си в Египет. Бе му разказвала често за семейството си, бе го научила на своя език и култура, дотолкова, че да разбира как разсъждават арабите дори когато мнението му не съвпада с тяхното.

Майка му бе починала още преди той да завърши гимназия. И оттогава бе сам. Всъщност винаги се бе възприемал като самотник. Харесваше му този живот без излишни усложнения.

Куин прекоси коридора и почука на вратата на Дженифър. Не получи отговор. Къде ли бе отишла? Нима не я бе предупредил да бъде предпазлива? Натисна бравата и вратата се отвори. Дженифър още спеше. Косата ѝ, разпиляна по възглавницата, бе обезцветена с пастата, ала буйните гъсти къдрици изглеждаха не по-малко привлекателни.

— Дженифър — повика я Куин, като приближи. — Аз съм. Събуди се. — И нежно я разтърси.

Тя бавно отвори очи.

— Не се ли чувстваш добре? — попита я загрижено.

— Боли ме глава — оплака се момичето, понечи да вдигне ръка, ала сякаш дори това движение не ѝ бе по силите. — Ужасно горещо е.

Всъщност дебелите стени успяваха да пропъдят палещата жегла. Вентилаторът на тавана пораздвижваше въздуха. От голямата кана

Куин наля вода в легена, натопи някаква кърпа и се върна при Дженифър. Коленичи и започна да разтрива лицето ѝ с мократа кърпа.

Тя въздъхна и се обърна към него. Тресеше я. А на Куин предстоеше да реши какво ще прави оттук нататък. Дали ще продължат пътя заедно с надеждата състоянието ѝ да се подобри, или да останат тук, където все пак можеха да разчитат на известна помощ, ако състоянието ѝ се влоши. Куин не знаеше кое ще е по-доброто решение, а колебанието го подразни.

— Моля те, Анди, зная какво правя. Не се съмнявай, че отново ще премисля всичко — произнесе Дженифър с ясен глас.

— Анди? — озадачен повтори Куин.

— Зная какво ти е казал татко. Нищо не мога да направя. Вие с Роджър добре го познавате. Длъжна съм да го сторя.

Куин си даде сметка, че тя повтаря някакъв епизод от миналото.

— Всичко е наред, Дженифър — опита се да я успокои. — Почивай си.

Гласът му наистина ѝ подейства. Мъжът продължи да разтрива лицето и шията ѝ, макар да разбираше, че състоянието ѝ ни най-малко не се подобрява.

Накрая слезе на долния етаж и попита дали ще се намери наблизко човек с познания по медицина. Обясни какво го тревожи и след време доведоха възрастна жена. Тя прегледа очите на Дженифър, езика, попипа под брадичката ѝ, сетне извади нещо от огромната торба, която бе донесла.

— Не е навикнала на тукашния климат, пък и доста ѝ се е насъбрало напоследък, личи си. Това ще помогне да премине треската. — И даде указания на Куин в каква доза и на какви интервали да ѝ дава лекарството, а ако температурата не спадне, да потопи тялото ѝ в студена вода.

Към полунощ Куин изпадна в отчаяние. Напълни ваната, уви голото тяло на Дженифър само в един чаршаф и я понесе по коридора. Болната бе изпаднала в безсъзнание, пробуждаше се сякаш само в редки мигове, ала когато почувства близостта на водата, се възпротиви.

— Разбирам те, мила. Струва ти се студена като лед, но нали трябва да свалим температурата.

Погали я, без да отпусква натиска върху раменете ѝ, сетне продължи да разтрива лицето и шията ѝ с кърпата. Мъчително бавно

Дженифър се отпусна, все тъй със затворени очи.

В плен на страха за живота ѝ, до този момент Куин дори не бе забелязал, че я е съблякъл. Гледката на крехкото ѝ голо тяло само засили тревогата: тя очевидно бе напълно изтощена, резервите на организма ѝ отдавна бяха изчерпани.

Когато започна да трепери, той я вдигна и я уви в суха хавлия. После я отнесе обратно в стаята. Не откри никакви одеяла или допълнителни завивки и накрая се принуди да легне до нея, с надеждата топлината на собственото му тяло да се прелее в нейното.

Дженифър пое дълбоко дъх, издиша бавно, сетне притисна глава в сгъвката на ръката му. Куин се усмихна и ѝ помогна да се настани поудобно. Реши да остане в тази поза още минута-две, след което да се върне в собствената си стая. До сутринта тя по всяка вероятност щеше да се оправя.

Затвори очи просто за да пропъди напрежението и потъна в дълбок сън.

Дженифър имаше чувството, че се носи в тюркоазните води на лагуна, а наблизо съзира ослепително бялата ивица на брега. Палми леко се поклащаха, слънцето нежно галеше лицето ѝ.

Тя се усмихна. Пустинната жегга бе далеч. Нямаше го кошмара, наречен Ширан. Тя бе дошла тук да си отпочине и единствен Куин ѝ правеше компания.

Куин? Тя леко се намръщи. Какво правеше Куин при нея? Нямаше представа как се е озовал тук. Нали искаше на всяка цена да се отърве от нея, да я забрави...

Беше я целунал само веднъж, а бе пробудил у нея тъй непознати чувства. Как бе разбрал, че тя е тук?

Почувства едва забележимото му докосване, сетне и усмивката му.

Странно, не бе свикнала да го вижда усмихнат, но когато се случеше, сякаш слънцето изплуваше сред облачно небе. Усмивката му я сгряваше с топлината си. Дженифър обви врата му с ръце и също му се усмихна.

Водата бе дълбока, ала той я държеше здраво и тя се отпусна с наслада, зарадвана от тази близост, от допира на тялото му. Въздъхна и издаде устни за целувка.

Дженифър се размърда и почувства топлината на тялото до нея. Рязко отвори очи и примига.

Та тя беше в леглото си, извърната към Куин, който с ръката си я притискаше плътно до себе си. Беше дълбоко заспал.

Младата жена се вцепени, опита да си обясни как се е озовал той тук. Спомни си смътно как бе дошъл в стаята ѝ, как ѝ бе говорил, а тя изгаряше от ужасната жегга и страхотно главоболие. Беше избърсал лицето ѝ с мокра кърпа, спомняше си добре, после ѝ даваше да пие нещо горчиво.

Внезапно осъзна, че лежи съвсем гола, увита до кръста в чаршафа. Бе отпуснала глава върху рамото на Куин, а гърдите ѝ се притискаха към голото му тяло.

Дълбокото му равномерно дишане ѝ подсказа, че поне той не съзнава какво се е случило. Но как ли бе попаднал тук? Беше я прегърнал тъй здраво, че не би могла да се измъкне против волята му.

Ами сега?

Ако имаше свян, трябваше да се развика ужасена. Та тя никога досега не бе се озовавала в подобно положение. И как тъй не се чувстваше застрашена от присъствието на Куин?

Реакцията ѝ или по-скоро отсъствието на каквато и да било реакция имаше своето обяснение в онова, което ѝ се присъни. А най-вече в нежната загриженост на Куин предишната вечер, когато тя се почувства зле.

Сега вече Дженифър ясно си припомни как я бе потопил в студената вода, как безмълвно я застави да се отпусне, като милваше с кърпата пламналото ѝ тяло... нейното напълно разголено тяло.

Почувства, че се изчервява чак до пръстите на краката. Поотдръпна се от Куин и се взря в лицето му.

Сега за пръв път забеляза ситните бръчици около очите и други, по-дълбоки, които се скриваха под брадата.

Сепната от мислите си, Дженифър понечи да издърпа чаршафа по-нагоре, поне да прикрие гърдите си, преди той да се е събудил. Раздвижването го накара да помръдне, а тя застина, вперила очи в лицето му.

Сънят на Куин предлагаше отдавна забравено чувствено удоволствие, докато в един миг той осъзна, че вече не сънува. Красива жена се бе притиснала към него, а той, в израз на признато завоевание бе прехвърлил крак върху тялото ѝ. Предпазливо повдигна клепачи и насреща му проблеснаха прекрасни сини очи, изпълнени с не по-малко объркване.

По дяволите! Какво бе направил? Озърна се и осъзна, че е заспал в стаята на Дженифър. Спомни си как тя трепереше от студ и той се бе пъхнал в леглото ѝ. Сега лежеше сгушена в сгъвката на ръката му, а с другата той здраво я притискаше към себе си. Куин сведе поглед и установи, че леката завивка вече не е преграда помежду им. Малките изящно оформени гърди на Дженифър опираха в неговите.

За момент на Куин му се стори, че сам е в плен на треската, едва не изпепелила сгушеното в него нежно тяло, после решително издърпа чаршафа и покри гърдите на момичето.

— Как се чувстваш? — попита я с предрезгавял глас, като леко прокара ръка по бузата ѝ.

Що за въпрос? — озадачи се Дженифър, сетне си спомни ужасното главоболие от предишната вечер.

— Много по-добре, благодаря — отвърна учтиво.

Постояха така миг-два, без да могат да откъснат очи един от друг. Куин изстена, затвори очи и потърси устните ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Куин напълно се отърси от съня, когато почувства Дженифър в прегръдките си. Тя се бе сгушила в него, кротка и топла, а и устните ѝ създаваха същото прекрасно усещане. И ни най-малко не се съпротивляваше.

Тъй уютно се чувстваха един до друг, което го изненада, а когато тя погали с пръсти гърдите му, сърцето му едва не се пръсна. Приятно му бе усещането на нейното тяло, създадено сякаш за него. Издърпа ръката си и погали младата жена от талията нагоре към извивката на гърдата. Пръстите му тръпнеха от нетърпение, когато обхвана с длан нежната плът. Откликът на момичето го изпълни с възторжена радост.

Продължи милувката, отново и отново, опиянен от начина, по който тя реагираше на докосването му.

Тръпка разтърси тялото на Дженифър и Куин отдръпна ръка. Копнееше този миг да продължи безкрай, ала в същото време съзнаваше, че не бива да го допусне. Неохотно се надигна и бавно отвори очи.

— Добро утро — прошепна и отново погали гърдата ѝ.

— Наистина е добро.

— Радвам се, че треската ти премина.

— Сигурно ли е? — дяволито го подкачи Дженифър.

Чертите на Куин се отпуснаха. Ето че тя изобщо не се страхуваше от него, сега вече не.

— Всъщност боя се, че сам съм се заразил.

— А искаш ли да разтрия тялото ти със студена мокра кърпа?

— Значи си спомняш?

— Само отделни моменти — призна Дженифър.

— Увериха ме, че това е единственият начин да се свали температурата.

— Сигурно е подействало.

— Струва ми се, че те охладих прекалено. И затова после дойдох да те стопля.

— Разбирам. Бил си много внимателен.

Погледите им се срещнаха. Накрая Дженифър все пак не издържа и по устните ѝ се плъзна усмивка. И двамата прихнаха в смях.

— Спасителю мой — на пресекулки изрече Дженифър.

— Сърце не ми даваше да те изоставя в това състояние — галантно отвърна Куин.

— А какво ще кажеш за сутринта? — не го остави на мира тя и многозначително спря очи върху ръката му, която той някак стеснително отдръпна.

— Това беше само приятелска целувка за добро утро.

— Предполагам, може и така да се нарече.

— Нямам намерение да задълбочавам нещата, Дженифър.

— Прекрасно!

— Ти какво, подиграваш ли ми се?

— Ни най-малко. Просто за първи път изпадам в подобна ситуация и не знам как да постъпя.

— В какъв смисъл?

— Не съм свикнала да стоя разсъблечена в присъствието на друг човек, да не говорим пък, ако става въпрос за мъж.

— Е, при тези обстоятелства, бих казал, че е твърде късно да се притесняваш. Все едно съм твойт лекар.

— Трудно ми е да си го представя. Домашният ми лекар е жена.

— Тъй ли?

— Ами да. Пък и лекар никога не би ме целунал по такъв начин.

— Просто проверявах дали ти е спаднала температурата.

— А може и да си проверявал дали не може тутакси да се покачи.

— И успях ли?

Тя го бутна игриво и без малко да го събори на земята.

— Хей! Така ли се отплащаш на човека, дето прекара цяла безсънна нощ край леглото ти? — При тези думи Куин се изправи и посегна към ризата си.

— Доколкото си спомням, когато отворих очи, ти вече компенсираше безсънието.

— Задрямал съм едва призори — отбеляза Куин, като се зае с копчетата.

— Къде са ми дрехите? — възкликна Дженифър и кокетно придърпа чаршафа.

— Ето ги там — кимна той, сетне добави: — Ще слеза долу да потърся нещо за ядене, ако смяташ, че мога да те оставя.

— Чувствам се прекрасно — заяви момичето с щастлива усмивка и го проследи как се насочва към вратата.

Въпросът беше дали това чувство не бе измамно. Още щом се събуди в обятията на Куин, бе усетила желание за целувка, за да се увери дали отново ще изпита вълнението, обхванало я първия път.

Е, със сигурност знаеше, че не се е излъгала. Още щом устните им се докоснаха, тя сякаш полетя, понесена от въздушен облак. Как ли го постига Куин? — запита се озадачена.

Време бе да се върне към действителността. Тя стана и набързо навлече дрехите си. Лекото замайване ѝ подсказа, че не се чувства толкова добре, колкото бе предположила преди минута-две. Виеше ѝ се свят. Тя се подпря на стената и така стигна до банята. Опита трезво да прецени настъпилата промяна.

Дженифър не знаеше почти нищо за Куин Макнамара. И все пак смяташе, че поне донякъде го е опознала. Той бе упорит човек с безброй умения и в същото време бе способен на нежност и грижи. А това съвсем не бе малко.

Не знаеше нищо за живота му, разбира се, но ако се довереше на наблюденията си, той очевидно обичаше опасностите. В противен случай не би го срещнала именно тук, зает с тази тъй тайнствена мисия.

Когато се върна, го завари да крачи напред-назад из стаята ѝ. Щом чу стъпките ѝ, се извъртя и попита гневно:

— Къде беше, по дяволите!

— В банята.

— О, така ли...

— Да не помисли, че съм избягала?

— Дори не знаех какво да мисля. И под дебелия пласт от мазилото пак изглеждаш бледа.

— Нищо чудно. Трудно хващам тен.

— Нямах това предвид. Сигурна ли си, че си добре?

— Малко отпаднала се чувствам, но иначе съм добре.

Куин посочи подноса, оставен на масата.

— Хапни нещо.

— Ти ял ли си?

— Не съм гладен.

— И какво ще правим сега?

— От теб зависи.

— В какъв смисъл?

— Според моя план трябваше да пътуваме вчера през цялата нощ, но щом не се получи, можем да тръгнем сега. Стига да си в състояние да пътуваш през деня.

Дженифър кимна.

— Трябва да се придвижваме колкото е възможно по-бързо, така ли? — попита тя.

— Да. Все пак не бих искал да се преуморяваш.

— Не се безпокой, ще издържа — увери го Дженифър, като взе хляба, козето сирене и фурмите, които той ѝ бе донесъл, и уви всичко в кърпа. — Готова съм.

— Сигурна ли си?

Тя отново кимна. Надяваше се, че ако почувства прекалена отпадналост, може и в колата да си отпочине.

Когато излезе под ярката слънчева светлина, увереността ѝ като че ли се разколеба. Вече не бе тъй сигурна, че е взела правилно решение, но стисна устни и последва Куин към навеса, където бе оставил джипа. Слънцето бе изгряло само преди час-два, а ето че вече трудно се дишаше от жегата.

С напредването на деня горещината стана още по-трудно поносима. Куин се убеди, че ще трябва да спрат и да изчакат поне няколко часа. Взе да се оглежда за някаква растителност или скали, които да им послужат за подслон. При следващото едва забележимо възвишение той огледа околността и в далечината съзря зеленина, която поне предлагаше сянка. Превалиха хълма и след около половин час наистина достигнаха групичка дървета с пораснала под тях буйна трева.

Куин спря колата, защото тук очакваше да намери и прясна вода. Погледна Дженифър. Тя все още се държеше здраво за страничната облегалка, ала по всичко личеше, че спи.

Сърцето му се сви, като видя колко измъчено е лицето ѝ. Нито веднъж досега не беше се оплакала, макар жегата да изпиваше силите ѝ. Куин докосна челото ѝ и с облекчение отбеляза, че е влажно и хладно.

— Къде сме? — попита Дженифър, като отвори очи.

— Нямам представа — отвърна Куин, като се огледа отново. — Известно ми е единствено, че продължаваме да се движим на север.

— А защо спряхме?

— Зърнах тия дървета и реших, че ще бъде приятно да отдъхнем.

— Звучи примамливо — рече Дженифър и вдървено се измъкна от колата.

Куин заобиколи и ѝ подаде ръка. Поведо я сред дърветата, където сянката бе най-плътна.

— Погледни! — възкликна Дженифър. — Това не е ли извор.

— И на мен така ми се струва.

Водата сякаш извираше направо от скалите и образуваше мъничко езерце, дълбоко колкото да си натопиш краката до глезените. Куин реши пръв да опита дали водата е годна за пиене, но дори да се окажеше неподходяща, мястото приканваше за отмора.

Лек ветрец разлюля клоните на дърветата и той вдигна очи. Обикновено в този час на деня въздухът дори не помръдваше.

— Забеляваш ли? — обади се Дженифър. — Слънцето вече не грее тъй ярко. Или просто така ми се струва, защото намерихме сянка?

Злокобно предчувствие накара Куин да се втурне към джипа.

— Какво има? — извика Дженифър.

Щом стигна до колата, той се увери, че не е сбъркал. Подобно бедствие бе го застигало само веднъж в живота му, ала сега го разпозна безпогрешно.

— Пясъчна буря приближава, при това с огромна скорост — изкрещя в отговор към Дженифър. Грабна платнището, малкото съдове, които носеха, и останалата храна. — Хайде — опита се да надвика внезапно излезлия вятър. — Ще потърсим подслон.

Близо до извора се натъкнаха на издадена скала. Без да губи време, Куин коленичи и разгъна платнището, така че да могат при необходимост да се увият в него. Приседна, опрял гръб в един от поедрите камъни, и настойчиво извика:

— Ела тук! Бързо!

Дженифър се подчини незабавно и щом седна до него, той я уви с дрехите ѝ и спусна качулката над лицето ѝ. Изтърси храната от кърпата, а нея намокри.

— Сложи я върху лицето си. Побързай.

Храната прибра по джобовете на якето си, което нави на руло и затъкна зад гърбовете им. Придърпа платнището, така че отникъде да не прониква светлина.

— Така ще се задушим — обади се Дженифър.

— Отвън би било още по-лошо. Облаците пясък биха ни задушили. Единствената ни надежда е тия скали да поемат по-голямата част от напора. Провървя ни, дето спряхме тук, сред дърветата. Свършено бе с нас, ако бяхме останали в джипа.

Куин вече крещеше, за да надвика прииждащата буря, превърнала се в мощен тътен.

Колко бързо се разпростираше. Дженифър бе преживяла няколко подобни урагана по време на престоя си в Сироко, но никога не бе ги посрещала на открито. А в момента сякаш сърцето ѝ отмерваше пулса на стихията, тъй силно и тревожно биеше в гърдите ѝ.

Куин я взе в прегръдките си и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Не сваляй кърпата — прошепна ѝ. — Ще видиш, че ще помогне.

— Но ти нямаш кърпа на лицето си — отбеляза Дженифър със стеснителна усмивка. Не можа да види изражението му и плахо додаде: — Кърпата ще бъде и за двама ни.

В първия момент Куин не продума, сетне притисна силно младата жена.

— Ти си невероятна — едва прошепна той, ала тя го чу, въпреки оглушителния шум, който прииждаше все по-близо. Навярно защото едното ѝ ухо бе притиснато към гърдите му.

— Защо ми го казваш? — попита недоумяващо.

Куин сведе глава и този път наистина поднесе устни към ухото ѝ.

— Всяка друга на твое място досега да е изпаднала в истерия.

— Че с какво би помогнало това?

— С нищо наистина.

— Пък и както виждам, ти не се страхуваш.

— Не ме будалкай, вцепенил съм се от страх.

И преди да успее да му отвърне, див рев — като профучаващ гигантски влак или торнадо, или хиляди развилнели се демони — изпълни въздуха над тях.

Дженифър сякаш не можеше да си поеме дъх. Имаше чувството, че слой ситен пясък ги обгръща отвсякъде, а платнището не е успяло

да ги опази. Опипом потърси навлажнената кърпа и с нея покри лицето си. Куин ѝ помагаше със свободната си ръка.

Досега не бе преживявала подобен сблъсък с природата. Ураганът помиташе всичко по пътя си, заличаваше всяка издатина. Укритието им не представляваше никаква пречка, вятърът се втурваше сякаш готов да разкъса платнището, макар и само за да се подиграе с жалкия им опит да дишат и да оцелеят.

Куин бе предугадил какво ги очаква и яко бе захванал брезента, така че тежестта на телата им го превръщаше в пашкул.

Дженифър загуби представа за времето. Усещаше единствено ужасяващия неумолим рев, адската сила, която сякаш заплашваше да ги попилее насред пустинята.

Куин усети как тя трепери в обятията му. Представяше си какво изпитва. Той също за първи път посрещаше ураган на открито. И отправяше молитви към Бога никога повече да не му се случва. Чувал бе за безследно изчезнали в подобна буря хора, завинаги погребани от вихрушката незнайно къде. Други, които бяха оцелели, се осмеляваха да говорят за преживяното само пред семейството си и най-близки приятели. Ето как и Куин бе научил малкото, което знаеше. Шансът да оцелееш зависеше преди всичко от това колко ще вилнее вятърът. Продължеше ли прекалено, съществуваше опасност да се задушат в своя брезентен пашкул. От друга страна, покажеха ли се навън, преди бурята да е утихнала, вятърът щеше да запуши носа и устата им с пясък.

Разполагаха с достатъчно време за размисъл. Куин винаги си бе представял, че ще умре, изпълнявайки дълга си. И никога и през ум не бе му минавало, че смъртта може да го споходи както държи в обятията си красива и храбра млада жена.

Върна се назад в спомените си и се запита какво ли би променил в живота си. Дали би избрал друга професия? Дали би се научил да играе тенис? Или би предпочел голф за почивните дни? И навярно всяка вечер би се прибирал при семейството си... съпруга, деца.

Дори в моменти, когато въображението му смело се развихряше, Куин не си представяше, че може да бъде съпруг, нито пък да живее с някоя жена. Тогава защо му се струваше тъй естествено да държи Дженифър в прегръдките си? Бяха прекарвали заедно само няколко дни и ето че той бе привикнал към присъствието ѝ, дори знаеше, че ако

преживеят тоя кошмар, никога, никога няма да забрави усещането на тялото ѝ, сгушено в прегръдките му, доверчивостта ѝ, когато я потопи в леденостудената вана.

Трябва да бе изпаднал в безпамятен унес, защото в някакъв момент долови настъпилата пълна тишина. Повдигна глава, послуша се, ала не чу и звук дори.

Тялото на Дженифър се бе отпуснало като безжизнено в ръцете му. Той неловко се размърда, за да избути краищата на платнището. Имаше чувството, че огромна скала ги е затиснала, ала като напрегна мускули, все пак успя да отметне покривалото. Струйки пясък и камъчета се стекоха отгоре им.

— Дженифър? Добре ли си, мила? — Той я привдигна и се взря в лицето ѝ. Кърпата отдавна бе изсъхнала и бе паднала. Маскировъчното мазило също бе изчезнало и сега бледото ѝ лице съвсем ясно се открояваше. Сърцето му заби учестено. Куин коленичи, сетне се изправи на крака, все тъй, без да изпуска тялото на момичето.

Отнесе я до езерцето, едва забележимо сред хълмчетата навят пясък и сухи клони. Внимателно отстрани горния пласт от водната повърхност, след което намокри кърпата и избърса лицето на Дженифър.

Всемогъщи Боже, нима бе късно? Потърси пулса на шията я, ала ръката му трепереше тъй силно, че едва намери туптящата точка. Сетне изчака, неволно задържал дъха си.

Усети трудно забележимото пърхане и без малко да му прилошее от изпитаното облекчение. Тя бе жива. Слава Богу! Куин продължи да мокри лицето и китките ѝ, като я наблюдаваше изпитателно.

Бдението му бе възнаградено, когато видя клепачите ѝ да потрепват и тя отвори очи.

— Тая процедура май ти се превръща в навик? — успя да прошепне с дрезгав глас.

Куин се усмихна пресилено.

— Не се сетих с какво друго мога да помогна.

Тя на свой ред разгледа лицето му, щастлива, че е толкова близо.

— Косата и брадата ти са посивели — изрече недоумяващо.

— Нищо чудно. Имам чувството, че за тия няколко часа остарях с трийсетина години.

Тя докосна брадата му и ситен прах изпълни въздуха.

— Няма да е зле и ти да се поизмиеш — подкачи го развеселена.

Той се отпусна на пети, изгледа я продължително, след което поклати глава. Тя нямаше и най-малка представа колко се бе уплашил. А може би така е още по-добре. Огледа се. Тревата наоколо бе полегнала и посивяла от настлания като килим пясък. Клони и камъни сякаш ограждаха езерцето.

Е, поне с вода разполагаха. Изворът все така бликаше измежду скалите. Двамата бяха оцелели. Ето че съществуваха такива моменти, когато на човек му идеше да отправя благодарност за най-обикновените неща. Като въздуха и водата например.

Куин се изправи и започна да събира клоните.

— Не зная какво ще кажеш — рече замислено, — но аз още не се чувствам готов да тръгна отново на път. Нека останем няколко часа да си отпочинем и после ще продължим.

— Както решиш. Ти си шефът тук.

— Радвам се, че ми го припомни. Бях забравил наистина.

От едната страна джипът бе почти напълно засипан с пясък. Ама че бъркотия бе вътре! Куин реши да изгребе пясъка, преди да се стъмни. После ще запали огън, ще измъкне спалните чували и ще се отдадат на истинска почивка.

Скоро се убеди, че твърде много е избързал с плановете. Нищо не излезе така, както бе предвидил.

Успя криво-ляво да почисти джипа, провери и мотора. Стъкна огън, който пръскаше приятна топлина в хладната вечер. От време на време край тях все още се надигаха стълбчета пясък, които ги задушаваша и разпръскваша из въздуха пепелта от огъня.

— Май не е особено блестяща идея — рече Куин след поредния пристъп на кашлица.

— Но не е причина за нестихващия вятър — отбеляза Дженифър, като избърса сълзите си.

Бяха се нахранили, след което Куин бе направил усилие да отмие от косата и брадата си досадните песъчинки, ала все още ги усещаше да хрущят между зъбите му.

— Ако останем тук, едва ли ще си отпочинем добре — рече той накрая и засипа огъня с пясък.

Дженифър се изправи, вдигна качулката и се огледа да се увери дали не са забравили нещо, когато Куин внезапно я сграбчи за ръката и

я дръпна зад прикритието на голямата скала.

На устните ѝ застина неизреченият въпрос, щом съзря пистолета в ръката на Куин. Той гледаше към колата.

— Остани тук — нареди ѝ с непознат за нея глас. След миг изчезна в тъмнината.

Дженифър нищо не бе чула. Какво ли бе пропуснала? Тъкмо си бърбеха приятелски и в следващия момент...

В следващия момент Куин се бе превърнал в абсолютно непознат за нея човек, опасен, пък и въоръжен. Колкото и да ѝ се искаше да разбере какво е дочул, даде си сметка, че повече я е страх от Куин, изпаднал в това чудато настроение, отколкото от онова, което се криеше в сенките.

Как ли трябваше да тълкува поведението на своя спътник?

Внезапно чу изстрел, после още два в бърза последователност. Нима Куин бе ранен? А как трябваше да постъпи тя самата? Да стои ли тук, заклещена между камънаците, вцепенена от ужасяващи предположения?

Когато в мрака се откри нечия фигура, тя едва не изпищя.

— Да се махаме оттук — нареди Куин.

— Какво се случи? Ти добре ли си?

— Хайде. Тръгваме.

Сграбчи я за ръката и тя се запрепъва след него. Когато стигнаха до колата, Дженифър усети някакво раздвижване, все едно облак пясък се бе надигнал подире им.

Куин я хвърли на седалката, зае своето място зад волана и в същия миг запали мотора. За части от секундата превключи на скорост и гумите изскърцаха.

— Какво стана? — настоя Дженифър. — Кой беше?

— Някой се навърташе край джипа с надеждата да си осигури модерно возило — неопределено отвърна Куин, а наум продължи: „И дано това е единственото, което са търсили.“

— Кой стреля?

— Те започнаха първи — с нотка на сарказъм оповести Куин, съзнавайки колко детински звучи обяснението му.

— Те? Колко души бяха?

— Трима.

— За Бога, Куин, щели са да те убият!

— Благодаря, че ми обръщаш внимание върху тази подробност. Ако не бях те взел на тази толкова интересна експедиция, нямаше кой да ми посочва тия тънки моменти.

— Ти ми се подиграваш.

— Поздравявам те за прозорливостта. Отново печелиш награда за досетливост.

— Но защо си толкова ядосан?

— А защо да не се ядосвам, ако смея да попитам? Имаш ли представа какво щеше да ни сполети, ако бяха избягали с джипа? Шансът ни да се измъкнем оттук щеше вече окончателно да застине на нулата. Ако не си забелязала досега, нека ти покажа, че наблизо няма телефон, от който да си поръчаме такси!

— Не разбирам само защо ми крециш!

Куин шофираше с бясна скорост и успяваше сякаш да улучи всяка дупка и издатина по пътя. Дженифър се видя принудена здраво да се вкопчи в страничните облегалки, за да не изхвърчи от колата. Спътникът ѝ като че ли тъкмо това желаше.

Че е бесен от гняв, това ѝ бе ясно. Но защо ще си го изкарва на нея? — недоумяваше тя.

Бесен съм от гняв, това е ясно. Но защо ще си го изкарвам на нея? — разсъждаваше и Куин, отвлечен, че се бе наложило да застреля двама души заради някаква си кола. А те бяха успели да се приближат незабелязано, яхнали коне. Без съмнение имаха опит в ограбването на нищо неподозиращи наивници, които спираха да отдъхнат край извора. А той дори бе запалил огън, та да им даде и знак за присъствието си.

Велики Боже! Как бе допуснал подобна глупост?!

Няколко километра по-нататък отново се замисли за престрелката, също както езикът плъзва към мястото на наскоро изваден зъб, за да провери дали още е болезнено.

Беше ли ги убил? Нямаше откъде да разбере. Когато единият откри огън насреща му, защитният му рефлекс мигом се бе задействал и Куин бе стрелял, и то два пъти, още преди да е осъзнал какво върши. Двата бяха паднали, а онзи, който държеше конете, бе яхнал своя, изоставяйки останалите.

Без съмнение по-късно щеше да се върне, за да разбере какво се е случило с приятелите му. А може би само е заобиколил горичката... Може би.

Какво значение имаше всичко това, по дяволите!

Стореното не можеше да се поправи. Куин се чувстваше изтощен, болеше го цялото тяло и особено лявата ръка. Неволно я разтърка и едва не примая от болката, плъзнала надолу. Когато отдръпна пръсти, усети, че лепнат.

Това наистина можеше да се нарече идеален завършек на този ужасен ден. На всичко отгоре бяха го простреляли.

ПЕТА ГЛАВА

Куин загуби представа за времето. Съсредоточи цялото си внимание върху това да не изхвъркнат от пътя. Както и върху посоката: трябваше да продължат право на север. И в същото време му струваше огромни усилия да пренебрегне непрестанно нарастващата болка в ръката.

Интересно, адреналинът, плъзнал по тялото му, бе притъпил болката непосредствено след злополуката. Не му беше за пръв път. Беше получавал и рани от нож. И всеки път наблюдаваше тази реакция на своя организъм.

Сега пък разполагаше с достатъчно време да анализира болката и да си блъска главата какво ще прави с тая рана.

Бяха прекосили най-пустинните райони на страната. Сигурно скоро щяха да съзрат по-цивилизовано селище. И той щеше да намери начин да върне Дженифър в седалището на нейната организация в Сироко.

Не желаше повече да я излага на опасност. Но на кого ли можеше да се довери? Трудно му бе да разсъждава, притиснат от силната болка. Опита се да намери подходящ начин, за да опише какво усеща, и така да поуталожил болката. Ако успееше да я вкара в рамките на някакво по-определено усещане, навярно можеше и да я укроти, да я пропъди.

И тъй, болката бе пулсираща, сякаш всеки удар на сърцето му разпращаше болезненото туптене до всеки нерв; ръката ту изтръпваше, ту отново болеше... Ах, и тия дупки по пътя... Да видим, май рамото вече е напълно безчувствено...

Не, и това не помагаше. Нужно му бе нещо, което да го разсее.

— Говори ми — изрече, без да усети колко мрачно и грубо прозвуча.

Толкова време вече се носеха по неравния път в мълчание, че когато Куин проговори, Дженифър трепна от изненада.

— За какво да ти говоря?

— За каквото и да е. Например за семейството.

— Вече ти разказах. Сега ти ми разкажи за твоето.

— Нима има нещо за разказване! — процеди Куин през зъби.

Май трябваше да понамали скоростта, че поне част от изровените ями да избегне.

— Имаш ли сестри?

— Не.

— Братя?

— Не.

— Ами баща? Майка?

— За тях вече ти разказах.

— О, да. Разбираше ли се с тях?

— С баща ми просто не ми се удаде подобна възможност.

Загинал като летец изстребител по време на войната в Корея. Бил съм още бебе, когато го убили.

— О, съжалявам.

— Не ти липсва човек, когото никога не си имал до себе си.

— Аз самата не съм толкова уверена.

— Случвало се е и аз да се съмнявам, но би могло и по-зле да бъде.

— Беше ли привързан към майка си?

— Предполагам, че да. Опита се да замести бащата във всяко отношение. Идваше да гледа всичките ми мачове, такива неща.

— Омъжи ли се повторно?

— Не. Разправяше, че не искала никой друг след загубата на баща ми. — Той се усмихна, потънал в спомените. — А много мъже я искаха, това си го спомням. Имаше прекрасни тъмни очи, удивителна кожа и дълга копнинено мека черна коса. Баща ми я харесвал така и затова тя никога не отрязва косите си.

— Сигурно много го е обичала.

— Беше се вкопчила в него, ако разбираш какво искам да кажа. И отказваше да продължи живота си без него.

— Но нали те е отгледала.

— Да. И все се оплакваше, че ни най-малко не приличам на нейния любим.

— Колко тъжно. Ти си много привлекателен мъж, Куин. Чудя се дали майка ти някога го е забелязала.

Той я изгледа крадешком и се ухили.

— Благодаря ти за милите думи. Трогнат съм.

— И с право. Не се случва често да раздавам комплименти. — Дженифър помълча минута-две, след което продължи през смях. — Не съм казала нищо за характера ти. Само за външността.

Куин се усмихна в отговор, сетне рязко пое дъх.

— Какво има? — разтревожи се Дженифър.

— Нищо. Просто съм ужасно изморен. А ти едва ли умееш да караш джип като този.

Младата жена неприязнено изгледа педалите.

— Е, ако се наложи, мога и да опитам — рече тя. — Честно казано, не си падам много-много по колите. Не ги разбирам, предполагам това е причината. Но ти наистина ли си толкова изтощен?

— А, не е страшно. Ще спрем в следващото селище и там ще се опитам да намеря кой да те откара в Сироко. Едва ли има повече от ден-два път до крайбрежието. Ако намеря достатъчно надежден човек...

— Нали ти обеща да ме откараш в Сироко.

— Няма смисъл. Оставихме зад гърба си огромен пустинен район, тъй че твоите похитители едва ли биха ни настигнали. Никой няма да те търси толкова далеч на север. А може и с твоята група да се свържем, та от тях да поискаме транспорт. Така май ще е най-сигурно.

При тези думи Дженифър усети да я пронизва остра болка. Той наистина гореше от нетърпение да се отърве от нея, сякаш последните няколко дни нямаха абсолютно никакво значение.

А тя какво бе очаквала в края на краищата? Клетва за вечна вяност и любов? Та те бяха двама напълно непознати. Какво от това, че бяха споделяли едно легло, бяха преживели ураганна буря...

Дженифър се укори, задето бе забравила истинската причина, довела я в Ширан.

— Предложението ти ми допада — произнесе безизразно.

И повече никой от двамата не проговори.

Малко преди обяд пристигнаха в село Хидаж. Дженифър го разпозна и почувства огромно облекчение. Няколко пъти бе идвала тук, познаваше местните жени, повечето от децата им.

Последната част от пътуването бе изопнала нервите ѝ. Сега, след като знаеше колко противно е присъствието ѝ за Куин, искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне без следа. Първите часове от пътуването им той бе изтърпял с известна неприязън, след което като че ли се бе примирил с факта, че предстои да прекарат няколко дни заедно. Е, тези няколко дни бяха изтекли и той очевидно искаше час по-скоро да се отърве от нея.

Дженифър отказа да го погледне на причудливата светлина преди здрача. Представяше, си как изглежда. И тъкмо затова не искаше да си припомня. Всъщност канеше се да направи върховно усилие да забрави този мъж колкото е възможно по-бързо.

Ала ето че щом позна къде се намират, се обърна към своя спътник и рече:

— Това е Хидаж! Неведнъж съм идвала в това село. Можеш просто...

Ужасена се взря в мъжа до себе си. Под загара лицето му бе мъртвешки сиво, едри капки пот блестяха по челото му.

— Какво ти е?

— Нищо ми няма! — отвърна Куин, без да я погледне. — Значи познато ти е селото. Чудесно. Ще ми посочиш ли къде мога да те оставя?

Дженифър наклони тяло към него.

— Не изглеждаш много добре, Куин. Тресе ли те? — Понечи да пипне челото му, ала той рязко отметна глава.

— Остави ме на мира, ако обичаш. Мога и сам да се грижа за себе си, ясно ли ти е?

— Както кажеш — бе лаконичният ѝ отговор.

— Къде да те откарам?

— Можеш да ме оставиш, където пожелаеш. Сама ще се оправя.

— Това се казва мъжко момиче! — промърмори Куин и мина на по-ниска предавка, за да изчака да се изтеглят другите коли.

— Виж, наистина не знам с какво те разсърдих този път, но те моля да ме извиниш. — Говореше, вперила поглед право напред. — Все си мислех, че сме станали приятели през тези няколко дни. Ако с нещо съм те засегнала...

— На погрешен път си, госпожице, уверявам те. С нищо не си ме засегнала. На мен също ми беше приятно да те опозная, не го отричам.

Имай предвид обаче, че не съм дошъл в Ширан да завързвам нови познанства, колкото и интересни да са те. От службата ме изпратиха тук, по-точно на онова място, дето е на неколкостотин мили на юг, тъй че ако не възразяваш, ще намеря сигурно убежище за теб, след което ще се върна към работата си.

— Точно така! Побързай, че току-виж, пропуснал си да плениш или застреляш някой и друг невинен турист!

Куин извърна към нея черните си очи, след което безмълвно се вторачи отново в пътя.

— Прости ми — разплака се Дженифър. — Не исках да кажа това. Не разбирам какво ми става. Никога досега не съм се държала толкова грубо... с когото и да било. Сама не намирам обяснение, но наистина съжалявам.

— Забрави го. Немалко преживя и досега се държа чудесно. Наистина. — Този път не я погледна. — Няма за какво да плачеш.

— Ще ми липсваш — промълви Дженифър.

— Склонен съм да ти повярвам — без никаква ирония отбеляза Куин. — Все едно да плачеш за преминал зъбобол.

— Ето — обади се тя, разпознала улицата, по която се движеха. — Свий надясно. На пет-шест пресечки оттук живее едно от семействата, които ни предложиха помощта си при разпределяне на храната. Те сигурно знаят кога се очаква следващата доставка. И на връщане ще ме откарат в Сироко.

Куин мълчаливо се подчини и направи завоя, ала всяко движение му струваше огромно усилие, сякаш мускулите го боляха.

— Защо не отпочинеш, преди да тръгнеш по обратния път — предложи Дженифър.

— Трябва първо да свърша някои неща, после може би...

— Хайда с удоволствие ще ти предложи да отседнеш у тях, сигурна съм. Имат една-две допълнителни стаи, които използваме, когато идваме тук.

Спътникът ѝ само поклати глава. Дявол да го вземе! Защо внезапно бе станал толкова opak?

— Ето къщата — посочи тя и Куин спря джипа под маслиновото дръвче. Без да изключва мотора, просто изчакваше тя да слезе. — Няма ли да влезеш поне за минутка?

— Не е нужно да те изпращам до вратата. Вече си голямо момиче, нали? Пък и ти познаваш тия хора, а аз не.

Дженифър сякаш не вярваше на сетивата си. Взря се в лицето му и отново я поразиха болезнената му бледност. Та той беше болен. И въпреки това упорстваше, беше готов да си замине и да я остави, все едно нищо не се е случило.

Тя трябва да го бе заразила. Точно така! И той държи тя да не узнае, затова ще си тръгне, ще напусне живота ѝ и тя няма да го види никога вече...

С рязко движение Дженифър измъкна ключа от таблото. Моторът трепна и замлъкна.

— Какво правиш, по дяволите!

Дженифър невъзмутимо слезе от колата, заобиколи и когато застана от неговата страна, спокойно изрече една-единствена дума:

— Слизай.

— Виж какво...

— Няма какво да гледам. Омръзна ми да се правиш на единак, който от нищо и от никого няма нужда. — И докосна ръката му, за да подсили значението на думите си.

И сякаш за да я опровергае, Куин изгуби съзнание за първи път в живота си.

Някой се готви да ми откъсне ръката, реши Куин. Усукването продължи и той едва не изкрещя от болка. Опита да се измъкне, ала някой го държеше здраво.

Сетне го дамгосаха с нажежено до бяло желязо.

Това бе всичко, което помнеше.

По-късно долови гласове, до кожата му допряха влажна хладна кърпа, която облекчи сгорещеното му тяло.

А ръката го болеше. По дяволите! Какво бяха направили с ръката му? Ако бяха я отрязали, защо болеше толкова силно? О, спомни си. Дори след загубата на крак или ръка нервните окончания поддържат илюзията... а и болката.

Но какво правеха тези хора с тялото му?

— Лежи спокойно, Куин. Всичко ще бъде наред. Лекарят извади куршума. Не ми повярва, че си докарал колата дотук с това парче

олово в ръката. Засега се справяш чудесно, скъпи, поздравявам те.

Кой ли му говореше? И кой ли го нарече „скъпи“? Дори собствената му майка отказваше подобни най-дребни жестове на внимание. А той бе положил толкова много усилия. Държеше на всяка цена тя да се гордее с него... да му каже един ден: „Ти си пълно копие на баща си.“ Но тя не го направи. Никога. И един ден просто почина.

А той си нямаше никого. Защото не се нуждаеше от никого. Чудесно си живееше и сам.

— Хайде, любими, отвори си устата. Това е бульон, който ще ти помогне по-бързо да се възстановиш. Поне го опитай. Заради мен. Моля те.

Тази жена продължаваше да го измъчва с нежния си глас и още по-нежни ръце. Навярно щеше да го остави на мира, ако ѝ се подчини.

Виж ти, та тя ухае прекрасно. Каква е тая дреха, че излъчва тъй неповторимо ухание... Това на бузата ѝ кичур коса ли е? След минутка ще отвори очи и ще разбере. Само след минутка. Все още се чувства твърде уморен. Мъничко ще поспи и после ще разбере коя е тази жена...

Когато най-сетне Куин отвори очи, стаята бе изпълнена с мъждиви сенки и мъжът се досети, че в камината е запален огън. А той нямаше представа къде се намира. Дори нещо по-лошо, не искаше и да узнае.

Навярно му бяха дали нещо за успокояване на болката. Вече изобщо не усещаше ръката си. Което означаваше, че бяха я отрязали. Едва ли можеше да бъде напълно сигурен, тъй като не чувстваше почти нищо, просто се носеше на няколко сантиметра над леглото и усещането бе изключително приятно.

Погледът му лениво обходи стаята, додето Куин установи, че не е сам. Млада жена в тънка домашна роба и с руси коси, които меко падаха върху раменете ѝ, се бе сгушила в стол до леглото му.

— Дженифър? — прошепна той в недоумение.

Тя тутакси отвори очи и се приведе напред, за да опипа челото му.

— Температурата е спаднала — отбеляза делово. — Това е добре.

— Какво правиш тук? — Усещаше гърлото си пресъхнало като след пясъчната буря.

Дженифър наля вода в чашата, поднесе му я, като повдигна главата му. Изчака да я изпие и едва тогава му отговори:

— Грижа се за теб, какво друго!

— Откога съм тук? — попита Куин и отново се озърна.

— От три дни.

Той отчаяно затвори очи. Беше изгубил три дни. Дали Омар би повярвал...

— Чуй ме, Куин. Ти беше на крачка от смъртта. Раната на ръката ти се инфектира. Можеше да загубиш цялата ръка. Не разбираш ли какво ти говоря?

— Но ръката ми е на мястото си — изненадан отбеляза той.

— Естествено. Отстранихме само куршума.

— Аз пък сънувах, че са ми я отрязали.

— Но защо не ми каза, че си ранен, Куин?

— Не беше наложително.

— Предполагам, от грижа за крехката ти спътница.

Куин се усмихна кисело.

— Не казвам, че се уча от Джон Уейн, но не съм по-лош от него...

— Гладен ли си? — смени темата Дженифър.

— Колко е часът?

— Наближава един.

— Къде се намирам?

— В дома на Хайда.

— Свърза ли се с твоята група?

— Да. Радвам се, че им се обадох. Почти ме бяха отписали. Ранди и Пол отново са в Сироко.

— Значи не са били убити.

— Не, слава Богу. Ранди обаче е тежко ранен.

— Нека им е за урок да не си пъхат носа, където им падне.

— Ти какво, искаш да се караме ли? По този въпрос мненията ни никога няма да съвпадат, това ясно ли е? Според мен, за да има мир, първо гладуващите трябва да получат храна, а ти пък смяташ, че ще го постигнеш, като изпозастреляш всеки, който не споделя мнението ти.

— Не бих се изразил точно по този начин. Моето отношение към света просто е по-реалистично, това е.

— Въпрос на гледна точка наистина.

— Имаш право. Но даваш ли си сметка, да речем, какво би ти се случило, ако аз не бях изявил желание да отърва заговорниците от присъствието ти?

— Щяха да ме убият.

— Именно. Но докато се стигнеше дотам, вече сама щеше да молиш по-скоро да настъпи краят ти.

— Нищо не разбирам. Целият свят като че ли се е побъркал.

— Не искам да споря с теб, Дженифър. Просто гледай по-реално на онова, което искаш да постигнеш, и жертвите, които си готова да принесеш. Целите ти са достойни за уважение и в същото време без особена практическа стойност. Поне засега.

— Какво искаш да кажеш? Какво означава „засега“?

— Виж, това е нещо, за което не мога да говоря... Повярвай ми, през следващите няколко месеца в тази страна ще бъде доста опасно, тъй че ти и твоите приятели ще преживеете само разочарования, ако останете тук.

— Значи смяташ, че трябва просто да си стегнем багажа и да забравим за гладуващите деца.

— Не съм казал да ги забравите. Просто намерете местни хора, които да разпределят храните, щом доставката пристигне в Сироко.

— Но нали тъкмо това правехме, когато твоите хора ни спряха.

— Това не бяха „мои“ хора.

— Нали работиш заедно с тях.

— За което трябва всяка вечер да отправяш благодарствени молитви.

— Вече го направих — тихо промълви Дженифър.

Гледаха се мълчаливо няколко минути, докато накрая той затвори очи.

Не беше лесно да се спори с тая жена. Бе направил всичко възможно, за да я избави от опасностите, но не бе в състояние да я спре. Само че следващия път нямаше да бъде наблизо, за да я спаси.

— Куин?

Той не отвори очи.

— Какво?

— Искам да знаеш, че съм ти признателна за всичко, което направи за мен.

— За мен беше удоволствие, госпожице.

— Говоря сериозно. Та ти рискува живота си...

— Лека нощ, Дженифър. Не е ли време да си лягаш?

Чу я как става от стола, но не бе подготвен за онова, което последва: докосването на устните ѝ. Отвори очи и съзря косите ѝ, обгърнали го като копринени струи, преграда срещу заобикалящия ги свят. Сетне спусна клепачи, защото целувката ѝ стана по-страстна, а той не успяваше да надмогне вълнението.

Вдигна ръка само да погали младата жена, а тя се отпусна в леглото до него, като внимаваше да не нарани болната му ръка. Целувката ѝ бе като полъх, тъй лека и нежна, сякаш го бе докоснала пеперуда в полет.

Дженифър обгърна лицето му, плъзна пръсти покрай ушите и ги зарови в гъстата коса, която през време на тъй дългото им пътуване копнееше да разроши.

Почувства как се опитва да разтвори устните ѝ с език и възторжено откликна. А когато понечи да се отдръпне, ръката му на тила ѝ се стегна в здрава хватка.

Той сякаш изпитваше удоволствие от начина, по който тя отвръща на ласките му, насърчаваше я заедно да се впуснат в още повълнуващи интимни открития, настройваше я към ритъма, обещаващ да им донесе върховна наслада.

В един миг Куин отпусна ръка и простена.

— Извинявай — тутакси се надигна Дженифър. — Ръката ли те заболя?

Усмивката, която ѝ отправи, бе тъй прелъстителна, че младата жена пламна.

— Нека кажем, че и да си ми сторила нещо, то няма нищо общо с болката в ръката ми.

— О — плахо промълви тя и макар да чувстваше колко силно гори лицето ѝ, отказа да сведе поглед. Та той имаше най-прекрасните, черни като нощта, очи. Искряха на светлината от огъня и в дълбините им проблясваха тъй примамливи обещания, че сърцето ѝ лудо затуптя. — Нека все пак те оставя да поспиш — предложи с последни сили.

— Това би било най-разумното решение за момента.

Дженифър се изправи и го изгледа с копнеж. Лекарят обаче я бе предупредил колко силни са предписаните му лекарства и тя реши, че

не е честно да се възползва от слабостта му. Навярно едва ли би събрал сили да...

— Лека нощ, Куин.

— Лека нощ, Дженифър.

Той изчака тя да излезе от стаята, ала я чу как заобиколи леглото, нещо прошумоля, после настъпи тишина. Не можеше да я види, без да се обърне, затова попита:

— Какво правиш?

— Приготвям се за сън.

— Тук ли?

— Естествено. Откакто пристигнахме, все тук спя.

— А какво смята приятелката ти Хайда по въпроса?

— Идеята е нейна. В края на краищата някой трябваше денонощно да се грижи за теб.

След кратък размисъл Куин отново проговори:

— Досетила си се, предполагам, че утре се отправям на юг. — Думите му отекнаха в стаята, изпълниха я сякаш до краен предел. — Налага се — прозвуча последвалото оправдание. — Нима не разбираш?

— Не разбирам. Но ще се доверя на собствената ти преценка.

— Виж, много съм ти признателен за всичко, което си сторила за мен. Досега не бях в състояние дори да изразя благодарността си. По дяволите! Та аз дори не си спомням как попаднах тук!

— Взех ти ключовете от джипа.

Куин се засмя и безкрайно съжали, че не може в този момент да види лицето ѝ.

— Това не си го спомням. Хитро си го измислила.

— Бях изпаднала в отчаяние. Виждах, че нещо не е наред, но мислех, че аз съм те заразила.

— Колко жалко, че не съм прихванал твоята болест. Навярно би ме изкъпала, както аз предишната седмица.

— А защо мислиш, че не съм го направила?

Тя очевидно се шегуваше. Нали в къщата има и други хора... Макар че беше му останал спомен за нечии нежни ръце, които милват тялото му.

— Дженифър?

— Да?

— Ти ли ме изкъпа?

— Ами, да. И оттогава все искам да те питам какъв е тоя белег на корема ти? Като че ли е от прободна рана.

Всемогъщи Боже, тя не се шегуваше. Той никога нямаше да забрави проблесналото острие...

— Лека нощ, Дженифър.

— Лека нощ, Куин.

В гласа ѝ звънтеше насмешка. Дяволите да я вземат, какво ѝ дава право да се мисли за толкова умна!

Май и за двамата бе добре, че на следващия ден му предстоеше да отпътува.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Дженифър влезе в малката стая, която двамата с Куин споделяха от няколко ноци, завари своя спасител край прозореца, увит само в чаршафа.

— Добро утро — поздрави тя, възхитена от прекрасното му голо тяло, покрито със слънчев загар, съвършен контраст с белотата на препаската му.

Куин се извъртя на пета и ревна насреща ѝ:

— Къде са ми дрехите, по дяволите!

— Спах много добре, благодаря. А ти?

— Цигарите ми също ги няма.

— Мислех, че си ги отказал — рече Дженифър, като приближи леглото и се зае да го оправя.

— И откъде ти хрумна?

Тя сви рамене, без да го поглежда.

— Според мен повече от очевидно е. От четири дни не си пушил.

— Само защото бях в безсъзнание през първите три дни — кисело отвърна той и нервно прокара пръсти през косата си.

Дженифър внезапно бе споходена от странното видение как би изглеждал синът му сутрин, когато се разбуди и особено ако е сънувал кошмари. Усмихна се на собствената си представа и се опита да го омилостиви:

— Това е чудесно начало, поздравявам те. Много скоро в организма ти няма да остане и следа от никотин.

Няколко мига той я гледа мълчаливо.

— Дженифър, не се ли умори да се бориш за спасението на света? Мен поне можеш да оставиш на мира... Искам си дрехите... и цигарите. Веднага.

Не бе очаквала да го завари в такова разположение на духа. А трябваше да го предвиди. Той обикновено искаше, не, настояваше, сам да владее положението. Вероятно бе изнервен и избухването предстоеше.

— Лекарят дойде да прегледа ръката ти.

— Ти не чуваш ли какво ти говоря?

— Естествено. Не съм глуха. Сигурно са те чули в цялата къща.

— Тя се завъртя на пети и тръгна към вратата. На прага спря и попита:

— Винаги ли си толкова забавен рано сутрин? — И затвори вратата, преди да успее да ѝ отговори.

Ама че заядливка. Куин започна да крачи напред-назад. Нямаше никакво желание да се остави в ръцете на лекаря, да щипе и извива ръката му. Искаше си само дрехите и една цигара... След което щеше да се махне оттук.

Бедата бе, че не искаше да остави Дженифър.

Трябва да си е загубил разсъдъка. Нали изпълни задачата, която сам си бе поставил: да я отведе на безопасно място. Не можеше да я принуди да се върне в Щатите. Надяваше се баща ѝ да свърши тая работа. Та той имаше много повече права над нея, отколкото Куин. Навярно сенаторът щеше да успее да я вразуми.

Сутринта се бе събудил с усещането, че устните ѝ са все така притиснати към неговите, и тялото му реагира мигновено. Ала към болката от копнежа се прибави и туптящата болка в ръката.

Изчезването на дрехите му бе капката, която преля чашата.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе млад ширанец.

— Добро утро — поздрави той на английски със силен акцент. — Радвам се, че най-после се събудихте. По-добре ли сте?

Куин отговори на местното наречие и получи благодарна усмивка.

— Чудесно се чувствам. Трябва да тръгвам.

Лекарят закима енергично.

— Разбирам нетърпението ви. Позволете ми само да прегледам ръката ви. Трябва да сменя превръзката, за да бъдем сигурни, че сме отстранили инфекцията. Здравата бяхте закъсали. Веднага започнахме да ви даваме лекарства, за да оздравеете колкото се може по-бързо.

Ширанецът кимна към вратата. Куин проследи жеста му и съзря Дженифър, току-що внесла дрехите му, чисти и изгладени, бутилка с тъмна течност, която по всяка вероятност съдържаше лекарството му, и цигарите.

Без да срещне погледа ѝ, Куин приближи и си взе нещата.

— Благодаря — промърмори почти сърдито. След което, с остатъците от нараненото си самолюбие, се върна до леглото и седна. Остави дрехите на леглото, шишето с лекарство — на нощната масичка, запали цигара и накрая поднесе ръката си за преглед.

Смукна дима и се задави.

— Какво им е на тия цигари? — попита, озадачен от внезапния задух, който почувства.

— В какъв смисъл? — отзова се Дженифър.

— Имат отвратителен вкус. — Куин се намръщи и поднесе цигарата към носа си да я помирише.

— Това е обичайната им миризма, ако не си го забелязал. По навик просто не си обръщал внимание. — Тя прекоси стаята и вдигна шишето с лекарство. — Ето, изпий го, пък аз ще ти донеса нещо за хапване. Не можеш да тръгнеш на път с празен стомах.

— Няма да ми е за първи път.

— Но сега сме в състояние да го предотвратим, в това е разликата.

Дженифър отмери голяма супена лъжица от лекарството и му я поднесе. Той имаше смътен спомен, че го е правила и преди. Отвори уста и послушно преглътна течността, макар да стрелкаше младата жена с гневен поглед. Усмивката ѝ му напомняше въоръжена с безкрайно търпение любеща майка, твърдо решена да излекува своя тригодишен палавник.

Докато лекарят смени превръзката, Дженифър се върна с поднос, отрупан с храна. Куин едва сега си даде сметка, че е отпаднал повече, отколкото си бе представял. В същото време изпитваше вълчи глад. От време на време се отпускате назад върху възглавницата да си отпочине между отделните блюда. Лекарят и Дженифър бяха изчезнали нанякъде. Не че ги упрекуваше. Просто в момента нямаше върху кого да излее лошото си настроение.

Поклати глава. По дяволите, чувстваше се адски изморен. Пулсиращата болка в рамото и ръката затихваше и това бе единствената му утеха. Лекарството май бе подействало. Чувстваше приятна лекота. Само да не му се спеше толкова.

Куин се прозя, после отново погледна подноса. Беше се справил със завидна бързина.

Отново отпускна глава на възглавницата и въздъхна. Сега вече трябваше да се облече. И да тръгне по обратния път. Клепачите му натежаваха с всеки миг. Реши да полежи минута-две, колкото да му се слегне храната. Да се отморят и очите му. Не повече от няколко минути.

Дженифър го завари дълбоко заспал, когато влезе да вземе подноса. Усмихна се, зави го с чаршафа и напусна стаята.

Според мнението на лекаря нужен бе още един ден, за да е сигурно, че организъмът му ще преодолее изтощението. И тя бе твърдо решена да му осигури тази почивка. След което можеше да поеме самотния си път.

Както и тя своя.

Когато Куин повторно отвори очи, остана с чувството, че губи ориентация. Беше нагласил вътрешния си часовник за почивка от няколко минути, а ето че не виждаше слънце в прозореца, което означаваше, че е изминало много повече време.

Колко ли бе часът? Той вдигна ръка и забеляза, че китката му трепери. Наближаваше три. Пак погледна прозореца. Трябва да бе следобед.

Вратата тихо се отвори и в стаята надникна Дженифър.

— Чудесно — рече тя. — Ти си буден. Искаш ли нещо да пийнеш... или си гладен?

Изглеждаше много млада, а и красива в пъстрата дреха. Беше сплела косите си на плитка, праметната отпред на рамото ѝ.

И преди бе забелязал, че белегът от раната на бузата ѝ скоро ще изчезне и кожата ѝ ще възвърне безупречната си кадифена мекота.

— Съжалявам — тихо рече той.

— За какво? — учуди се Дженифър.

— Задето без всякаква причина се държах като грубиян.

— Имаш право — кимна Дженифър. — Само че аз твърде дълго съм прекарвала край баща ми и двамата ми братя, когато са боледували, тъй че знам как се чувстват мъжете в болнична стая.

— Това не е извинение за собственото ми поведение.

— Съгласна съм — отвърна тя с дяволита усмивка, — просто имам обяснение за ситуацията.

Приседна до него и го погали по бузата, все едно не съзнаваше какво върши. Ала въздействието ѝ върху сетивата му бе невероятно силно — долавяше познатото ухание на цветя, нежната ѝ ръка, докоснала страната му.

— Какво искаш да ти донеса? — попита повторно.

И той без малко да признае истинското си желание.

Прочисти гърлото си и рече:

— Бих пийнал чаша вода. Или някаква друга течност.

— Трябва да вземеш и от лекарството.

Куин поклати глава.

— Трябва да тръгвам, Дженифър. Наистина съм ти безкрайно признателен за всичко, което ти и приятелите ти сторихте за мен, ала трябва да се върна на всяка цена.

— Зная. Просто смятам, че още една нощ би била от огромно значение за възстановяването ти. И двамата, знаем под какво напрежение живееш. Искам, когато тръгнеш, да бъдеш във върхова форма. — Той не отговори и тя се изправи. — Ей сега се връщам.

Куин се взря в прозореца и направи опит да си припомни събитията от изминалата седмица в хронологична последователност. По някакъв начин Дженифър бе съумяла да сломи съпротивата му, бе спечелила сърцето му. Беше се получило неусетно. А той нямаше никаква представа как да се държи оттук нататък.

Те двамата принадлежаха към два съвсем различни свята. Нямаха нищо общо помежду си. И при все това нещо ги свързваше, макар той да не намираще думи да го опише.

Куин се възхищаваше от смелостта ѝ, от способността ѝ да приема без излишна паника неочакваните обрати. Възхищаваше се от духа ѝ. Тя не отстъпваше пред трудностите и бе готова винаги да отвърне по подобаващ начин. Очите ѝ бяха сухи, когато попадна в плен, както и преди това, когато станала свидетел как стрелят по приятелите ѝ; не се заплака и когато едва не загинаха по време на пясъчната буря, а нещо толкова дребно като дамски гребен бе извикало сълзи в очите ѝ.

Топка от противоречия — госпожица Дженифър Шеридан.

Куин бе я виждал да се смее и да плаче, да проявява нежност и раздразнение, а и да се изчервява. Все едно тя не се страхуваше пред

него да прояви истинската си същност. Или може би просто живееше в мир със себе си.

И въпреки видимата практичност тя бе идеалистка, която мечтаеше за един нов съвършен свят, в който хората няма да се нараняват и убиват, всеки ще има каквото му е нужно, алчността и злобата ще изчезнат и ще се възцари мир и хармония.

Той също би искал да повярва в съществуването на такъв един свят. Би било прекрасно да живееш в него... да имаш до себе си човек, когото обичаш, и заедно да отгледате щастливи здрави деца.

Куин простена и закри очи със здравата си ръка. Лекарството сякаш го упоиваше. Ето че се бе замечтал, а това му се случваше толкова рядко.

— Виж какво ти нося — провикна се Дженифър от вратата, вдигнала високо подноса. — Нападението върху кухнята осъществих по всички правила. Просто не знаех какво ще ти хареса.

Мъжът се изправи и примижа. Ръката му обаче видимо се оправяше. Болеше го само при рязко движение. Дженифър остави подноса и тръгна да си върви.

— Къде отиваш? — спря я той.

— Не исках да нарушавам уединението ти — изненадано отвърна тя.

— Предпочитам да останеш и да ми побъбриш.

Някак срамежливо тя се подчини и приседна на края на леглото.

— Какво ще правиш, след като си замина? — попита Куин, преди да надигне чашата прясно изцеден плодов сок.

— Ще изчакам възможност да се върна в Сироко.

— Ами после?

— После ще си продължа работата, естествено.

— А кога възнамеряваш да се върнеш в Щатите?

— Съгласих се да остана до края на годината, после ще се прибера у дома и ще помагам на тамошната група да организира нови екипи и да привлича хора за каузата ни.

— Ами личният ти живот? — попита Куин.

— В какъв смисъл? — засмя се Дженифър.

— Не се ли изразих достатъчно ясно? Нямах ли и други цели? Дотолкова ли те е обсебила мисълта да нахраниш гладуващите деца, та ще пропуснеш да си родиш свои собствени?

Усмивката бе изчезнала от лицето ѝ.

— Не си мисли, че не искам да имам дете. Бедата е, че повечето хора са дотолкова обсебени от кариерата си, че изобщо и не помислят да създадат семейство. Не искам моето дете да се чувства пренебрегнато по цял ден, а когато се прибера, да не мога и да го погледна от умора.

— Това ли е единствената възможност?

— Надявам се, че не. Като изключим колегите ми от групата, повечето мъже, които познавам, приличат на братята ми — претрепват се от работа, за да напреднат, решени на всяка цена да успеят.

— Братята ти женени ли са?

— Само Анди, най-големият. Само че и жена му е адвокат. Досега не са говорили за деца и толкова по-добре. — Тя му поднесе поредната доза от лекарството. — Ами ти? — попита, след като изчака да преглътне. — Ти не искаш ли да създадеш семейство?

Честно казано, едва напоследък взе да ми се върти тая мисъл, отговори си Куин безгласно.

— Моето положение е съвсем различно.

— В какъв смисъл?

— Нали виждаш как живея. Това едва ли са най-подходящите условия за семейна идилия.

— Щастлив ли си?

Той се облегна назад.

— Доскоро си мислех, че нищо не ми липсва. — И като взе ръката ѝ, поднесе я към устните си. Целуна връхчетата на пръстите ѝ. Почувства как пулсът ѝ се ускорява. Е, това поне означаваше, че не ѝ е безразличен.

Дженифър застина безмълвно. Сетне със свободната си ръка бавно погали косата му.

— Трябва да те оставя да си отпочинеш.

— Толкова време все това правя.

— Да, но ако наистина толкова бързаш да си тръгнеш...

— Нямам избор.

— Остани само тази нощ, моля те. И утре можеш да се върнеш в твоя свят.

Куин въздъхна и затвори очи. Това лекарство го упоиваше. Дженифър обаче имаше право. Както всъщност в повечето случаи.

— Може и утре да тръгна — съгласи се Куин и бавно отвори очи да срещне нейните. — Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че остана да поговорим. За откровеността ти. За мен е много важно, че успях да те опозная.

Когато тя проговори, гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— За мен също е много важно, че те опознах, Куин. Дали ще можеш да ми пишеш от време на време по някой ред? Само за да знам как си.

— Не си прави илюзии. Нямам навика да пращам картички по Коледа.

С видима неохота Дженифър бавно отдръпна ръка. Погали бузата му и прошепна:

— Оставям те да си почиваш.

Куин я проследи как излиза от стаята, сепнат от усещането, че някой го е пробол с нож право в слънчевия сплит.

Решително се обърна настрана и затвори очи. Най-добре отново да поспи. И без това не му оставаше друга възможност.

Лек шум го разбуди и Куин смутено примига. Беше се стъмнило и по настъпилата тишина той се досети, че е късно през нощта. На масичката край камината гореше малка свещ. Сянката върху стената го наведе на мисълта, че не е сам, и той вдигна глава.

Дженифър крачеше напред-назад, явно приготвяше постелята си за сън. Скоро измъкна робата през главата си и внимателно я стъгна, преди да я остави на стола. Нямаше представа, че Куин се е събудил. По тихите ѝ грациозни движения можеше да се предположи, че не усеща как я наблюдава.

Господи, каква красота! Малките ѝ гърди бяха налети, изящно оформени, а тънката талия преминаваше в леко заоблени бедра.

Куин продължи да я наблюдава как облече тънка нощница без ръкави, която леко обгърна тялото ѝ и се плъзна надолу. Тънката материя отчасти скриваше очертанятията, ала формите ѝ се бяха запечатали в паметта му. Беше докосвал тялото ѝ неведнъж по време на треската и сега вече го познаваше по-добре от своето.

Дженифър седна на стола и взе да разплита косите си. Прокара пръсти през копринените кичури, които заляха раменете и гърба ѝ като водопад.

Мъжът се изправи и тя се сепна, в следващия миг му се усмихна... толкова странно, че сърцето му се сви от сладка болка.

— Как се чувстваш? — прошепна в мрака.

— По-добре. Някъде наблизо има ли баня?

Тя кимна и се изправи. Отново надяна широката роба и му направи знак да я последва. Куин зърна дрехите си на близкия стол, ала вместо да се облече, просто се загърна в чаршафа.

В коридора също бе тъмно и Дженифър го хвана за ръката. Мълчаливо го отведе до някаква врата, която отвори. Щракна ключа на лампата.

Куин се изненада, че попада в истинска баня. Дженифър се усмихна на реакцията му и затвори вратата. Той с наслада се подложи под струите на душа, като внимаваше да държи лявата си ръка подалеч от водата. Неловко му бе да се насапуниса само с една ръка, но пък раняването можеше да послужи за убедителен претекст пред Омар. Като нищо щеше да повярва, че са го нападнали по обратния път.

Скоро се почувства истински освежен. Спря водата и отново се загърна в чаршафа. Върна се в стаята, където Дженифър го очакваше.

— Справи ли се? — попита го.

— Да, струва ми се.

— Нека видя превръзката.

Направи му знак да седне на леглото. Бързо размота бинта и откри раната.

— Как си чувстваш ръката?

— По-добре.

— И на вид е добре. Заздравява. Радвам се, че краищата прилепват толкова бързо.

Тя постави нова марля и отгоре пристегна с бинта. Новата превръзка се стори на Куин далеч по удобна, защото не сковаваше движенията му.

Дженифър се надигна, направи само крачка и в следващия миг Куин хвана ръката ѝ и обърна младата жена към себе си. В очите ѝ прочете неизречен въпрос, но не ѝ отговори, просто продължи да я притегля към себе си. Сетне постави ръце на кръста ѝ и я накара да седне в скута му.

Очите ѝ се разшириха, потъмняха на мъждивата светлина на свещта, сгъстяващите се сенки сякаш ги обгърнаха, пропъждайки

надалеч околния свят. Куин с безкрайна нежност вдигна робата, скрила прекрасното тяло на Дженифър, и я изхлузи през главата ѝ.

— Дженифър? — промълви.

— Да? — едва чуто отвърна тя.

— Между нас нищо няма да се получи, това ти е ясно, нали?

— Да.

— Колкото и да си го повтарям, никак не ми е лесно да се разделя с теб.

Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи и тя примига, за да не прелеят. Усмивката ѝ бе толкова тъжна, че сърцето на мъжа се сви болезнено.

— Радвам се, че си толкова откровен с мен. — И сякаш не бе в състояние да се владее, посегна и го погали по бузата.

Буца заседна в гърлото на Куин.

— Никога няма да забравя тези няколко дни и грижите, които ми посвети.

— Ти направи същото за мен, не помниш ли?

Той я прегърна и я притегли към себе си, додето главата ѝ докосна рамото му.

— Никога преди не ми се е налагало да се грижа за друг човек. Откакто се помня, живея като самотник, който няма нужда от никого. И от мен никой не е имал нужда. Отначало, когато трябваше да се грижа за теб, се почувствах някак особено. Но нямаше кой да ме отмени. Не можех да позволя някой друг да зърне голото ти тяло. — И както ѝ говореше, Куин я люлееше на коленете си, сякаш тя бе малко дете.

— Беше много добър към мен... и далеч по-търпелив, отколкото заслужавах.

Той бавно прокара ръка от тила ѝ надолу по гръбнака. Неволно погали извивката на бедрата. Тъй скъпа му беше тя, доверчиво отпусната в обятията му.

— Не ми беше трудно да бъда търпелив с теб, Дженифър. Та аз носех отговорност за живота ти.

— Добре се справи — отбеляза тя и докосна с устни страната му.

Куин рязко пое дъх, сетне се извърна така, че устните му се озоваха на милиметри от нейните.

Така и не усети кой от тях пръв преодоля това разстояние, ала когато почувства докосването на устните ѝ, вече нямаше сили да се съпротивлява. Тя с готовност прие целувката му, насърчавана от всяко негово движение.

Куин почувства трепета, разгърсил тялото ѝ... А може би неговото собствено тяло не му се подчиняваше. И двамата дишаха на пресекулки. Той обгърна главата ѝ, зарови пръсти в гъстите ѝ руси коси. Обсипа лицето ѝ с порой ненаситни целувки — по очите, по веждите, по носа, по бузите...

А сетне, с чувството, че най-ценното твърде дълго му е било отказвано, потърси устните ѝ.

Част от разума му нашепваше, че това е лудост, че трябва да спре, преди да е станало късно. Още сега! Ръцете му обаче не се подчиниха, плъзнаха се към копчетата на нощницата, с които се справи мигновено. И все тъй продължаваше да я целува, ту страстно, ту с безкрайна нежност, с обич и копнеж, който струеше от всяка клетка в тялото му.

Нощницата ѝ бе смъкната до кръста и това предостави на ръцете му възможността да се впуснат в нови открития. Пое в длани гърдите ѝ, възторжено ги погали и те сякаш откликнаха още с първото докосване.

Когато проследи с устни извивката на шията ѝ, Дженифър вдигна глава и сякаш му даде безмълвно позволение да продължи. Той потърси розовите връхчета, чийто зов звучеше като музика за душата му, помилва ги с език, пое ги с устни, опиянен от неземната сладост. И през цялото време следеше реакцията на Дженифър, тъй невинна в своя порив. Сгушена в ръцете му, тя извиваше тяло, задържаше дъха си, сякаш уплашена да не прекъсне този благодатен порой от ласки.

В един миг Куин се сепна. Но какво правеха? Та това бе лудост. Истинска лудост. Той я желаше тъй силно, болезнено дори, а и у нея лумналият огън търсеше утеха. Делеше ги единствено ефирната материя на нейната нощница.

— Дженифър? — прошепна той в мрака. — Дженифър, любима...

Тя не отвори очи. Някак замислено го целуна по рамото и продължи по мускулестата извивка към шията. И всяко докосване оставяше горещата следа на изгарящо желание.

— Трябва да спрем, Дженифър.

Ала тя бе глуха за думите му, вслушваше се единствено в учестените удари на сърцето му, в омайната песен на ласките му. Жадна за все повече наслада, тя му отвръщаше с плам, неспособна да потисне чувствата си, намерили най-сетне желаното удовлетворение.

— Ще ми простиш ли някога, любима? — отново се обади Куин, като я вдигна на ръце и я занесе до леглото. Нетърпеливо захвърли последната преграда помежду им и отново взе младата жена в прегръдките си.

— Какво да ти простя? — промълви Дженифър с подути от целувките устни.

— Онова, което ще ти сторя. Сега вече нямам избор, любима.

— О, да — въздъхна тя и още по-силно се притисна към него.

СЕДМА ГЛАВА

Поразителният контраст между тъмния тен на загорялото му тяло и нейната ослепително бяла кожа очарова Куин. Невярващ на очите си, той докосна плоския ѝ корем и в отговор усети трепет под дланта си.

Ръцете ѝ обвиха шията му — доверчиво, всеотдайно, с готовност.

— Страх ме е да не нараня ръката ти — прошепна Дженифър.

— А аз се боя теб да не нараня — отвърна той и целуна ухото ѝ.

— Не съм способен да отговарям за последствията...

— Няма значение.

— Но не и за мен.

— Нищо няма да ми стане, Куин. Тази нощ е безопасно.

— О, мила, още от първия миг, когато те срещнах, трябваше да бъдеш нащрек... Не е безопасно да ми се довериш. — След това признание той отново сведе глава и обгърна с устни розовото връхче на гърдата ѝ. — Имаш ли представа колко силно те желая... Колко отдавна?

— О, и аз, Куин... Толкова много, че дори боли — прошепна тя.

Куин положи върховно усилие да се овладее. Никога в живота си не бе желал толкова силна някоя жена и въпреки това сега... О, всемогъщи Боже! Да, с цялото си същество копнееше да ѝ дари наслада, да ѝ покаже колко му е скъпа. Тялото му жадуваше да изрази безкрайното благоговение, което изпитваше пред нея, и стократно да ѝ върне полученото удовлетворение. Той усещаше ръцете ѝ, които с милувки го притегляха все по-близо и по-близо, невинни, търсеци, неспособни да изразят докрай силата на обхваналото я трепетно вълнение. Тялото ѝ му признаваше колко силно е желанието ѝ, готовността да му се отдаде.

Куин вече нямаше сили да се сдържа. А тя бе толкова крехка, че го бе страх да не я нарани — тази малка, прекрасна, съвършена жена. Взря се в лицето ѝ, в тънката бръчица между веждите, в ситните капчици пот, избили по челото ѝ.

Колкото и да му се искаше, не можеше повече да отлага мечтаното удовлетворение. Трябваше да я направи своя. Още сега.

Поведе я уверено, пламнал от сладостния начин, по който тя му отвърщаше... В един миг срещна нежна преграда и се сепна.

— Дженифър? — попита и впи очи в нейните.

— Моля те, не спирай — задъхано отвърна тя.

— Не знаех, любима...

— Моля те, Куин — проплака тя, — моля те.

Той стисна очи. Господи! Наистина му се случваше за пръв път. Никога преди... Ето защо му се бе сторила тъй уплашена в началото. Та тя бе тъй невинна.

А Куин нямаше избор. Сега вече не можеше да спре. Усети как разкъсва нежната, но стегната преграда, която му се стори колкото част от нейното тяло, толкова и от неговото. Заболя я. Почувства го със сърцето си. Беше сложила ръка на устата си, за да не чуе приглушения ѝ стон. От очите ѝ се стичаха сълзи. А единственото, което той успя да направи, бе да я притисне още по-силно и с устни да изпие рукналите сълзи.

— Съжалявам, любима. Ужасно съжалявам. Не исках да ти причиня болка — прошепна с дрезгав глас.

Тя го целуна по устните, сетне отново и отново.

— Няма нищо, Куин. Знаех, че първия път ще боли. Просто не знаех колко. Но няма значение, наистина.

И сама се притисна в него, за да му покаже с тялото си колко нови и вълнуващи са за нея тези трепетни усещания.

Реакцията ѝ, изпълнена едновременно с нежност и плам, накара Куин отново да загуби контрол над себе си. Беше я наранил в желанието си да ѝ достави удоволствие. А ето че тя, още преди да е отминала болката, се устремяваше към него. Страстта го погълна изцяло, сякаш го лиши от разум. А душата му се молеше и тя да почувства магията, вълшебството, чудото на взаимното отдаване.

Усети трепета ѝ в мига, когато тя извика името му. Това най-сетне го освободи от последните задръжки. Разтърсилото го усещане бе неописуемо, той усили ритъма, запита се дали някога ще бъде същият както преди.

Тя стенеше, притиснала уста в рамото му. Куин опита да се отмести, уплашен да не я смаже с тежестта си, а Дженифър сякаш

помисли, че ще я изостави и още по-силно се вкопчи в тялото му. Зацелува го в някакъв унес, възторжено плъзна ръце по прекрасните очертания на мускулите му и той отново бе готов. И отново изживя същото невероятно гмуркане в океан от блаженство.

Когато се съвзе, отмахна кичура, засенчил лицето на Дженифър.

— Пак ти причиних болка — произнесе мъчително.

— Не! Чувствам се прекрасно! — възрази тя. — Не съм и предполагала, че ще бъде толкова хубаво. Зашеметяващо!

— Аз също за пръв път изпитвам нещо толкова. Шеметно е наистина подходящата дума.

Дженифър отвори очи и се намръщи.

— Смяташ ли, че ще ти повярвам?

— Боя се, че не ме разбра. Не исках да кажа, че ми е за пръв път. Просто за пръв път го правя с любов. Изумен съм.

Тя му се усмихна, а той осъзна, че изражението ѝ в този миг ще го преследва до края на живота му.

— Радвам се, че така се чувстваш, Куин. Аз също трудно бих обяснила онова, което изпитах. — Дженифър се размърда плахо и го изгледа с недоумение. — Не знаех, че толкова дълго остава така...

— Досега не ми се е случвало. — Макар да бе изпитал облекчението на върховно удовлетворение, Куин все още не бе готов да престане да я люби. — Защо все пак не ми каза, че ти е за първи път?

— Не зная. Май не намерих начин да го спомена. Пък и...

— Кажи.

— Нямах представа, че проявяваш интерес към мен.

— За Бога, ти наистина можеш да объркаш човек.

— Нали каза, че не трябвало...

— Бях убеден, че съм прав, но пък и нямах сили да те пусна да си отидеш.

— Радвам се да го чуя — рече тя и го целуна.

Куин се възползва и я прехвърли върху тялото си. Косите ѝ го обгърнаха като водопад.

— С тази завеса най-сетне съм сигурен, че сме само двамата. Казвал ли съм ти колко много харесвам косите ти?

Тя поклати глава.

— А обичаш ли да яздиш?

— Не мога да кажа, че ми остава много време, но всъщност да, обичам. Защо питаш?

— Ами ако обещаеш да не използваш камшик, ще ти предлага да се поупражняваш. — Макар да знаеше, че гласът му звучи нехайно, усещаше в тялото си нарастващо напрежение. Едва се сдържа да не се раздвижи. Този път обаче бе решен тя да почувства, че сама владее положението.

Дженифър наистина схващаше бързо. Леко се наклони напред и плахо се раздвижи. Когато го чу да простенва, попита загрижено:

— Причинявам ли ти болка?

— Това, което чувствам, съвсем не е болка, скъпа, повярвай ми.

Тя притихна, увлечена в новите усещания. Поизправи се на колене, като ту усилваше, ту отслабваше темпото, опиянена от смътната мисъл, че в тези няколко мига неговото тяло е изцяло подвластно на нейното.

Много скоро Куин почувства, че не издържа повече. Притисна тялото ѝ под своето, с което сложи край на играта. И ето вече той бе господар на положението, той диктуваше темпото, което тя следваше с възторга на откривател. Дженифър склочи крака на гърба му, за да не му позволи да я изостави, макар и за част от секундата.

Този път двамата достигнаха блажения екстаз едновременно. Тихият вик от устата на Дженифър сложи тържествен край на вълшебството.

Всеки мускул по тялото на Куин трептеше от изнемога и той внезапно си припомни колко малко време бе изминало, откакто получи огнестрелната си рана. Ръката ужасно го болеше, чувстваше тялото си така, сякаш стадо слонове бе го използвало за танцова площадка.

Щом разбра, че се е отпуснал с цялата си тежест върху Дженифър, напуши го смях, който прозвуча едва когато успя да поеме глътка въздух. Можеше и да издъхне в този миг, но дали лекарите биха го отдали на усложнения вследствие на раняването?

Най-сетне се претърколи, ала ръцете му бяха отмалели. Дженифър учудено се отмести и се опита да разгадае изражението му.

— Какво има?

— Аз като че ли се опитвам да се убия — призна си той и с края на чаршафа избърса потта от челото си.

— Бях ти затиснала ръката, това ли е?

— О, не, любима. Просто я бях забравил... Толкова се бях увлякъл...

Тя се изправи и се огледа.

— Може би най-добре ще е пак да вземеш от лекарството.

Куин я спря, отвратен от гледката на треперещата си ръка, при това ненаранената му ръка.

— Писна ми да се тъпча с това лекарство, благодаря ти. Просто стой спокойно, моля те.

Тя се изтегна до него и постави ръка на гърдите му. Сърцето му бумтеше като парна машина, достигнала пределното налягане.

— Добре ли си?

— Скоро ще ми мине, скъпа. Преживяното ми дойде твърде много, това е. — И прокара пръст по скулите ѝ надолу към брадичката. — Просто не мога да ти се наситя. Колкото повече ми даваш, толкова повече нараства желанието ми... и ето че сега не съм в състояние дори да помръдна.

Дженифър му се усмихна, сгрята от топлината в очите му. Трепкащата светлина на свещта ѝ осигуряваше възможност да го наблюдава, да следи промяната в изражението му и най-вече — да чете чувствата в очите му.

Досега не бе познавала човек с толкова наситено черни очи, сякаш зеницата ги изпълва докрай. При първата им среща бяха ѝ се сторили безчувствени и студени, но с времето бе открила, че единствено очите издават истинските му чувства. Изразяваха и най-незначителното вълнение, без да е произнесъл и дума.

В момента ѝ се струаха озарени от светлина, сякаш не свещта, а тъкмо неговите очи осветяваха стаята. Ако някога се опиташе да намери определение за любовта, трябваше да открие думите, с които да опише погледа на Куин тъкмо в този миг.

Никой от двамата не бе произнесъл тази дума, естествено, като че ли тя бе табу помежду им. Колко странно. Изпитваха едно и също нежелание да споменат неизбежното — че на сутринта той щеше да замине и никога повече нямаше да се срещнат.

Дженифър отказваше да мисли за утрешния ден, за другия след него, както и за живота, който ѝ предстоеше да прекара без Куин. Усети, че мъжът се размърда и отвори очи. Видя го да приближава

гарафата с вода. Наля си в чаша, изпи я и когато я напълни повторно, натопи една от чистите кърпи и се върна до леглото.

Коленичи пред младата жена и нежно я докосна с кърпата. Въпреки всичко, което бяха преживели за едно, Дженифър почувства, че се изчервява.

— Какво правиш, Куин?

— Това ще те освежи, скъпа. — И продължи да прокарва хладната материя по пламналото ѝ тяло. Искаше да отмие следите от първата ѝ среща с мъж и в същото време да ѝ остане само хубав спомен.

След време духна свещта и предложи:

— Хайде да поспим. Късно е вече.

Дженифър се сгуши в него както беше му обърнала гръб. Беше трогната от вниманието, а и студената разтривка наистина ѝ бе помогнала — вече не усещаше кожата си толкова болезнено изранена.

Как да не го обичам, запита се тя, заслушана в равномерното му дишане, което ѝ подсказа, че той вече спи. И си позволи да се отдаде на мислите си, прокраднали се още в началото на вечерта. Огромно бе учудването ѝ, че с този мъж не бе изпитала никакъв срам. Още отначало беше се опитвала да не обръща внимание на сексуалното напрежение помежду им, ала го бе долавяла съвсем осезателно. Нима всяка друга на нейно място не би се питала какво ли е да прекараш една нощ с Куин? Походката му издаваше с каква сила е заредено мускулестото му тяло... и Дженифър се бе убедила, че не се е излъгала. Тялото му бе не само добре тренирано, но и умееше да дарява върховно удоволствие.

В полусън тя се запита дали е възможно да убеди Куин колко хубаво би било, ако се отдаде на любовта и забрави войната.

На Дженифър ѝ се присъни лазурносинята лагуна сред белите пясъци с пръснати тук-там палми. Куин отново бе там. Този път никакви дрехи не им пречеха и тя буйно се хвърли на врата му и склучи крака около кръста му, както бе нагазил в плитката вода.

Отвори очи, осъзнала, че не всичко в това видение е сън. На слабата светлина от прозореца зърна Куин, полуизправен над нея.

— Не се бой, няма да те нараня.

— Но ти не бива... Не трябва...

Погледна я и в очите му отново струеше онази светлина.

— Просто се отпусни и ще изпиташ двойно по-голямо удоволствие.

Пръстите му отново разпращаха сладостни усещания по тялото ѝ до най-съкровените му кътчета.

Беше я насърчил да се отпусне. Нима това бе възможно, когато всяко негово движение предизвикваше у нея невероятен, спонтанен отклик. Тялото ѝ се издигаше към неговото, осъзнало сякаш какво е пропуснало през всичките тези години.

Когато отново се сведе над нея и я целуна, тя тихичко извика. И най-лекото му докосване вече наелектризираще тялото ѝ до такава степен, че плътта ѝ сякаш се разпадаше на хиляди частици пулсираща наслада.

Куин притисна младата жена, почувствал нарастващото в нея напрежение. Все едно вътре в нея се натягаше някаква пружина, все повече и повече, докато в един миг внезапно се отпусна, потапяйки цялото ѝ същество в нов водопад от сладостно удоволствие.

Дженифър го притегляше все по-близо, погълната от отчаяна жажда да усети, че я изпълва докрай. Искаше го сега!

— О, Дженифър! — задъхано изрече Куин, неспособен да ѝ се съпротивлява повече. Тя се раздвижи, подтикната от непреодолимото желание да достигне екстаза, и тялото ѝ отново се напрегна, когато тя почувства пресекливото дишане на мъжа в ухото си. Внезапно ѝ се стори, че нещо вътре в нея експлодира, усети тръпката, разтърсила Куин, сетне и двамата заедно се понесоха по вълните на сладостна отмала.

Този път заспаха едновременно, без да отслабят прегръдката си, сякаш предизвикваха съдбата да се помъчи да ги раздели.

Телата им бяха все тъй вплетени едно в друго, когато след кратко почукване вратата се отвори.

— Дженифър! Хайда току-що ми каза...

Дженифър отвори очи тъкмо да зърне изуменото изражение на Пол, преди да хлопне вратата.

Куин се размърда сънливо и прошепна в ухото ѝ:

— Кой беше?

Едва сега тя се сети, че при него бе влизал само лекарят. Нещо ѝ бе подсказало, че естеството на работата му изисква да го предпазва от нежелани срещи. И той нямаше откъде да знае какви последици би могло да има нахълтването на Пол. Тя трябваше сама да се справи с положението, без да го замесва. И затова бе принудена да го излъже:

— Трябва да е бил някой от помощниците на Хайда.

Огледа леглото, голите им тела, падналите завивки и неволно потръпна. По никакъв начин не би могла да запази в тайна случилото се през нощта. А искаше ли да направи подобен опит? Никому не бе длъжна да дава обяснения за поведението си, това се отнасяше дори за Пол.

Смяташ ли, че имаш право? — запита се. И пред себе си призна колко много се бе променил животът ѝ през тези няколко дни. Познаваше Пол от четири години. А беше му позволявала само бегли целувки. Куин познаваше от седмица. И бе му позволила... да прави с нея каквото пожелае.

Не съжаляваше за случилото се. За нея последните няколко часа щяха да останат незабравими. Даваше си сметка, че няма да го види никога вече. Дори ако се срещнеха отново тук в Ширан, това не би се отразило на отношенията им. Всеки от тях бе твърдо решен да постигне целта си. Навярно в крайна сметка те се стремяха към едно и също, ала пътищата, които бяха избрали, в момента ги превръщаха едва ли не във врагове.

Куин още не бе отворил очи. Сигурно беше буден, ала бе приел спокойното ѝ обяснение, без да се замисли дори. Тя леко погали гърба му.

Как би могла да съзира в този мъж свой враг? Добре знаеше какво отношение би възприел Пол. Ако имаше откъде да научи, че Куин е от хората, които бяха стреляли по него, а нея бяха взели като заложница, би направил и невъзможното, за да си отмъсти.

Да, наистина. Време бе Куин да си върви, да се върне при оръжието, при бунта, който организираше, при своята представа за постигане на мир. Дори в крайна сметка да се окажеше неин враг, тя пак не би му устояла.

— Куин?

— Кажи.

— Време е да ставаме.

Той се размърда, протегна се, а когато раздвижи ръка, лицето му се изкриви от болка.

— Имаш право. Време е да тръгвам.

— Облечи се, докато намеря нещо за хапване. Досега нарочно те криех от семейството и близките на Хайда. Имах чувството, че предпочиташ никой да не те види, да не би да те разпознае.

— Ти си ме закриляла? — изгледа я той напрегнато.

— Естествено. И ти го направи за мен.

— Не ти ли попречи фактът, че в известен смисъл съм част от хората, които те взеха в плен?

Тя се подпря на лакът и прокара пръсти през косите му.

— Зная за теб всичко, което ми е нужно, Куин Макнамара. Каквото и да те е довело в Ширан, щом го приемаш за разумно, приемам го и аз.

— Дори да имаш възражения срещу основанията ми, така ли?

— Позициите ни са равностойни. Ти също не приемаш моите основания да дойда тук.

— Имаш право. Прекалено опасно е за теб. И ще става все по-лошо.

Тя седна в леглото и посегна към робата си.

— Наистина ли? — попита с привидно безгрижен тон.

— О, по дяволите! Забрави, че съм го казал. — Куин набързо си обу панталона и се обърна към нея. — Не. Запомни го. Просто не задавай въпроси. Готов съм на колене да падна, за да те накарам да напуснеш тази страна. Готова ли си да го направиш... заради мен?

— Случилото се тази нощ дава ли ти право да ми казваш как трябва да постъпя?

Той поклати глава и посегна към ризата си.

— Не, Дженифър, случилото се не ми дава никакво право над теб. Не се заблуждавам, повярвай ми. — Отмести очи, ала тя съзря болката в тях. — Забрави какво ти казах. Всеки от нас си има свой живот. Нека бъде както искаш. — Бръкна в джоба на ризата и извади цигарите си.

Тя излезе да се погрижи за закуската.

Когато се върна, Куин си бе взел душ, косата му искреше от капчици вода. Друга промяна сякаш не се забелязваше.

— Благодаря ти — рече кротко, когато тя постави храната пред него. Започна да яде, като част от храната зави в кърпата, за да я вземе за из път. Дженифър го наблюдаваше безмълвно.

Когато привърши, Куин огледа стаята, сетне отмести очи към младата жена.

— Как ще изляза оттук?

— Ела, ще ти покажа — рече тя и тръгна към вратата.

Поведе го по коридора, сетне зави и в дъното на втория коридор се озоваха пред залостена врата. Тя отмести резето и двамата излязоха в градина. Продължиха покрай висок дебел зид и скоро откриха обрасла с трева тясна пътека. Там бе джипът, покрит с платнище.

— Как е попаднал тук? — попита Куин, като отметна брезента и огледа колата.

— Аз го докарах. Хайда реши, че тук в двора никой няма да го забележи. Карай по пътеката, портата е на стотина метра. Като излезеш, пак затвори, докато ключалката щракне.

Това бе краят. Куин вече си имаше храна, вода, кола, с която да си отиде. Нищо повече не му пречеше да се върне при Омар.

Обърна се и погледна Дженифър. Болката, която почувства в гърдите, бе толкова силна, че сякаш бе на прага на сърдечна криза. Или може би просто такова бе усещането, когато сърцето ти се пръска на мънички ненужни парчета.

Тя не бе имала време да сплете косите си. Всъщност изглеждаше недоспала. Очите ѝ бяха леко подпухнали, устните също, личаха дълбоки морави сенки над скулите.

Куин леко прихвана главата ѝ.

— Искам да се пазиш.

— Щом казваш, ще го направя. — Тя преглътна мъчително. — И ти се пази.

— Не се тревожи.

Тя пое дълбоко дъх и издиша много бавно. Куин допря устни до нейните.

— Благодаря ти, че се появи в живота ми. Никога няма да те забравя.

Тя поклати глава, но не проговори. Очите ѝ заблестяха, а младата жена ги задържа широко отворени, все едно се страхуваше да премигне.

Куин отстъпи назад и се качи в джипа. Моторът запали още с първото завъртане. Без да погледне към Дженифър, той даде на заден ход, зави и пое по пътеката към портата.

Отвън, заслепен от яркото слънце, сякаш внезапно се опомни и пое на юг.

Прекалено дълго бе прекарал в полутъмната стая. Светлината, като че ли му причиняваше болка, насълзяваше очите му. Той рязко ги избърса с опакото на ръката си и примигна, за да се съсредоточи върху пътя пред себе си. А пътят го отвеждаше далеч от Дженифър Шеридан.

ОСМА ГЛАВА

През пролетта наистина си струва да се разходи човек из Вашингтон, окръг Колумбия, реши Куин. Три години не беше идвал тук и се чувстваше някак неловко.

Огледа униформата си на офицер от военновъздушните сили, все още неспособен да възприеме добавената нашивка на яката, отбелязваща поредното му повишение. Странно, колко невероятен е понякога обратът в живота. До скоро изглеждаше, че онова, което той направи през последната година в Ширан, е изцяло погрешно и обречено на провал, а ето че дори повишение получи.

Макс му бе напомнил, че няма никакви основания да скромничи и да скрива успехите си и го посъветва да приеме повишението с подobaваща гордост.

Край него минаваха двойки, тръгнаха на разходка, за да се порадват на цъфналите череша, на топлия пролетен ден, на възможността да бъдат заедно.

Той разсеяно бръкна в джоба си, извади ролка ментови бонбони и пхна един в устата си. Запита се дали се е случвало и Дженифър да се разхожда по тази улица с някого, подмамена от красотата, от спокойствието. Надяваше се да е така. Тя умееше да се радва на простите неща.

Дженифър до такава степен бе част от него, че не му се струваше необичайно да насочва мислите си към нея. Всъщност правеше го непрекъснато, но не си припомняше раздялата им онази сутрин преди повече от година, нито сериозното ѝ изражение, когато се сбогуваха. О, не, когато си мислеше за нея, в съзнанието му изникваше онази нейна загадъчна усмивка, която озаряваше цялото ѝ лице. И винаги виждаше очите ѝ. Те също се усмихваха, тъй ясни и открити, усмихваха се само за него.

Надяваше се да е щастлива. Цялото му същество желаше тя да е постигнала онова, към което се стремеше.

Когато продължи пътя си, мислено се пренесе отново в Ширан.

Спомни си как се върна в селото. Омар се зарадва и не го нападна с прекалено много въпроси. Изцяло погълнат от мисълта за преврата и смяната на правителството, той не обърна внимание, че някой от хората му се е запилял нанякъде с една красива жена. Попита само дали Куин е успял да реши проблема.

Любопитен начин на изразяване. Куин бе решил проблема с отвличането, така че да не възникнат неприятности от страна на Съединените щати, но сам си бе навлякъл сума ядове.

Вземането на властта се оказа трудна работа, точно както бе предвидил Куин. Докато се изтеглят на север към Сироко, правителството бе схванало накъде вървят нещата. Прекалено късно бе да се попречи на Омар, ала тези, които бяха на негова страна, се натъкнаха на яростна съпротива и много хора загинаха.

Куин наблюдаваше развитието на събитията, докладваше на Макс и се опитваше да опази живота си. И непрекъснато си припомняше думите на Дженифър за убийствата в името на мира. Е, рядко успяваше да намери аргументи, с които да защити собствената си теза.

Едва когато хората на Омар установиха контрол над цялата страна, Куин се опита да разбере какво се е случило с членовете на организацията „Помогнете на гладуващите деца“. До този момент бе чувствал, че е твърде опасно дори да се доближи до тях. Дълбоко в себе си бе таил надежда да открие Дженифър, да се увери, че не е пострадала. Когато обаче разбра къде се е помещавал центърът на организацията, там вече се бяха настанили местни хора, ширанци, които сполучливо се разпореждаха с пристигащите доставки и тяхното разпределение. И никой от тях не бе чувал за Дженифър Шеридан.

Скоро след това Омар го бе повикал. Не бяха се виждали, откакто стана ясно, че планът ще успее, и то по напълно обясними причини. Омар влагаше всичките си усилия за съставяне на новото правителство, а и за разправа с онези управници от стария режим, които съвсем не бяха убедени, че нему е отредено да спаси страната.

Куин никога нямаше да забрави този ден.

Куин почука на една от двойните врати към кабинета на Омар. Отпред стояха двама от охраната, втренчили погледи пред себе си. От

вътрешното помещение, което навремето използваха за срещите си, се чу приглушена покана.

— Влез.

Гостът се озова в просторна стая с мраморен под и изящни високи колони. Омар се изправи да го посрещне и заобиколи бюрото, което изглеждаше огромно като игрище за баскетбол.

— Ето те и теб, Рашид. Колко се радвам да те видя отново. Доста време мина, не мислиш ли?

— Ти беше твърде зает.

— Ти също. Искях да знаеш, че ми е добре известно колко пъти си ме предпазвал от надвиснали опасности, без дори да съм те молил за това. През цялото време ти ми оказваше огромна помощ и сега реших, че трябва да обсъдим въпроса как да ти се отплатя.

Виж ти! Нима трябваше да приеме, че е настъпил часът за политическа отплата? Всъщност не се вълнуваше особено от онова, което Омар се готвеше да му предложи. Куин знаеше, че ще остане в Ширан само докато получи известие от Макс, че присъствието му тук повече не е наложително. Тогава щеше да получи назначение в някоя друга гореща точка от света. Понякога се питаше защо ли не замислят някоя революция в района на Антарктика. Това поне би означавало приятна смяна на обстановката.

— Според мен крайно време е да разкрием картите си. Какво ще кажеш, Куин? — усмихна се Омар и с жест го покани да седне.

— Сигурно имаш право. И с кои карти предлагаш да започнем?

— С оглед на целта, която си бях поставил, за мен бе удобно да работиш тук под името Рашид Куорам, майор Макнамара. Тоя маскарад вече не е необходим.

Куин застина напълно неподвижен, опитвайки се да овладее смайването, предизвикано от разкритието, току-що предложено от Омар.

— Навярно си изненадан, че твоята самоличност ми е била известна, майоре.

— В известен смисъл, да. — Никога не бе изпитвал толкова непреодолимо желание да запали цигара. Бръкна в джоба си и напипа ролката ментови бонбони.

Омар отново заобиколи бюрото и се настани в стола си. Облегна се удобно, вдигна крака на плота и постави ръце зад главата си.

— За целите, които си бях поставил, наистина бе удобно да ми бъдеш под ръка.

— В какъв смисъл?

— Исках в твоята страна да знаят точно какво смятам да постигна, а и причините за това. Възнамерявах да се възползвам от тази линия за връзка, в случай че се наложи да поискам помощ, за да осигуря успеха на преврата. Надявам се да бъда разбран правилно.

— Не си ме молил за това.

Омар сви рамене.

— Не го направих просто защото разполагах с отличните ти съвети по отношение на стратегията и те ми оказвах нужната помощ, когато се колебаех как да използвам постигнатото, а и хората, с които разполагах. В началото ти нямах доверие, разбира се, защото не разбирах мотивите ти. По това време полагах усилия да те държа под око. Едва по-късно си дадох сметка, че ти наистина си на наша страна.

— В началото не беше така.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Начинът, по който реши проблема с отвличането.

Омар се усмихна.

— Ах, да, случаят с Дженифър Шеридан.

— Знаеше ли кой съм по времето, когато твоите хора я взеха за заложница?

— Да, естествено. Как иначе ще си обясниш, че толкова бързо дадох съгласие ти да се погрижиш за нея? Ония глупаци здравата ме бяха ядосали. Бях се уплашил дори, че необмислените им действия ще унищожат всичко, което бях постигнал до този момент. За щастие ти също бе там и можех да оставя на теб да се погрижиш за изглаждането на деликатната ситуация.

И тъй, Куин през цялото време си бе въобразявал, че си върши работата под пълно прикритие и е успял да убеди местните хора, че името му е Рашид Куорам. А Омар пък бе знаел кой е той всъщност и се бе възползвал от положението в максимална степен.

— Чудя се защо не ми каза нищо.

— Не беше необходимо. Ти сам се нагърби с решаването на проблема. Още тогава бях убеден, че ще я върнеш в Сироко.

— Предположението ти е твърде близко до истината.

— А престрелката с бандитите?

— Не съм я измислил.

— Когато се върна, имах чувството, че заработи за нашата кауза с двойно по-голямо усърдие.

— Независимо дали ще ми повярваш, или не, аз самият имах интерес ти да успееш. Моята цел бе да предотвратя кръвопролитие в страната. За жалост не мога да кажа, че съм постигнал кой знае какъв успех.

Омар го изглежда, искрено изненадан.

— При подобни обстоятелства загубата на човешки живот е неизбежна. Това е наистина жалко, тъжно дори, и в същото време неизбежно.

— И винаги се прави в името на мира.

— Но да, разбира се! Нали и ние тук за това работим. Аз го зная. Знаеш го и ти. Пътят ни дотук беше дълъг, а и изпълнен с безброй превратности.

— Чудя се дали ще ни разберат майките, загубили децата си, вдовиците, загубили своите мъже, пометени в хаоса на преврата.

— Все пак ние гарантираме спокойствието и мира, за да могат да отгледат децата си.

— Така ли мислиш? Дори да имаш право, това ще трае само докато се появи следващият „добронамерен“ спасител, предполагам.

Омар го изглежда озадачен.

— Боя се, че не те разбирам.

— Сигурно ти е трудно. На мен самия не ми е лесно напоследък. Навярно твърде дълго време прекарах в тази страна.

— Тъкмо това исках да обсъдим. Доволен съм от развитието на взаимоотношенията ни с твоята страна. Бих искал да заемеш някой от ключовите постове тук и това ще ми позволи да се надявам, че и по-нататък ще работим заедно — и като приятели, и като представители на приятелски страни.

— Ясно ми е какви облаги би извлякъл ти, Омар, от подобно съюзничество.

— То ще е полезно и за собствената ти страна, не го забравяй. Без съмнение в Щатите ще дишат по-спокойно, като знаят, че доставките от петрол ще бъдат на тяхно разположение, когато пожелаят.

— Даваш ми много поводи за размисъл, Омар — рече Куин, като се наклони напред. — Ще трябва да се свържа с шефа си и да му докладвам, че хитроумният ни план вече се е превърнал във фарс.

— О, недей. Не го прави при никакви обстоятелства. Впрочем ти чудесно свърши своята работа. Просто аз разполагам с не по-лоша шпионска мрежа.

Куин поклати глава. Прекалено възрастен се чувстваше за подобна игра. Можеше и да се прости с живота си, ако за миг отслабеше бдителността си. Всъщност истинско чудо бе, че не бяха го премахнали досега.

Куин спря и вдигна очи, разпознал своя хотел. Влезе и се отправи към рецепцията да си вземе ключа. Тук го очакваше нареждане да се свърже с Макс.

Добрят стар Макс. Беше се съгласил, че след като Омар знаеше истинската му самоличност, вече няма причина да остава в Ширан. На негово място в страната бе изпратен официален американски съветник, чийто кабинет се намиреше в непосредствена близост до кабинета на Омар с двойните дебели врати.

Куин се бе прибрал у дома с чувството, че са го изиграли. Беше недоволен от живота си, а и Дженифър тъй много му липсваше, все едно му бяха отрязали ръка или крак.

Вече десет дни бе прекарал във Вашингтон, където очакваше новото си назначение и се опитваше да събере достатъчно смелост, за да потърси Дженифър.

Щом се прибра в стаята си, позвъни на Макс.

— Имаш ли нещо предвид за тази вечер? — попита шефът му, щом Куин се представи.

— Нямам неотложен ангажимент. Трябва ли да разбирам, че съм ти необходим?

— Организира се благотворително празненство и към нашата служба е отправена молба да осигурим хора, които просто да държат нещата под око. Реших, че ако вече ти е доскучало, навярно ще проявиш интерес. Храната и напитките ще бъдат на ниво, ще има и танци.

— И от мен се очаква да се дегизирам като келнер, така ли?

— Не, приятелю — изсмя се Макс, — ще се дегизираш като подполковник Куин Луис Макнамара от Военновъздушните сили на Съединените щати.

— Виж, това е нещо ново, шефе. Май съм склонен да забравя как се наричах доскоро. — В съзнанието му се появи Дженифър и той сякаш я чу задъхано да изрича името му в миговете на любовен екстаз. — Защо пък да не отида! Както сам казваш, нищо по-добро не ми се предлага.

Макс изложи подробностите, съобщи му адреса, часа на откриването и Куин затвори телефона. Погледна си часовника. Имаше време дори да подремне, преди да се приготви за вечерта.

Чувстваше се ужасно изморен. Бездействието винаги му се отразяваше по този начин. Може пък няколко часа хубава музика и вкусна храна да подобрят настроението му, помисли си, преди да затвори очи.

Макар луксозният хотел да разполагаше с просторна бална зала, събралото се множество я караше да изглежда много по-малка. От арката над дансинга Куин наблюдаваше процесията пъстри тоалети, заслушваше се в гласовете. С всяка изминала минута у него нарастваше чувството на неловкост, появило се още с пристигането му.

Пиеше вече второ питие. Беше опитал от всички деликатеси. И сега просто наблюдаваше тълпата, за да оправдае присъствието си.

Запита се дали някъде другаде би се почувствал на мястото си. Беше изчезнало някогашното вълнение, когато получи първото си назначение във Военновъздушните сили. Ето защо бе отправил молба да го преместят другаде. Съществуваше и възможността да се пенсионира. Достатъчно години служба бе натрупал. Ами после? Какво щеше да прави, когато се оттегли? Къде щеше да отиде?

Нямаше слабост към подобни събирания, а и не го биваше в светските разговори. Тук нямаше кой да оцени умението му ловко да измъкне всички възможни сведения от вражески пленник.

Погледът му попадна на висок белокоп мъж, който в момента танцуваше. Носеше се с видима лекота, която говореше за достойнствата на старата школа. Куин се усмихна, като продължи да го наблюдава, додето мъжът се обърна към него и лицето му се стори

познато. Нямахме спомен да са се срещали, ала все пак се сети. Това бе сенаторът Андрю Шеридан.

От страх да не залитне Куин сграбчи перилото, изумен от слабостта, която усети в коленете си. Защо, по дяволите, толкова силно го изненада присъствието на сенатора Шеридан? Та тук бе пълно с подобни известни личности.

Куин огледа жената, която танцуваше със сенатора. Беше нисичка, доста пълна, с грижливо фризирана коса. Дали бе съпругата му? Дженифър никога не бе споменавала майка си и той бе останал с впечатлението, че е починала. Все пак не можеше да бъде сигурен. Останалите сякаш престанаха да съществуват за него и той не откъсваше очи от двойката на дансинга. Ако събереше достатъчно смелост, предоставяше му се възможност да научи нещо за Дженифър. Можеше да се представи, да спомене, че са се срещали с Дженифър в Ширан, и да се поинтересува как е тя. Стига решителността да не му изневери.

Само при мисълта какво се кани да извърши Куин усети как сърцето му ускори ударите си. Нямахме спомен, преди да влезе в бой, толкова силно да е било желанието му да изкрещи.

Проследи с поглед двойката, когато напускаха дансинга, и забеляза, че се отправят към една от големите кръгли маси. Може би трябваше да ги последва и ако му се удаде възможност, дори да ги заговори.

От друга страна, можеше и нищо да не предприема. В крайна сметка какво значение имаше? Но пък не биваше да си криви душата, щеше да се почувства по-добре, ако научи, че при нея всичко е наред. Заслиза по широкото стълбище.

В усилието да се овладее погледна нагоре към доскорошния си наблюдателен пост, сетне към голямата маса и продължи някак механично...

— О, извинете... — подхвърли весел глас.

Куин се извърна и се озова лице в лице с Дженифър. Погълна я с поглед, който търсеше да открие някаква промяна у нея. Беше си вдигнала косата в сложна прическа, която откриваше ушите, украсени с диамантени обеци. Същите диаманти блестяха и на огърлицата на шията ѝ. Бялата ѝ копринена рокля беше с дълбоко деколте, което

разкриваше дори трапчинката между гърдите ѝ. Полата надолу се стесняваше, следвайки очертанията на бедрата.

Изглеждаше прекрасно, а в очите ѝ се четеше объркване. Погледна униформата му, после отново се взря в гладко избръснатото му лице.

— Да не би... — Дженифър внезапно пребледня и залитна. Куин тутакси хвана ръката ѝ. — Куин? — произнесе тя сякаш на себе си. — Ти ли си?

Е, приятелю, нали искаше да попиташ за нея, ето ти възможност да кажеш нещо, напомни си мъжът.

— Здравей, Дженифър. — Добре го каза, няма що. Дълбока, проникновена мисъл.

Устните ѝ започнаха да се разтягат в усмивка, страните ѝ възвърнаха цвета си.

— Обръснал си брадата! — възкликна тя. — Без малко да не те позная. Кога се върна? Откога си във Вашингтон? — заваляха въпросите ѝ един след друг. И без да дочака отговор, продължи: — Ела с мен, ще те представя на татко. Той знае всичко за теб, разказах му как сме се срещнали, как ми спаси живота... — Спря за миг и го погледна озадачена.

— Куин?

Той хвана ръката ѝ.

— Разказала си на баща си за нас?

Дженифър бързо-бързо закима с глава.

— Е, не всичко, разбира се, макар че според мен се досеща...

— За какво?

— Че в Ширан съм срещнала мъжа, грабнал сърцето ми.

— А това истина ли е?

— Ти какво би казал, полковник Макнамара? — изгледа го тя изпод спуснатите си клепачи.

Учудването му беше безкрайно. Не успяваше да проумее какво става с него.

— Струва ми се, че в момента флиртуваш с мен — изрече напълно сериозно.

Усмивката ѝ угасна.

— Просто се радвам, че те виждам, Куин. Това е всичко. — И тя надзърна над рамото му. — Позволи ми да те представя на родителите

си.

Той кимна и я последва към масата, която допреди миг следеше с поглед. При тези обстоятелства това съвсем не бе най-приятното предложение. Какво ли им бе разказала за него? Май вече бе изгубил контрол над положението.

— Татко! Няма да повярваш кого срещнах току-що. Помниш ли колко съм ти разправяла за Куин Макнамара, изпратен с тайнсвена мисия в Ширан? Е, сега вече той е подполковник Куин Макнамара. — Дженифър се обърна сияеща към униформения мъж. — Куин, бих искала да те представя на баща ми, Андрю, и на майка ми, Мариан.

Сенаторът Шеридан се изправи и на неговото лице Куин съзря същата усмивка като на дъщерята.

— Е, полковник, за мен е истинско удоволствие. Дженифър ни разказа как сте ѝ спасили живота. Нямам думи да изразя огромната ни признателност.

Колко мразеше той да изпада в подобна ситуация. Ненавиждаше се при мисълта как кима глуповато, усмихва се на човека, чиято дъщеря бе прелъстил. Откъде ли намираше сили Дженифър да изглежда спокойна и щастлива? Навярно тя просто бе изтрила спомена от паметта си. Навярно оттогава е имало и други мъже в живота ѝ...

Престани! — заповяда си строго. Познаваш я достатъчно добре. Тя не би се отдала току-тъй, на когото и да било. Нали допреди малко ѝ желаше само щастие, надяваше се да е подредила живота си.

— Заповядайте при нас, полковник — рече сенаторът и му предложи стол.

Дженифър трябва да бе разгадала изражението му, защото побърза да се намеси:

— Ще те помоля да ни извиниш, татко. Току-що се видяхме, а искам да го разпитам за толкова много неща. По-късно пак ще го доведа, обещавам.

Докато се промъкваша между масите, Куин промърмори:

— Благодаря ти, че ме измъкна.

— Забелязах изражението ти — подхвърли тя през рамо — и си рекох, че предвещава беда за всеки, който те принуди да седнеш и да се държиш благовъзпитано.

— Толкова ли страшен ти се видях?

— Всъщност не си се променил много. Жалко, че си се обръснал. Но и без брада си много привлекателен, полковник Макнамара.

— Престани с това смешно обръщение и отново ще бъдем приятели — неволно се усмихна Куин.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Дженифър, заслушана в музиката.

— Не ме бива много-много...

— Няма страшно. И аз не съм голяма танцьорка.

Поведе го напред, след няколко крачки се обърна и сложи ръце на раменете му.

Ето че за няколко минути щеше отново да я държи в прегръдките си. И това бе някаква утеха. На такава цена май си струваше да изтърпи представянето на родителите ѝ.

Дженифър продължаваше да изучава лицето му.

— Без брадата изобщо не приличаш на ширанец — отбеляза тя. — Така си истински американец. Естествено, за това спомага и военната ти униформа.

— Благодаря — отвърна ѝ кисело.

— Няма защо — рече тя и облегна глава на рамото му.

Тялото му реагираше по свой начин, напомняше му, че повече от година не беше държал жена в обятията си, а сега тя бе в прегръдките му и танцуваше, притиснала се до него.

Замая го познатият аромат на горски цветя и за пореден път го осени мисълта колко си подхождат. Сигурно и тя чувстваше как му въздейства.

Погледна го и ясните ѝ очи като че ли го пронизаха.

— Забравих да те попитам, Куин, сам ли дойде тук тази вечер?

— Да. А ти?

— Дойдох с родителите си, но съвсем не е наложително да се прибера с тях.

— И какво означава това?

— Че ако се държиш като джентълмен и предложиш да ме изпратиш, ще приема.

Свенливите нотки в гласа ѝ го развеселиха.

— Боя се, че не е твърде джентълменски поривът, който би ме подтикнал да ти направя подобно предложение, Дженифър.

— Означава ли това, че няма да чуя предложението?

— Означава, че ще си в по-голяма безопасност, ако си тръгнеш с мама и татко.

Няколко минути танцуваха в мълчание. Куин осъзна, че все повече спомени го връхлитат.

— Куин?

— Кажуи...

— Какво правиш във Вашингтон?

— Очаквам ново назначение.

— Приключи ли работата ти в Ширан?

— Да.

— Безпокоях се за теб, когато слушах за престрелките.

— Аз също се безпокоях за теб. Нямах начин да се свържа с твоята организация, без да ви изложа на опасност. А когато се добрахме до Сироко, там никой не беше и чувал за теб.

— Значи си ме потърсил? — възкликна тя възторжено.

— Не се преструвай на толкова изненадана. Беше напълно естествено да те потърся. Бях ти казал, че така ще направя.

— Сигурно ще се зарадваш, като узнаеш, че послушах съвета ти.

— Какъв съвет?

— Да се върна в Щатите. Тръгнах си няколко седмици след като се разделихме.

Сега бе ред на Куин да се изненада. Спря насред дансинга и някаква двойка се блъсна в тях.

— Извинете — рече той през рамо и се опита да продължи танца. — Защо го направи?

— Заради онова, което ми каза. Знаех, че се безпокоиш, знаех също така, че работиш на страната на някаква партизанска група. И реших, че си се опитал да ме предупредиш.

— Дявол да го вземе, не мога да повярвам, че си ме послушала. — Той я завъртя в кръг и смехът ѝ прозвуча току до ухото му.

— Нали каза, че не умееш да танцуваш!

— Не съм много добър.

— Е, сигурно си изгледал поне половината от филмите на Фред Астер.

Той ѝ се усмихна, взрян в искрящите ѝ очи. Тя очевидно се радваше на срещата им и не се срамуваше да покаже радостта си. Дали можеше да си представи колко му олекна при тази мисъл? Беше се

опитвал да си внуши, че не се е възползвал от ситуацията, че решението са взели двамата заедно, че и тя е съзнавала какво върши.

Невинаги обаче бе успявал да спечели този спор със себе си.

Сега, когато тя флиртуваше с него, смееше се, вече в друга светлина виждаше случилото се помежду им.

Куин прочисти гърло и поде:

— Щом сме тръгнали да правим признания, ще ти кажа, че и аз послушах съвета ти.

— За какво?

— Отказах цигарите.

— Ти? Не мога да повярвам!

— И аз мислих върху думите ти. Когато бях ранен, разбрах как ще се почувствам, като спра да пуша. После реших да проверя колко време ще издържа. И всеки път като слагах цигара в уста, ти се появяваше пред очите ми, говореше ми.

— Приятно ми е да чуя, че се е случвало да си мислиш за мен.

Куин не намери подходящ безгрижен отговор и затова замълча.

Музиката затихна, те спряха да танцуват, но продължиха да се гледат втренчено. Танцът бе свършил и Куин разбра, че е време да се обърне и да излезне от живота ѝ. Ето че тя беше добре, при това видимо щастлива, какво повече искаше да узнае?

Чу се да произнася:

— Все още ли работиш по проекта „Помогнете на гладуващите деца“?

Тя кимна.

— Да. Всъщност преговаряме с южноамериканско правителство да ни позволят достъп в страната и да организираме центрове за изхранване на хора, чиято реколта е унищожена от сушата.

Ето че тя отново имаше цел в живота си, също както и той. Ако имаха шанс, нямаше да попаднат на едно и също място по едно и също време, защото това би означавало, че отново е избрала някоя размирна страна.

— Е, Дженифър, приятно ми беше да... — започна той.

— Куин? — прекъсна го тя. — Ами ако аз самата не искам да бъда в безопасност?

— Моля? — Тя да не би да умееше да чете мисли?

— Помниш ли, преди малко каза, че ще бъда в по-голяма безопасност, ако се прибера с мама и татко.

— Спомням си.

— Ами ако не искам?

— Което означава аз да те изпратя, така ли?

— Много бих искала.

— Дженифър, аз...

— Не ме отблъсквай, моля те. Толкова дълго не сме се виждали. А толкова много неща искам да си изясня. Например с какво се занимаваше в Ширан... Стига да можеш да ми кажеш... Как протече превратът. — Тя отмести очи, неспособна да срещне неговите. — За толкова неща искам да те питам — додаде с изтъняващ гласец.

Хайде, Куин Макнамара, сигурно ще можеш да се държиш прилично поне няколко часа. Гледай само да не се доближите до някое легло и, за Бога, постарай се да не посягаш към дрехите ѝ. В крайна сметка ти си човек с добро възпитание. Отдавна си се научил да се владееш.

— Добре, Дженифър. Кога искаш да си тръгнеш?

Усмивката ѝ едва не го ослепи, толкова светлина имаше в нея.

— Готова съм, стига на теб да не ти се налага да останеш.

Ако имаше и най-малка представа колко нетърпелив е самият той, никога не би предложила да я изпрати.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Куин се забави само колкото да съобщи на отговорника за охраната, че си тръгва, след което повика такси, за да я изпрати. Домът ѝ се намираше на тиха улица в един от по-старите квартали. Портиерът ги посрещна приветливо, а сетне двамата се качиха в твърде бавен, подрусващ асансьор.

— Случвало ли се е да спре между етажите?

— Нямам такъв спомен — отвърна Дженифър, когато най-сетне стигнаха. — Но не може да се отрече, че е машина с характер.

— Отдавна ли живееш тук? — продължи да пита Куин, докато тя ровеше в чантичката си за ключа.

— От осем години. Преместих се, когато завърших колежа.

— Сама ли живееш? — Ето че отново се изтърва, но, по дяволите, любопитството му бе непреодолимо. Очевидно не живееше с мъж.

— О, не — засмя се тя. — Татко не искаше и да чуе единствената му дъщеря да се изнесе от дома и при това да живее сама. Ето защо настоя Манди да се премести заедно с мен.

— Манди?

— Работи при нас, откакто тръгнах на училище. — Тя най-сетне напипа ключа и отвори вратата. В коридора се появи тъмнокожа жена. — Манди, искам да се запознаеш с полковник Куин Макнамара, мой приятел, с когото не сме се виждали отдавна. Ще прием кафе, но ти можеш вече да си лягаш.

— Приятно ми е, господин полковник — рече Манди с топла усмивка.

— Хайде, Куин, заповядай в дневната — подкани го домакинята. — Искам само да сваля тия неудобни обувки. Идвам след минутка.

Гостът прекрачи в дневната, а Манди и Дженифър изчезнаха някъде в дъното на коридора.

Ето от какво се бе страхувал. Не искаше тя да сваля неудобните си обувки. Ако влезеше в стаята, облечена в онази свободна роба,

която така добре помнеше, с него бе свършено.

Всъщност защо упорстваш? — запита се мислено. Вие сте зрели хора. Какво лошо има, ако прекарате няколко приятни часове, колкото да си разкажете какво е било, докато не сте се виждали? Срещата ви бе напълно случайна, просто се озовахте по едно и също време на едно и също място.

Но той нямаше сили да го направи, ето причината. Раздялата им преди година му се бе сторила най-трудното нещо, което бе предприемал в живота си. Не можеше да го направи отново, не и ако тя му се отдадеше. Сигурно имаше мъже, които се впускаха в авантюри, които не ангажираха чувствата им. За Бога, та и на него му се бе случвало. Но не и този път. Дженифър си бе завоювала кътче в сърцето му и то бе нейно завинаги. Струваше му се по-лесно изобщо да не я вижда, отколкото да я среща тук-там, а тя да му се изплъзва. Това не би могъл да понесе.

— Хайде, свали си сакото, разхлаби вратовръзката. Искам да се чувстваш удобно — рече Дженифър, щом влезе в стаята. Беше се преоблякла в избелели джинси и фланелка с едва различима университетска емблема. Беше свалила огърлицата, обещите и в момента разпускате косите си.

Куин се почувства неловко, застанал наред стаята, несмеещ да се раздели дори с най-незначителната част от облеклото си. Очевидно Дженифър нямаше намерение да се държи прелъстително. Вероятно нямаше и най-малка представа какво вижда той под избелелите джинси. Когато отиде в кухнята да направи кафето, той послушно разхлаби вратовръзката си. Когато се върна, тя вече разресваше косите си. Макар и дълги, май ги бе подрязала след завръщането си от Ширан.

— Не ми е ясно защо допускам да ме канят на подобни събирания. Не мога да ги понасям. — Погледна своя гост и се усмихна, видимо доволна, че се е разположил на канапето. — Удобно ли ти е?

— О, да. Благодаря за вниманието.

— И тъй, ще ми обясниш ли ти какво правеше там? Не бих казала, че на човек като теб допадат подобни стълпотворения.

— Имаш право. Попаднах на празненството по-скоро по задължение, отколкото по собствено желание.

— Разбирам те. Аз повтарям, че няма да отида, докато накрая се оставям да ме предумат. Всъщност радвам се, че отидох. В противен

случай нямаше да се срещнем.

— Готвех се да те потърся — чу се Куин да казва.

— Тъй ли? Кога?

Когато събера кураж, изкуши се да признае.

— Не бях сигурен дали ще успея — произнесе на глас.

— За твое сведение фигурирам в указателя.

— О...

Дженифър се извини и отиде да донесе кафето. След няколко минути се върна с подноса и той отново си припомни как се бе грижила за него, как го бе хранила и бе полагала усилия редовно да си взема лекарството.

— Учудвам се, че не си ме намразила — изтърси неочаквано.

Тя го погледна изумена.

— Защо говориш така?

— Заради онова, което се случи помежду ни.

— Искаш да кажеш, защото се любихме, тъй ли?

Куин вдигна чашата с кафето и отпи. Услади му се.

— Ами, да — рече накрая. — Навярно това е причината.

Дженифър също отпи от кафето си, после отново постави чашката върху чинийката.

— Не искам да се чувстваш неловко, Куин, нито да се притесняваш. Направих го, защото такава бе желанието ми, а не по принуда. И това бе най-красивото ми преживяване. Никога, абсолютно никога не съм изпитвала съжаление, че това се случи именно с теб.

Дрезгавите нотки в гласа ѝ така го разтърсиха, че без малко да загуби контрол над себе си.

— Мислил ли си някога да напуснеш военновъздушните сили?
— попита Дженифър и отново отпи от кафето си.

Той се усмихна при тази внезапна смяна на темата, но реши, че може би това е подходящ изход от положението.

— Хрумвало ми е неведнъж — призна намръщено, припомнил си какво преживя през последните няколко месеца.

— С какво би се захванал, ако се оттеглиш?

— Навярно това ме и задържа на сегашната служба. Не умея да върша друго. Нямам и друга квалификация.

— А не си ли мислил да приложиш специалните си познания в някоя друга област?

Той я погледна недоумяващо.

— Искам да кажа, би ли приел да работиш за нас? Този път в погледа му се прокрадна враждебност.

— Не съм сигурен, че те разбирам правилно. За кои „нас“ говориш?

— За нашата програма „Помогнете на гладуващите деца“. — Сякаш неспособна повече да седи на едно място, Дженифър се изправи и закрачи напред-назад из стаята. А Куин не успяваше да избие от главата си мисълта колко стройна изглежда в избелелите джинси.

С усилие съсредоточи внимание върху думите ѝ и чу следващото изненадващо изявление:

— Много мислих върху онова, което ми каза там, в Ширан. За много неща беше напълно прав. Ние наистина сме шепа идеалисти, събрали се, за да опитат да променят поне нещичко в нашия свят... и сме напълно лишени от реална преценка. Присъствието ни в Ширан точно в онзи момент го потвърждава. Много лесно бяхме увлечени от първоначалния ентузиазъм да се превърнем в мъченици, но в крайна сметка бях принудена да осъзная, че така съвсем няма да постигнем целите, които бяхме си поставили.

— Не разбирам какво общо имам аз с това — поклати глава Куин. — Боя се, че и аз не ставам за мъченик.

Дженифър спря наред стаята и го изгледа втренчено. Беше стиснала здраво ръце и това бе единствен признак за обхваналото я напрежение.

— Нужен ни е човек в Изпълнителния съвет, който да бъде реалист и да не ни позволява да се самозабравяме. Ти познаваш много хора. И умееш да предвидиш онова, което става по света. Може пък и да ти хареса да работим заедно. При нас няма да забогатееш, но това едва ли е толкова важно.

Куин почувства обзелото го вълнение и се опита да го овладее.

— Значи предлагаш да работим заедно? — попита предпазливо.

Тя го дари с дяволита усмивка, която още навремето го бе очаровала.

— Страхувах се, че ще ме изобличиш още в самото начало. Наистина мотивите ми не са съвсем безкористни. Не крия, че с удоволствие бих прекарвала повече време с теб.

Внезапно Куин забеляза, че ръката му с чашата кафе трепери неударжимо.

— И това би ти харесало?

— Повече от всичко друго — кротко отвърна тя.

Куин вече вдишваше мъчително. Изправи се, тръгна към нея и спря, сякаш се боеше да допусне мисълта, че те двамата имат общо бъдеще.

— Дженифър...

— Да!

Тя го наблюдаваше внимателно. И у нея напрежението растеше. Куин измина разстоянието помежду им и буйно я притегли в обятията си. Досещаше се, че тя навярно не може да си поеме дъх, ала нуждата да я чувства близо до себе си бе непреодолима. С усилие отпусна прегръдката си и зарови лице в косите ѝ.

— За Бога, Дженифър! Толкова много ми липсваше. Ужасно много. Мислех си дори, че може и да умра с тази болка.

Ръцете ѝ го обгърнаха през кръста.

— Ти също ми липсваше, Куин. Едва ли можеш да си представиш колко много. Толкова се страхувах да не те убият, а не знаех кого да потърся тук в Щатите, в Ширан пък ме беше страх да задавам въпроси...

Устните му сложиха край на това излияние. Куин се опита без думи да ѝ покаже какво чувства, колко много му е липсвала, колко самотен е бил без нея.

Вдигна я на ръце и я понесе към канапето. Полегна, без да я изпуска от прегръдката си, сякаш не би имал нищо против така да останат до края на живота си. Не беше в състояние повече да разсъждава и планира. Бъдещето за него представляваше мъглявина, отдалечена в пространството, за която той пет пари не даваше, стига да можеше да притежава сегашния миг.

Усети пръстите на Дженифър да се залавят с копчетата на ризата му и леко се отдръпна.

— О, мила, внимавай. Нямам представа какво те очаква.

— Напротив! Искам да ме прегърнеш още по-силно, да ме любиш, искам и аз да те любя. Искам да усетя дали спомените ми не преувеличават онова, което се случи помежду ни, защото ми се струва

невъзможно да съществува нещо по-прекрасно от онова, което си спомням.

Тя вече го целуваше по врата, прокарваше длани по гърдите му, все едно отново изучаваше тялото му.

Тръпка разтърси мъжа при нейния допир. Разбираше какво иска да му каже тя, защото си бе задавал същия въпрос. Ето че собственият му разум сякаш му играеше номера.

Внезапно Дженифър се отдръпна. Той отвори очи. Тя се изправи и протегна ръка. Куин се огледа и си даде сметка, че ако не се отпрати към вратата в същата минута, ще последва тази невероятна жена.

Чудесно знаеше, че няма да си тръгне.

Изправи се, взе ръката ѝ в своята и бе възнаграден с една от сияйните ѝ усмивки. Тя го поведе през вестибюла, като поспря само колкото да угаси светлините. Сетне сложи пръст на устните си, премина коридора, отвори вратата в дъното и му направи път да влезе. Куин се озова в огромна спалня, където мебелите бяха тапицирани с плюш; край леглото гореше единствената запалена лампа.

— Обстановката е съвсем различна от онова, с което съм свикнал — отбеляза Куин. Гласът му звучеше дрезгаво.

Тя пристъпи и се сгуши в него, без да каже и дума.

Има ли представа какво изпитвам? — запита се той. Досега не бе изпадал в подобна ситуация. За пръв път се готвеше да се обвърже, предлагаше на тази жена да стане част от живота ѝ, и то при условия, определени от нея самата.

Куин имаше чувството, че се е хвърлил с главата надолу в бездна. Без посока, без мисъл дори... Макар в момента да му бе напълно достатъчно да държи Дженифър в прегръдките си.

Пъхна ръце под пуловера ѝ и откри, че не носи сутиен. Обхвана гърдите ѝ с привичен жест, сякаш го бе правил стотици пъти. Дрехата обаче му пречеше да ги вижда и ето защо той изтегли фланелката през главата ѝ и я захвърли.

— Куин? — прошепна тя.

— Да...

— Боя се, че скоро краката ми ще се подкосят.

Той приседна на леглото, без да я изпуска от прегръдката си, и с треперещи пръсти започна да свлича джинсите ѝ. Трудно се удържаше да не впие устни в тялото ѝ, а ето че я чу леко да простенва.

Притегли я, а тя тутакси посегна към колана му. Куин с усмивка се доосвободи от облеклото си. Усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Не смеех да мечтая дори, че някога ще те видя тук, в моята спалня — призна Дженифър.

— Аз също не съм очаквал, че ще попадна тук — последва и неговото признание.

Тя се излегна отгоре му и прокара ръце по очертанията на прекрасното му тяло. Мускулите му затрептяха в отговор, а той прехапа устни, за да не издаде огромното вълнение, от което сякаш щеше да експлодира. Тъй дълго беше бленувал за нея... Ужасно дълго.

— Нощи наред съм стояла будна и съм си мислила какво бих направила с теб, ако бяхме заедно — продължи да шепне Дженифър, а косите ѝ галеха гърдите му.

— Познато ми е това чувство.

Тя се усмихна и бавно сведе глава към стомаха му. Обсипа с целувки тръпнещата му плът. Куин я придърпа върху себе си и най-сетне телата им се сляха в отдавна жадуваното блаженство. Всеки нетърпеливо бързаше да достави на другия колкото е възможно повече удоволствие, от което сам се опияняваше и тъй ласките им продължаваха да възпламеняват любимото тяло. В един миг Дженифър нададе възторжен вик и се отпусна на гърдите на Куин, който на свой ред я догони в екстаза.

Постояха така, загубили представа за времето. Куин прокара ръце през косите на Дженифър, вдъхна уханието им. За пръв път от година насам го спохождаше чувството за покой — най-сетне бе в мир със себе си, а и със света.

— Имаш ли представа колко много те обичам? — попита я с пресекив глас.

Тя вдигна глава и го изгледа недоумяващо.

— Наистина ли, Куин?

— Повече от всеки друг в моя живот. Толкова много, че дори сам се плаша.

— Но защо се плашиш?

— Защото не зная какво да правя с чувствата си. Понякога просто ме заливат.

— Ще ти олекне ли, ако ти кажа, че и аз изпитвам същото?

Сега вече лежаха един до друг, ала краката им оставаха преплетени.

— Трудно ми е да го повярвам — рече Куин.

— Не разбирам защо. Никак не ми беше трудно да се влюбя в теб.

Той само поклати глава. Дженифър го целуна по брадичката.

— Знаеш ли, харесвам очертанието на брадата ти. Вдъхва сигурност. Има и едва забележима трапчинка. — Пръстът ѝ продължи към устните и тя се усмихна. — В моето семейство никой няма такава трапчинка.

— Виж, за това ще трябва да си поговорим.

Тя се подпря на лакът и го изгледа, като леко повдигна вежди.

— За трапчинките ли?

— Не. За твоето семейство.

— Аха — кимна тя и положи глава на гърдите му. — И за какво по-точно?

— За това как биха реагирали, ако поискам да се ожения за теб.

Ето. Най-сетне бе изрекъл съдбоносните думи. Досещаше се, че тя долавя ускорените удари на сърцето му, тъй близо до нейното. Навярно щеше да предположи, че причина за това е случилото се тази вечер.

— Искаш да се ожениш за мен, така ли? — прошепна тя.

Куин съжали, че не може да види лицето ѝ.

— Всъщност не зная откъде се започва... — поде колебливо.

— Не за това те попитах.

— Просто искам да станеш част от живота ми. Надявам се двамата да измислим как да стане това.

Тя толкова дълго запази мълчание, та Куин си помисли, че може и да е заспала.

А ти какво си мислеше! — рече си наум. Че ще изпадне във възторг от представлението, което изнесе, от несравнимото предложение, което ѝ отправи, тъй ли? Насила затвори очи и си забрани да разсъждава повече.

— Семейството ми би приело всеки, за когото бих пожелала да се омъжа — заяви тя накрая. — От известно време съм напълно самостоятелна. Те се отнасят с нужното уважение към собствените ми преценки и не се намесват в живота ми.

На това изявление Куин не успя да намери отговор.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен, Куин? — попита тя след малко, като вдигна глава, за да срещне очите му.

— Повече от всичко друго на света.

— Да, Куин — кимна тя, без да примигне дори. — За мен ще бъде чест да стана твоя съпруга. Предложението ти ме прави безкрайно щастлива.

Той не повярва на ушите си. Няколко мига я гледа като втрещен, след което буйно я притегли в обятията си.

— Сигурна ли си? — попита настойчиво. — И няма ли да промениш мнението си?

Дженифър се засмя.

— Не, скъпи, няма да променя решението си. Прекалено много те обичам, нима не си го разбрал?

Куин имаше чувството, че се издига към небесата, понесен от огромен балон. Обсипа своята любима с целувки, опиянен от мисълта, че в крайна сметка няма да се наложи да се разделят. А дори това да се случи, то ще е за кратко и когато се върне, тя ще го очаква.

Тялото му още по-красноречиво изрази готовността си да отпразнуват даденото обещание и Куин избухна в смях, щом тя се притисна до него. Дженифър бе негова. За Бога, тя бе негова!

По някое време през нощта Дженифър се събуди и придърпа завивката отгоре им. Куин дори не трепна. Дженифър не можеше да откъсне очи от него. Струваше ѝ се тъй привлекателен и тя толкова много го обичаше.

Не ѝ бе леко през последната година. Ала той не биваше да узнае. Внезапното нахълтване на Пол онази сутрин бе предизвикало голяма неразбория в организацията. Когато след заминаването на Куин Дженифър се бе върнала в къщата на Хайда, там я очакваше Пол.

— Колко жалко, че никой от нас не е бил предварително известен, че си успяла да убедиш похитителите ти да те пуснат — бе започнал той, щом я видя да прекрачва в стаята. — Побъркахме се от безпокойство.

Ръката му все още висеше на превръзка. Дженифър понечи да го докосне, ала той се дръпна.

— Представям си как сте се чувствали. Присънваха ми се кошмари, като си спомнях как вие с Ранди лежите в прахта, а аз с нищо не можех да ви помогна. Радвам се, че си добре.

— Очевидно напълно излишно е било да се безпокоим за теб.

Гневът му сякаш изпълваше цялото помещение. Тя си даваше сметка, че все пак трябва да му каже нещо.

— Не е това, което си мислиш, Пол. Съжалявам, ако съм ти причинила болка...

— На кого, на мен ли? Ха-ха! По-скоро се радвам, че по този начин научих истината. Винаги ми е правило впечатление колко си затворена... И затова внимавах да не те притесня по някакъв начин. Голяма смешка, а? Без съмнение ти си от онези жени, които предпочитат грубияните и искат да бъдат третираны като уличници.

— Недей, Пол. Моля те, недей. Ние сме приятели. Нищо не се е променило.

— Нищо не се било променило! За Бога, Дженифър! Откривам те в леглото с някакъв гнусен ширанец, един от онези, които едва не ни убиха. Хайда ми разказа, че той те е докарал дотук.

Следователно Хайда пред никого не бе разкрила истинската му националност. И слава Богу!

— Бяхме се разбрали да ме върне в Сироко.

— Срещу щедра отплата, естествено.

— Не.

— Е, това не ме засяга. Мен ако питаш, можеш да легнеш с всеки проклет терорист.

И след тези думи бе излязъл от стаята. За жалост Пол се бе почувствал тъй дълбоко наранен, че няколко дни след завръщането им в Сироко бе запознал абсолютно всички със своята версия за случилото се.

Ако бе сметнала за необходимо, тя щеше да обясни кой е Куин, но не го стори, тъй като се опасяваше да не изложи мисията, а и живота му на риск. Което тя не би направила за нищо на света.

След продължителен размисъл Дженифър бе установила, че не е в състояние да контролира чуждото мнение за собствените ѝ действия, независимо от обяснението, което можеше да предложи. Беше ѝ обидно, тъй като тя харесваше и обичаше тези хора, с които работеше от години.

Според тях тя бе откупила свободата с тялото си. Голяма смехория, няма що! За ширанците, сред които се бе озовала, тялото ѝ нямаше никаква стойност, а и те биха се погаврили с нея, без да им мигне окото.

Куин се размърда и дори в съня си я потърси с ръка. Тя се премести по-близо и топлината, която излъчваше тялото му, отново я приспа. Сега вече бяха заедно. И единствено това имаше значение.

Куин долови, че Дженифър се размърда, и стегна прегръдката си. Тя го целуна по брадичката и прошепна:

— Ей сега се връщам.

След миг вече я нямаше. Той се изтърколи по корем и се протегна. Не си спомняше кога за последен път е спал толкова спокойно. Не му се искаше дори да погледне колко е часът. Светлината, процеждаща се през миглите му, подсказваше, че утрото е настъпило.

Трябваше да се обади на Макс и да му каже... Да му каже какво? Че е влюбен и възнамерява да се ожени? Усмихна се, като си представи реакцията на Макс.

Чу стъпките на Дженифър, която се върна в стаята.

— Куин?

— Да? — отвърна той. Беше преизпълнен с доволство и тъкмо поради това все още не отваряше очи.

— Искам да те запозная с Анджела, твоята дъщеря.

ЕПИЛОГ

— По дяволите, Дженифър, остави това чудо на земята!

— Беше ми обещал да не ругаеш пред децата.

— Боже милостиви, и светец да бях, търпението ми би се изчерпало.

— А всички знаем, че съвсем не си светец, права ли съм?

— Хайде, не започвай пак.

Куин и Дженифър се намираха пред примитивна колиба край малко селце високо в Андите в Южна Америка. Тъкмо бяха пригостили това жилище за една от жените, която им бе предложила помощта си по програмата „Помогнете на гладуващите деца“.

Дженифър отметна коси от лицето си и потърси с очи петгодишната Анджела. Когато я откри, се усмихна и докосна ръката на Куин.

— Скъпи, виж какво прави дъщеря ти.

Мъжът се намръщи, осъзнал, че тя се опитва да смени темата. Погледна назад и зърна как Анджела вплита цветя в косите на тригодишната си сестричка. Усмихна се и за пореден път си рече колко трудно е да се повярва, че тези две деца са сестри. Шерил бе копие на майка си — руси коси и сини очи. Очите на Анджела също бяха сини, ала много по-тъмни, а косата ѝ бе смолисточерна.

Той обгърна раменете на Дженифър и я притегли към себе си.

— Променяш темата — рече през зъби.

— Масата не е много тежка, Куин — отвърна тя кротко. — Просто исках да я преместим...

— Ако искаш нещо да бъде преместено, просто трябва да ми кажеш, ясно ли е?

Той погали леко изпъкналия ѝ корем.

Тя отвърна на ласката, като потърка бузата му. Беше ѝ приятно да усеща копринената мекота на брадата, която си бе пуснал наскоро.

— Бъди сигурен, че не бих направила нищо, което би наранило сина ти, любов моя.

— Моят син? — вдигна вежди Куин. — Да не би да си го зърнала в някоя кристална топка?

— Този път ще бъде момче.

— Така приказваше и преди да се роди Шерил.

— Е, не ни остава друго, освен да продължим с опитите.

Куин избухна в смях, зърнал примирението, изписано на лицето й.

— За мен това бе едно прекрасно лято, а за теб? — рече тя замислено.

— За мен също.

— Вярно, принудих те да водиш твърде примитивен живот, но смятам, че за всички ни е полезно да знаем какво означава да бъдем близо до природата.

— Тъй ли било? Да не си се опасявала, че ще го забравя?

— Не, скъпи. По-скоро на мен трябва да ми се припомня от време на време, за да не забравям какво огромно богатство притежавам.

— И на децата им хареса — отбеляза Куин. — Понаучиха испански поне колкото нас и без всякакво затруднение вече бърбят и на двата езика. Но трябва да призная, че с нетърпение очаквам да се приберем у дома. Липсва ми горещата вана и нашето огромно легло. Навярно остарявам.

— Не съм го забелязала — рече Дженифър, като притисна устни до страната му.

— Ей, внимавай, дръж се прилично — смъмри я той.

Анджела и Шерил дотичаха при тях.

— Мамо, виж какво венче направих на Шерил! — Анджела ги изгледа с гордост.

Шерил се потупа по главата и също се засмя.

Куин почувства, че наблюдава сцената някак отстрани, вижда съпруга и неговата красива жена, сгушила се в прегръдката му, и двете малки момиченца, застанали до тях, тъй здрави на вид, а и доволни от заобикалящия ги свят.

Почуди се с какво ли е заслужил такова щастие. И дали би могъл в онзи миг преди години, когато прекрачи в малката стаичка в онази забравена от Бога страна, да знае, че се решава съдбата му?

Добре си спомняше и пътя през пустинята, пясъчната буря, последната нощ, която двамата с Дженифър прекараха заедно, и срещата им във Вашингтон. И никога нямаше да забрави паметното утро, когато Дженифър бе донесла малката Анджела и той я видя за пръв път...

Тихо изречените думи го бяха разтърсили като електрически ток. Както бе отпуснат и полуспящ, той бе скочил на крака като играчка на пружина.

— Мря дъщеря! — бе повторил на пресекулки.

Дженифър стоеше до леглото, загърната в тъмносиня роба, която подчертаваше цвета на очите ѝ. Ала в следващия миг вниманието на Куин бе изцяло погълнато от детето, което младата жена държеше.

Майката придържаше с една ръка бебето, докато с другата нежно го притискаше за коремчето. Куин се втренчи в малката, чиито сини очи бяха толкова тъмни, че изглеждаха едва ли не черни. Анджела го наблюдаваше с не по-малък възторг.

— Ето — някак безгрижно изрече Дженифър и приближи откъм неговата страна. Постави детето в ръцете му и отстъпи назад.

Той ужасен сведе поглед. Никога преди не бе се приближавал толкова до тъй мъничко създание. Малката зарита с крачета и той се уплаши да не я изпусне. Приблужи я до гърдите си, а една от размахващите се ръчички сграбчи кичурче косъмчета.

Дженифър се разсмя, като го видя как се смръщи. Пресегна се и разтвори малките пръстчета.

— Кажи здрасти на татко си, миличко.

— Моя дъщеря — бавно повтори Куин, като се опитваше да превъзмогне шока. Докосна една от ситните тъмни къдри, обрамчващи лицето на бебето. Тъй копринено мека му се стори. Детето бе по гащички и мъничка камизолка с избродирани върху нея агънца. Изгука нещо неразбрано, усмихна се и ето че на бузките ѝ се появиха трапчинките.

Той наистина имаше дъщеря. Дете, което весело риташе, размахваше ръчички, дърпаше косъмчетата на гърдите му. Негово дете. А той да не знае за съществуването му! Вдигна очи към Дженифър, но

лицето ѝ бе сякаш в мъгла. Примигна няколко пъти, прочисти гърлото си.

Беше създал това свършено миниатюрно същество. Плод на благоговейната му любов към Дженифър. Плод на желанието му да покаже на тази жена, че обича всички онези мигове на върховно щастие, които биха изживели заедно. И това бе неговата награда.

Подпря детето на рамото си и усети как го притиска с коленцата си. Главичката хлътна в извивката на ключицата. Куин внимателно погали малката по гръбчето, вдъхвайки уханието на бебешка пудра, омаян от крехкото нежно телце.

Негова дъщеря.

Никога преди не бе изпитвал това чувство на обич и желание за покровителство. В ръце държеше част от себе си, част от своята истинска същност, част от онова, което се надяваше да бъде. Своето бъдеще.

— Трябваше да зная — рече той накрая и затвори очи. Искаше усещането да го изпълни целия.

— Нямахте как да ти съобщя, Куин — тихо рече Дженифър и седна до него. — Сигурно ще ме разбереш.

— Предполагам, разумът ми ще го приеме, ала в момента сякаш не съм в състояние да разсъждавам. — Насили се да я погледне. — Трябваше да бъда до теб. Имала си нужда от мен, а аз не съм бил на мястото си.

— Не се изразяваш съвсем точно. Аз усещах присъствието ти. Усещах любовта, нежността ти. Знаех, че ако бе съществувала възможност, ти щеше да бъдеш до мен, щеше да държиш ръката ми и да ме ободряваш.

Сега вече Куин си даваше сметка, че предишната нощ несъзнателно бе отбелязал промените в тялото ѝ... Налялата се гръд, няколкото допълнителни килограми, дооформили фигурата ѝ.

— Защо не ми каза снощи?

Тя поклати глава.

— Опитах се да измисля някакъв начин, но не успях. Знаех, че за теб ще бъде истински шок.

— Семейството ти знае ли, че аз съм бащата?

— Не — засмя се Дженифър. — Повярвай ми, доста ще им олекне, като разберат.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нека не навлизаме в подробности, но когато се върнах в Щатите, тук вече се разправяше как съм била похитена и как терористите са се погаврили с тялото ми по време на пленничеството. Хората от любезност избягваха да ме питат за бащата, предполагам, от страх да не им призная, че нямам и представа кой е.

— Формално погледнато, предполагам, аз също бях един от похитителите.

— Не, скъпи. Ти ми предложи спасение, не помниш ли?

Той погледна бебето, сгъшено на рамото му.

— Добре го каза, спасение.

— Справедливо е, така си мислех. Щом бях принудена да се откажа от теб, можех да задържа поне една малка частица.

Куин повдигна брадичката ѝ, додето погледите им се срещнаха.

— Много е красива, любов моя. Също като майка си.

— Надявах се да има твоите очи, но засега са сини.

— Заради нея ли се върна в Щатите?

— Най-вече заради нея.

— Значи аз не успях да те убедя къде ще е по-безопасно за теб, а бебето е успяло.

— Да — искрено отвърна Дженифър. — Като разбрах, че съм бременна, изгубих желание да рискувам с политическата обстановка в Ширан. Върнах се у дома, обясних на мама и татко какво е състоянието ми, като им казах, че ще задържа бебето на всяка цена.

— И те се съгласиха?

— Нямаха друг избор. Ние с Манди се справихме чудесно. През първите няколко месеца продължих да пътувам, да изнасям речи, да събирам помощи. После се прибрах тук да чакам и да мечтая.

— Винаги съм казвал, че притежаваш огромен запас от кураж.

Тя наклони глава и го целуна по бузата.

— Не беше никак трудно да обикна твоето дете.

— Но да родиш сама... да се изправиш срещу близките и приятелите си... да рискуваш хората да злословят зад гърба ти... Сигурно никак не ти е било лесно.

— Истина е, че през това време научих немалко неща. Научих се например да откривам кое е най-важно за мен. През целия си живот съм искала да се заема с нещо значимо. А тази година за пръв път се

наложи да осъзная, че най-напред трябва да разбере кое е най-важно в собствения ми живот и кое трябва да променя. Оставих хората да си мислят за мен каквото намерят за добре, като в същото време се опитах и сама да направя тази преценка. И в крайна сметка се оказа, че пет пари не давам за чуждото мнение и за мен най-важно е да родя твоето дете.

— Мислила ли си да абортираш, или да дадеш детето за осиновяване?

— Не, не ми е минавало през ум дори. Искях детето от първия миг, когато бременността ми беше под въпрос.

— Толкова много те обичам, Дженифър. Заради мен си била подложена на толкова много страдания, че сега ме боли само като мислено се връщам към тях. Мъча се през последните няколко часа да си обясня какво ли ще е да бъда съпруг, а научавам, че вече съм баща. Ще ми трябва време, за да свикна.

— Аз не се страхувам. Лесно ще привикнеш да живееш сред жени, които те обожават.

Застанал на хълма, обгърнал Дженифър с ръка, додето пред тях чуруликаха Анджеला и Шерил, Куин си припомни тази фраза отпреди няколко години. Тя отново бе излязла права. Наистина не му бе никак трудно да се потопи в любовта и топлотата на взаимната обич.

И се усмихна на себе си, като си припомни реакцията на Макс.

— Ще се жениш? Имаш дъщеря на три месеца! Какво означава всичко това?

Двамата седяха в кабинета на Макс във Вашингтон.

Куин издави портфейла си.

— Искаш ли да я видиш на снимка? Сега ще ти покажа най-сладкото бебе на света!

— Не искам, по дяволите! Не са ми притрябвали никакви бебешки снимки. Куин Макнамара, искам да зная какво става с теб. Ти си един от най-добрите ми агенти. Успя да се добереш до сведения, за които много хора дори не подозираха. Когато нещата са висели на косъм, винаги съм разчитал на безпогрешния ти рефлекс. И сега какво, седиш срещу мен с тая глупашка усмивка на лицето и ми дрънкаш за сватби и бебета.

— Всичко това дължа на теб, Макс. Искаш ли да ми станеш кум?

— Отново не те разбирам. Как тъй на мен?

— Нали ти ме изпрати снощи на благотворителния бал.

— Снощи! Запознал си се с някоя и днес вече искаш да се жениш за нея, тъй ли? Слушай, поразмисли и пак ще поговорим. Може пък да си се преуморил. В Ширан доста те поизмъчих, признавам. — И Макс направи великодушен жест. — Искаш ли няколко месеца отпуск? Чудесно. И си избий тия глупости от главата.

Скръстил ръце, Куин го слушаше търпеливо. Когато настъпиха няколко минути тишина, той попита:

— Свърши ли?

— Зависи — отвърна Макс.

— Това, което говоря, не са глупости, приятелю. Ще се оженя за Дженифър Шеридан.

Макс се изправи в стола си. На лицето му се четеше ужас.

— Искаш да кажеш дъщерята на сенатора Шеридан?

Куин кимна.

— Онази, дето я плениха в Ширан... А ти си се възползвал... — За миг-два Макс онемя. — Ти ли, кучи сине...

Куин се изчерви, но не каза нищо.

— И едва снощи си разбрал, че е родила дете от теб. И какво направи тя? Дело за бащинство ли ще заведе?

— Не.

— И ти смяташ, че само да се ожените и всичко ще е наред?

— Ще се оженя за Дженифър, защото я обичам и защото вярвам, че и тя ме обича. Анджела е просто допълнителна награда. — Не сдържа усмивката си при мисълта за малкото бебче с това гръмко име.

— Всемогъщи Боже, глуповатата усмивка пак цъфна на лицето ти. — Макс протегна ръка. — Я дай да видя тия снимки най-накрая.

Куин му ги подаде през бюрото.

— Бебе като всяко друго, ако питаш мен. Виж, косичката ѝ е много хубава.

— Истинска красавица е — заяви Куин.

— Щом казваш — примири се Макс и му върна снимките. — Да разбирам ли, че това, което си мисля, вече е факт?

Куин въпросително вдигна вежди.

— Просто смятам, че ще ми е трудно да те изтръгна от това блаженство.

Куин се изправи в стола си и се приведе напред. Преди да продума, Макс поклати глава и изпусна презрителна въздишка.

— Работата е ясна. Ще ставаш семеен човек. От всички, които са работили при мен, ти ме изненада най-много.

— Говориш, сякаш съм те предал.

— Че то си е така — жално отвърна Макс.

— И какво ще правим?

— Някакви предложения?

— Мислех да напусна военновъздушните.

— И после?

— Може да поработя в програмата „Помогнете на гладуващите деца“. Удивен съм колко много успеха да постигнат шепа ентузиаста...

— Виж, Макнамара, спести си аргументите. Ще пътуваш ли с тях отвъд океана?

— Засега не зная. Това е просто една възможност, която обмислям.

— Татко! — Шерил прекъсна мислите на Куин и го върна в реалността.

— Кажу ми, сладката ми.

— Гладна съм.

Куин я вдигна на ръце.

— В момента просто не е възможно да изпълня желанието ти. — Хвана ръчичката на Анджеела. — Да вървим заедно да потърсим нещо за ядене.

Цялото семейство се отправи към града.

Добрият стар Макс. Той винаги изпипва нещата, припомни си Куин. Беше се примирил с факта, че Куин ще се оттегли, но успя да го убеди, че с познанията и вродените си заложби все още може да му бъде полезен, като просто си отваря очите и ушите по време на пътуванията по програмата на Дженифър.

Беше се съгласил и да му стане кум.

Шерил отпусна главичка на гърдите му. Куин докосна с устни русите ѝ къдрици. От първия момент на новата бременност не беше

пропуснал нито миг.

— Куин, престани да ме преследваш като хрътка, сякаш съм неспособна и крачка да направя без теб — беше му се скарала Дженифър някъде към седмия месец. — Подлудяваш ме с това ходене по петите ми.

По това време вече живееха във Вирджиния сред вълнисти хълмове, които успокояваха душата му с безкрайната си красота. Куин се обърна към един от прозорците и се загледа навън.

— Май ще вали.

— Променяш темата.

— Не ходя по петите ти. Не си права да ми говориш така.

— А какво правиш според теб?

Той се извърна и ѝ се усмихна. Макар да съзнаваше, че изражението му е твърде глуповато.

— Просто съм загрижен за теб. Това е. Пък и не съм забравил, че не бях край теб, когато се роди Анджела. И сега трябва да компенсирам.

Дженифър направи първата крачка към помирието и го прегърна, като отпусна глава на рамото му.

— Разбирам твоята загриженост, уверявам те. Но не смяташ ли, че понякога прекаляваш?

— Какво искаш да кажеш?

— Изчете всички книги за бременността, за храненето... за естественото раждане и грижите за новороденото. Всеки път като ходя на лекар ме придружаваш, пък и подлагаш доктора на кръстосан разпит. Готова съм да се обзаложа, че можеш да вземеш изпита по акушерство от първи път.

Той леко привдигна брадичката ѝ с пръст и целуна нежно Дженифър. Никога нямаше да престане да се възхищава от тази жена, а и да изпитва благодарност, задето сподели живота си с неговия.

— Обичам те, Дженифър — прошепна.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна в отговор.

— И аз те обичам, скъпи. Извинявай, дете ти надувам главата с приказки. Но все пак ще признаеш, че от едната крайност се озовахме в другата. Първия път се борих съвсем сама. А сега имам чувството, че и за секунда не ме изпускаш от поглед.

— Предполагам, правя го, за да компенсирам донякъде преживяното от теб. Не пожела да ми разкажеш всичко, но сигурно не ти е било леко.

— Решението да останеш самотна майка не е най-лесното нещо на света, признавам, но то е вече минало и няма да допусна да повлияе на живота ни оттук нататък.

— Нещо ми подсказва, че така бих се държал, ако бях тук и първия път. Съжалявам, ако се чувстваш ограничена в свободата си.

— О, Куин, ти си толкова добър към мен, към Анджела... Този път сигурно ще бъде момче.

Беше останал в родилното, когато се появи Шерил, надала вик на възмущение, оглушил всички присъстващи. Никога нямаше да забрави чувството на духовна и физическа връзка, споходило го щом медицинската сестра постави в ръцете му малкото вързопче. Бебето бе престанало да плаче, примигна, сякаш да вземе на фокус този тъй нов и непознат свят.

Само споменът за този миг преди три години го накара сега да я притисне още по-силно. Преживяването бе несравнимо, неописуемо и незабравимо. Не беше забелязал сълзите, стичащи се по страните му, докато сестрата не го потупа по рамото и не му поднесе носна кърпа със съчувствен поглед.

Една от местните жени ги посрещна на входа на малкото общежитие, където бяха отседнали. Шерил се изтръгна от ръцете на баща си и се втурна вътре да покаже венчето от полски цветя. Куин и Дженифър останаха на верандата.

— Май ще вали — рече Дженифър, отправила поглед към планините, затулени от плътни облаци.

Куин я прегърна през раменете.

— Все пак всичко тук ще ми липсва — продължи тя, като положи глава на гърдите му. — Толкова беше вълнуващо да опознаем хората, да се приучим да разбираме културата им, непонятната им гордост. А в семействата си са толкова привързани един към друг.

— Да, наистина, могат да ни служат за пример.

— В това отношение едва ли се нуждаем от пример — рече Дженифър, вдигна се на пръсти и го целуна.

— Човек като мен най-добре умее да цени споделената любов — отбеляза Куин. — Зная какво е да се чувстваш самотен, да си нямаш любим човек и никой да не те обича. За мен би било истински ад да се върна към това съществуване.

— Е, ако и този път бебето е момиче, ще имаш собствен харем.

— Няма значение дали ще е момче, или момиче. Единственото ми желание е да ги научим да разбират обичта. А също и нейната сила, да почувстват колко важна част е любовта от живота на човека, как е в състояние да въдвори мир навсякъде, където се появи.

Издание:

Анет Бродрик. Непреодолимо изкушение
ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0265-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.